ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Пильнуйте!

З таким медицина ще не стикалася

СТОР. 7

Сцена

Луганчани побачили Езопа

СТОР. 10

Реалії

Ліси потерпають від нелегальних старателів

СТОР. 22

№ 101 (5101) СУБОТА, 4 ЧЕРВНЯ 2011 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Загроза наростання проявів екстремізму та радикалізму має глобальний вимір

Учора в Лівадійському палаці-музеї (Ялта) під головуванням Президента Віктора Януковича відбулося засідання Ради регіонів. У його роботі взяв участь Голова Верховної Ради України Володимир Литвин.

До розгляду було заплановано три теми: про запобігання проявам радикалізму та попередження причин виникнення громадянської нетерпимості й протистояння в суспільстві, про реалізацію ефективної державної політики в стратегії соціально-економічного розвитку Автономної Республіки Крим і про стан пожежної безпеки в регіонах України та заходи щодо її дотримання. СТОР. 3

Міністр фінансів заявив про успішне виконання бюджету

Парламентська хроніка

Ранкове засідання 3 червня

Традиційно п'ятниця розпочалася годиною запитань до уряду. Щоправда, більшість міністрів були відсутні, оскільки саме в цей час перебували в Криму на засіданні Ради регіонів. Однак міністр фінансів Федір Ярошенко, запрошений, щоб пролити світло на те, як діяльність підвідомчої йому установи впливає на соціальні показники в нашій країні та її міжнародний імідж, з народними депутатами все ж поспілкувався. СТОР. 2

Як вижити в умовах спеки

Медики радять забути про пиво і бутерброди.

Нинішнє літо обіцяє нам спеку із супутніми рекордно високими температурами. На липень—серпень синоптики пророкують місцями 40-градусну спекоту. Але вже зараз стрілки термометрів зашкалюють, а українці знемагають від гарячого повітря. Пам'ятаючи торішнє літо, лікарі дають рецепти підготовки до природних випробувань. Адже під ударом опиняються не тільки сердечники та гіпертоніки, а й цілком здорові люди. Аномальні температури — серйозне навантаження для будь-якого організму. СТОР. 9

Нас возять локомотиви-«пенсіонери»

Нині середня зношеність парку електровозів становить 90 відсотків. Ще у гіршому стані парк тепловозів. Там зношеність — майже стовідсоткова (97 %). Якщо говорити медичною термінологією, то локомотивний парк «Укрзалізниці» хворий давно, важко і, схоже на все, — хронічно. Упродовж наступних п'яти років з інвентарного парку планують вилучити 195 електропоїздів та 340 тепловозів. СТОР. 9

У краплі води... вся екологічна культура держави

За водоємністю валового внутрішнього продукту наша країна перевищує європейські показники чи не в кілька разів. Це свідчить лише про те, що водні ресурси ми забруднюємо у кілька разів інтенсивніше і при цьому не несемо жодної відповідальності — ні фінансової, ні моральної. Як наслідок, майже всі поверхневі джерела за рівнем забруднення наблизилися до критичної точки, а очисні споруди і технології очищення води давно застаріли. Нові ж, що їх пропонують учені, ніхто до уваги не бере. Одне слово, ми лікуємо хворобу, та то лише локально, і ніхто не хоче викорінити причину її виникнення. Такої думки академік Національної академії аграрних наук, директор Українського науково-дослідного інституту водогосподарсько-екологічних проблем Анатолій Яцик. Він вважає, що проблеми якості питної води, забруднення річок, паводків тощо українці створили власноруч, і щоб розв'язати їх, треба мати державницький підхід. СТОР. 8

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Холера — по коліна

Тараньку в Маріуполі придбати можна — треба лише «рибні» місця знати.

«Беріть рибку, дешево віддам», — змовницьки звернулася до мене продавчиня, яка вмостилася із сушеною таранею поблизу центрального ринку Маріуполя. «На ринку вже всіх прогнали, нічого не купите», — попередила підприємлива тітонька, яка розклала товар на газеті просто на тротуарі.

В «офіційному» рибному магазинчику на ринку — санітарний лікар у білому халаті та міліціонер. Лікар щось записує, продавчиня нервується, хоча на прилавку немає «забороненої» азовської тюльки чи бичків. Ревізори навідуються до торговельних точок цього тижня часто. Адже до Маріуполя стягнули сили санітарної служби області та інших регіонів. На міському пляжі розвісили таблички про заборону купання, а з моторного човна, який курсує уздовж берега, регулярно лунають нагадування: не купатися і не ловити рибу. Газети і телебачення закликають мити руки перед їдою та не вживати «дарів моря». Щодо самого моря, то воно у тридцятиградусну спеку вабить і місцевих мешканців, і курортників. СТОР. 8

ПОДІЇ

Двісті громад Вінниччини побраталися з поляками

Угоду про співпрацю уклали територіальні громади села Лука-Мелешківська Вінницького району та гміни Бжежіна Каліського повіту Великопольського воєводства Республіки Польща. Документ підписали у Вінниці сільський голова нашої громади Володимир Сич та секретар гміни Бжежіна Маріан Касперський. Процедура відбулася за присутності голови обласної ради Сергія Татусяка та Генерального консула Республіки Польща у Вінниці Кшиштофа Свідерека. У церемонії взяли участь делегації із Великопольського та Свєнтокшиського воєводств.

— Для Вінницької області ця угода стала ювілейною, двохсотою, у встановленні партнерських контактів із територіальними громадами Польщі, — каже голова Вінницької облради Сергій Татусяк. — Ми високо цінуємо дружбу і співпрацю з польськими партнерами насамперед за можливість переймати досвід у сфері розвитку місцевого самоврядування, **повідомляє наш власкор Віктор СКРИПНИК.**

На Волині горять торфовища

Спекотна погода створила на Волині пожежонебезпечну ситуацію. В області вже зафіксовано сім загорянь торфовищ. Гасити їх вкрай складно, бо вогонь поширюється не тільки на поверхні, а й під землею. Це засвідчила пожежа на торфовищі поблизу села Цміни Маневицького району. Щоб приборкати вогонь на площі усього двадцять сотих, вогнеборцям знадобилося дванадцять годин.

А поблизу села Селіски, щоб загасити торфовища, впродовж шести з половиною годин довелося безперервно подавати воду з меліоративного каналу одразу по п'яти напрямках.

Пожежні закликають в цю засушливу пору не розпалювати в полі та лісі вогнищ. Навіть маленька іскорка може призвести до великої біди, **повідомляє наш власкор Микола ЯКИМЕНКО.**

КОРОТКО

■ На Херсонщині посадовці комунального підприємства безпідставно завищили комунальні тарифи й незаконно отримали 6,2 мільйона гривень **(УНІАН).**

■ Фонд «Дом русского зарубежья» подарував черкаській обласній бібліотеці імені Тараса Шевченка 300 книжок російської класики та сучасних авторів, **повідомляє наш власкор Лідія ТИТАРЕНКО.**

■ У селі Божиківці Деражнянського району (Хмельницька обл.) почав працювати новий дитячий садок. Нинішнього року в районі виділено понад 700 тисяч гривень на розвиток дошкільних навчальних закладів, **повідомляє наш власкор Ірина КОЗАК.**

МОН Російської Федерації підтримує створення українських гімназій у Москві та Санкт-Петербурзі

6 червня — День журналіста

Журналістам, працівникам засобів масової інформації України

Щиро вітаю з Днем журналістики — святом тих, хто повсякчас доносить до людей своє слово, думку і позицію, передає напружений пульс сьогодення, непросту хроніку життя України і світу.

Визначення «четверта влада» — неофіційне, проте влучно характеризує глибинний сенс і суспільне покликання журналістики як професії, стану душі та іспиту на громадянську зрілість. Віддзеркалюючи нашу динамічну добу, засоби масової інформації водночас потужно на неї впливають, дедалі більшою мірою формують менталітет і середовище існування людей та людських спільнот.

Цілком очевидно, наскільки це важливо на крутозламах історії, коли доля випробовує на міцність цілі народи і держави. Ми нині саме на такому етапі, що на порядок посилює ключову вимогу до журналістів і журналістики: відображення дійсності має бути чесним і точним, оцінки та висновки — об'єктивними і зваженими, а зорієнтованість — на конструктив, творчі, будівничі ресурси та резерви, кращі якості свого народу. Що, безумовно, не виключає критичної, викривальної компоненти — приводів для цього у нашому бутті ще, на жаль, не бракує.

Вільна, незалежна і відповідальна преса сьогодні в Україні не просто добре побажання чи віддалена мета. Свобода слова стала незаперечною реалією і в цьому один з найвагоміших підсумків двох десятиріч незалежності.

Попри всі складнощі становлення й мужніння, зростає покоління журналістів, для яких творчість без обмежень і заборон, коли основний критерій — правда і довіра читачів, глядачів та слухачів, а єдиний цензор — внутрішня самодисципліна, стає повсякденною нормою і способом життя. Це ключове надбання нової вітчизняної журналістики, і воно, переконаний, накладатиме глибокий відбиток на вітчизняний медіа-простір.

Бажаю щастя і добра, злетів натхнення та яскравого їх втілення у подальших здобутках.

Будьте гідними представниками своєї професії — складної, вимогливої і прекрасної!

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

5 червня — День працівників водного господарства

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята — Дня працівників водного господарства

Водні запаси є одним з найцінніших природних ресурсів держави. Вода — це життя, здоров'я і добробут народу, основа економічного розвитку всіх галузей народного господарства, національний скарб, на якому базується буттєве благополуччя всіх сущих.

Повсякденна діяльність працівників сфери щодо забезпечення екологічної рівноваги, якомога повнішого задоволення потреб населення і суспільного господарства, раціонального використання та відтворення водних ресурсів спрямована на створення умов для стабільного поступу держави, гарантування її щасливого майбутнього.

Працівники водного господарства уже сьогодні роблять посутній внесок у розвиток національної економіки, комплексну модернізацію гідромеліоративного господарства, наполегливо працюють над збереженням незамінного дару природи, його охороною й захистом, відтворенням запасів водних ресурсів. Нинішні набутки працівників галузі переконують, що спільними зусиллями вдасться зберегти й примножити водне багатство України.

Усвідомлюючи всю життєву важливість вашої діяльності, Верховна Рада України і далі забезпечуватиме законодавчу підтримку розвитку водогосподарського комплексу, сприятиме підвищенню соціального статусу його працівників.

У цей святковий день прийміть слова подяки за вашу сумлінну працю та побажання міцного здоров'я, родинного затишку, високих професійних досягнень на благо рідного народу, в ім'я України.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

У влади здебільшого просять гроші

Про це свідчить перебіг прийому громадян виконуючим обов'язки голови Закарпатської облдержадміністрації Іваном Бушком. Першою до керівника області звернулася мешканка Ужгорода пані Олена у зв'язку з неспроможністю оплатити навчання доньки у вузі. Іван Бушко доручив виділити одноразову допомогу.

Представників Закарпатської обласної федерації риболовного спорту цікавило питання оренди озера в селі Андріївка. Мовляв, за загальнодержавними та міжнародними стандартами водойма підходить для проведення спортивних заходів та тренувань. Наразі проблема полягає у відсутності документів на озеро. Дано доручення відповідним установам розглянути питання комісійно з виїздом на місце.

Також Іван Бушко розглянув заяви закарпатців, що звернулися по матеріальну допомогу. В основному це громадяни, які за віком та станом здоров'я не змогли з'явитися на особистий прийом. Тож глава облдержадміністрації сприятиме виділенню грошей заявникам за обласною програмою «Турбота», **повідомили «Голосу України» у прес-центрі ОДА.**

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

Міністр фінансів заявив про успішне виконання бюджету

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 3 червня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Говорили здебільшого про покращення добробуту громадян, тобто про те, яка ситуація складається нині і що планується робити надалі. Зі слів міністра стало відомо, що бюджет-2011, завдяки тому, що свої результати дало «ефективне управління доходами», успішно виконується. Так, впродовж п'яти місяців цього року надходження до держбюджету вдалося збільшити на третину порівняно з аналогічним періодом минулого. «Спостерігається стійка тенденція до нарощування темпів перевиконання індикативних показників доходів загального фонду бюджету», — наголосив Ф. Ярошенко, зазначивши, що вже за січень-травень отримано на п'ять мільярдів гривень більше, аніж передбачали, а саме — 140,4 мільярда.

Юрій Мірошниченко, Юрій Кармазін.

ЦИФРА

Бюджет-2011 передбачає збільшення соціальних стандартів, зарплат та створення робочих місць. У цілому, розмір субвенцій для забезпечення показників соціального захисту населення за п'ять місяців зріс у півтора разу і становить 14,8 мільярда.

Інший блок питань стосувався наших позицій на міжнародній арені. Зокрема, коли йшлося про співпрацю із Міжнародним валютним фондом, урядовець заперечив тезу про те, що підвищення пенсійного віку пов'язано із вимогами цієї організації. «Трансформації, до яких ми сьогодні тільки приступили, розвинені країни пройшли уже давно», — сказав він і водночас наголосив: для пенсійного забезпечення наша країна потребує видатків більш як 18 % ВВП, а це найвищий у світі показник. Тому без реформ, які б збалансували систему, не обійтися. І потрібно це не МВФ, а економіці нашої країни, наголосив Ф. Ярошенко.

Йшлося й про те, чому Україна втратила посаду директора-розпорядника ЄБРР. На думку міністра фінансів, це сталося через дії Туреччини. Мовляв, ми стали заручником жорсткої конкуренції навколо керівних посад в ЄБРР. За словами Ф. Ярошенка, ми вчасно подали заявку на призначення свого директора, однак Румунія вийшла з нашої групи країн та приєдналася до іншої — на чолі з Туреччиною. Та міністр не вважає, що через це ми втратили свій вплив. Начебто, 20—21 травня в Астані під час зустрічей української делегації з керівництвом банку та очільниками країн відбулося переформатування представництва України. Тепер українські інтереси представлятиме Швейцарія, а це «посилює наші європейські позиції» і «дає змогу брати активну участь у геополітичних процесах у розширенні регіону діяльності того ж ЄБРР».

НАМІРИ

У травні урядом прийнято постанову про підвищення оплати праці бюджетникам згідно з Єдиною тарифною сіткою. Протягом року це забезпечить збільшення зарплати вчителям вищої категорії більш як на 340 гривень, лікаря-хірурга вищої категорії — на 360, дільничного лікаря-терапевта на 310 гривень. За словами міністра фінансів, ці видатки вже закладено в бюджеті.

Далі народні обранці у першому читанні ухвалили урядовий проект закону про особливості управління об'єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі. Депутати дали зелене світло й змінам до закону про електроенергетику, які стосуються гарантування зобов'язань держави щодо стимулювання використання альтернативних джерел енергії. Депутати привітали із днем народження свого колегу Віталія Барвіненка.

Надія СМІЯН.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua

Щодо ЖКГ склалася унікальна ситуація

Лідер депутатської фракції Народної партії у Верховній Раді Ігор Шаров вважає, що сьогодні в Україні склалася унікальна ситуація, коли і парламент, і Президент націлені на реформи в сфері ЖКГ. Про це він сказав журналістам після розширеного засідання уряду, присвяченого проблемам ЖКГ.

«Житлово-комунальна сфера — це те, з чим людина зіштовхується щодня: вода, світло, газ, вивезення сміття... Ми спізнилися, звичайно, з реформуванням ЖКГ, але зараз треба скористатися ситуацією, коли є воля глави держави й підтримка Верховної Ради, щоб вирішити питання початку системної реформи галузі позитивно», — сказав Ігор Шаров.

«Президент дав зрозуміти, що чиновники всіх рівнів, попри їхні звання и минулі заслуги, будуть звільнені, якщо не виявлять силу волі й духу, щоб включитися в процес кардинального перетворення ЖКГ», — заявив лідер фракції.

Він також наголосив, що підвищення тарифів не допоможе галузі ЖКГ працювати без збитків, якщо не впроваджувати нові енергоощадні технології,

не буде за планом відбуватися відновлення мереж. «Прем'єр-міністр Микола Азаров це чудово розуміє, тому вже зараз думає, як закласти в бюджет кошти на модернізацію житлово-комунального господарства», — сказав Ігор Шаров.

Зазначимо, що на розширене засідання уряду за участю Президента Віктора Януковича від парламенту були запрошені голови трьох фракцій Верховної Ради: лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов, лідер фракції КПУ Петро Симоненко та лідер депутатської фракції Народної партії Ігор Шаров.

Анна ШЕВЧЕНКО.

Партія регіонів підтримує обмеження пенсій вищих посадовців

На цьому під час учорашнього брифінгу наголосив її голова Олександр Єфремов.

«Ця норма поширюватиметься на діючих депутатів і на тих парламентаріїв, які не подаватимуть до суду, щоб собі вимагати пенсію по 16 тис. грн. і вище», — зауважив депутат.

Водночас О. Єфремов погодився з тим, що запропонована в пенсійній реформі норма про обмеження максимальних пенсій суперечить Конституції та рішенням Конституційного Суду (раніше суд забороняв обмежувати їх розміри). «Я вважаю, що в той час, коли більшість людей в державі одержують пенсію до однієї тисячі гривень, непристойно одержувати таку пенсію», — цитує його слова УНІАН.

Крім того, депутат спростував інформацію, що з'явилася в ЗМІ, нібито депутати Партії регіонів не підтримують урядовий законопроект про пенсійну реформу через запропоновану норму щодо обмеження максимальних пенсій. «Це помилкова інформація. Ми справді вчора на раді фракції розглядали пенсійну реформу. Я запросив Сергія Тігіпка для того, щоб він доповів усі напрацювання уряду. Ми розглянули всі 11 позицій, які відображають принципові питання і, мало того, наша фракція підтримує обмеження максимальної пенсії до 10 мінімальних заробітних плат. Це те, що є по факту», — наголосив голова фракції.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

За 5 місяців ц.р. надходження до бюджету вдалося збільшити на третину

Загроза наростання проявів екстремізму та радикалізму має глобальний вимір

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Відкриваючи засідання Ради регіонів, Президент В. Янукович наголосив, що прояви радикалізму, котрі мали місце останнім часом, непокоять значну частину суспільства. Глава держави також закликав присутніх активізувати роботу місцевої влади з розробки регіональних програм із покращення інвестиційної привабливості регіонів і дав доручення до осені підготувати виставку інвестпропозицій. Звертаючись до Голови Верховної Ради, Президент запропонував йому дати свою оцінку різних аспектів розвитку держави. В. Янукович наголосив, що економічна ситуація 2010—2011 років була дуже загрозливою для України. Водночас говорити про закінчення економічної кризи ще рано, бо тільки цього року Україна має заплатити 90 млрд. грн. зовнішніх боргів. Глава держави попередив уряд і місцевих керівників стосовно необхідності врахування тенденцій розвитку соціально-економічної ситуації в країні до кінця року. В 2012 році, прогнозує Президент, ситуація покращиться, бо боргів треба буде віддавати половину від цьогорічних обсягів.

ІНІЦІАТИВА

Президент запропонував лідерам політичних сил і парламентаріям через ЗМІ оприлюднити спільне звернення про примирення.

У своєму виступі Голова Верховної Ради України Володимир Литвин заявив, що в Україні існують «закорінені проблеми», які нині актуалізують цю тему.

Перша причина ситуації, що склалася, сказав В. Литвин, полягає в історичному вимірі. За його словами, «наша історія привчала нас ділити за класовим принципом «свій-чужий», коли своїх захищають за будь-яких обставин, а чужих намагаються політично знищити».

Друга причина, за його словами, «в територіальному плані Україна добре скроєна, але погано зшита», і, відповідно, в ній існують розбіжності — світоглядні, релігійні та інші. В суспільстві також існують різні зовнішньополітичні орієнтації, сказав Голова Верховної Ради. При цьому він зазначив, що політичні партії та політики намагаються «накласти на цю матрицю свої гасла і, відповідним чином, діють на розкол суспільства, аби завоювати прихильність електорату».

Вагомим фактором, який сприяє наростанню проявів екстремізму, В. Литвин також назвав економічну ситуацію в країні. «Людям сьогодні важко пояснити, що вона доволі складна з огляду на світову фінансово-економічну кризу та на політичне протистояння, яке донедавна було властиве українській політиці», — сказав він.

Голова Верховної Ради наголосив, що політичні цілі в Україні дуже часто досягаються за допомогою навмисного загострення ситуації в суспільстві. За його словами, відбувається гра на почуттях людей у гонитві за додатковими голосами виборців. «У цьому плані показово те, що в нас «вмикаються» крайнощі зліва і справа, ілюстрацією чого були події 9 травня у Львові», — зазначив В. Литвин. При цьому він наголосив, що суспільство хоче стабільності, люди прагнуть спокою та передбачуваності. «У той же час політики та політичні партії добре засвоїли одну тактику — діяти в умовах конфлікту. Коли є стабільність, передбачуваний розвиток подій, політики не знають, що робити, і штучно стимулюють протистояння», — констатував керівник парламенту.

На думку В. Литвина, не останню роль у загрозі виникнення таких негативних явищ має зовнішньополітичний вплив. «Знову йде боротьба за Україну, і відповідним чином на різних рівнях, різними можливостями, підживлюються політичні структури, які видають себе борцями за Україну, — сказав він. — Як не дивно, ті, хто виступають захисниками України, її державності, національної безпеки, своїми діями переводять країну на нижчий рівень, по суті справи, на рівень бездержавності». Розсварена держава, заявив В. Литвин, не може протистояти тим викликам, які вже постали та будуть з'являтися перед нею.

«Прийшов час зрозуміти, що Україна має бути не тільки незалежною самостійною державою, а цивілізованою європейською державою поза контекстом екстремізму, ксенофобії та ненависті», — наголосив керівник парламенту.

За повідомленнями наших кореспондентів та прес-служби Верховної Ради.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Насильство відбувається тоді, коли жінка мовчить

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Проблеми оптимізації законодавства щодо запобігання насильству в сім'ї та перспективи правового регулювання протидії гендерному насильству було обговорено під час «круглого столу» в Комітеті Верховної Ради з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин.

Заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко, вітаючи учасників зібрання, зазначив, що український парламент є досить активним у законодавчому регулюванні цієї проблематики. Зокрема, нещодавно група народних депутатів із різних фракцій зареєструвала законопроект про зміни до Сімейного кодексу, якими пропонується підвищити «шлюбний вік» для жінок — коли дозволено вступати в шлюб, з 17 до 18 років. А у виняткових випадках у судовому порядку — дозволити укладати шлюб не з 14 років, як нині, а з 16 років. На думку розробників законопроекту, це відповідає українській ментальності та традиціям. «Хоча я бачив в Афганістані, як вступали в шлюб у 12 років, наші сімейні традиції більше відповідають європейським, і ми не мусимо узаконювати та стимулювати такі ранні шлюби, такі відповідальні речі», — сказав. М. Томенко. Політик висловив сподівання, що Верховна Рада під час головування України в Комітеті Міністрів Ради Європи ратифікує Конвенцію з попередження та боротьби з насильством щодо жінок та домашнім насильством та Конвенцію щодо захисту дітей від сексуальної експлуатації та сексуального розбещення. А у вересні у Верховній Раді відбудуться парламентські слухання щодо інституту сім'ї. М. Томенко також звернув увагу, що залишається проблемним питання, хто нині після адміністративної реформи в державі відповідає за сферу материнства, дитинства, сім'ї, забезпечення гендерної рівності — бо в одному міністерстві зосереджено надто багато функцій. На його думку, варто залучити громадськість до обговорення цих проблем та вироблення конкретних рекомендацій.

Голова підкомітету з міжнародно-правових питань та гендерної політики Олена Бондаренко висловила думку, що насильство в побуті є однією з найсерйозніших та найпоширеніших форм насильства щодо жінок. Питання подолання насильства у сім'ї чи побутового насильства сьогодні є на порядку денному ООН, ЄС та Ради Європи, про що свідчить прийняття Комітетом Міністрів РЄ низки рекомендацій державам-учасницям Ради Європи, документів стосовно протидії насильству в сім'ї, сексуальній експлуатації, порнографії і проституції, а також торгівлі дітьми і підлітками.

Український парламент теж не стоїть осторонь, і у питанні протидії домашньому насильству не починаємо з чистого аркуша — 10 років тому ухвалено Закон «Про попередження насильства у сім'ї», який став одним із перших спеціальних законів у сфері боротьби з насильством над жінками серед країн Центральної і Східної Європи та СНД. Завдяки цьому закону було започатковано систематичний збір інформації про факти насильства в сім'ї. У рамках проведення загальноєвропейської кампанії Ради Європи стосовно боротьби з насильством над жінками на рівні національних парламентів країн-учасниць, за ініціативою Комітету Верховна Рада провела парламентські слухання на тему: «Сучасний стан та актуальні завдання у сфері попередження гендерного насильства».

Однак на практиці, зауважували учасники «круглого столу», потребує вдосконалення механізм надання допомоги постраждалим. І скільки б гарних законів про протидію насильству та гендерну рівність не було прийнято, наголошували промовці, основне залежить від свідомості самих представників прекрасної статі. Адже зазвичай побутове насильство відбувається тоді, коли жінка мовчить.

Олександра КУЧЕРЯВА.

ФАКТ

За даними ООН, щонайменше кожна третя жінка у світі протягом життя зазнає побоїв, примусу до сексу та інших форм жорстокого поводження з боку, як правило, знайомого їй чоловіка. В Україні приблизно лише кожна двадцята жінка, котра потерпає від домашнього насильства, звертається до правоохоронних органів. А з тих, хто звернеться, заяву приймуть у кожної десятої. Більшість заяв до міліції щодо насильства у сім'ї жінки потім забирають самі, не доводячи справу до суду.

ГРОШІ

Кожна третя бюджетна гривня йде на обслуговування держборгу

Делегація Рахункової палати України на чолі з її головою Валентином Симоненком у Лісабоні взяла участь у роботі VIII Конгресу Європейської організації вищих органів фінансового контролю (EUROSAI) та в засіданні Ради керуючих цієї міжнародної організації, що об'єднує 50 вищих аудиторських установ Європи.

Одностайне схвалення конгресу отримала робота Рахункової палати України на чолі спеціальної групи EUROSAI з аудита коштів, спрямованих на попередження та ліквідацію наслідків катастроф у 2009—2011 роках. З огляду на це, конгрес продовжив мандат спеціальної групи до 2014 року. Як зазначив голова Рахункової палати України В. Симоненко, на сьогодні група успішно виконала поставлені перед аудиторами завдання. Зокрема, успішним був міжнародний аудит Чорнобильського фонду «Укриття», під час якого окрім пошуку відповідей на питання про стан, ефективність та результативність освоєння міжнародних і державних коштів на ліквідацію наслідків катастрофи на ЧАЕС спеціальною групою було напрацьовано чіткий алгоритм дій для дослідження будь-якої загрози чи катастрофи, вироблено відповідні рекомендації.

Під час конгресу також було обговорено питання аудита органів державного управління, відповідальності владних інституцій за використання

державних коштів. Голова Рахункової палати України В. Симоненко, виступаючи зі співдоповіддю на тему «Виклики і вимоги, з якими стикається сьогодні державне управління», зазначив, що саме вищі органи конституційного незалежного фінансово-економічного контролю мають стояти на чолі заходів з оцінювання стану фінансів та економіки своєї країни. За його словами, Рахункова палата провела детальні аудити діяльності Міністерства фінансів України, Міністерства економіки України, Міністерства праці і соціальної політики України. Дослівно В. Симоненко: «Результати нашої роботи показали, що ці міністерства (Мінфін, Мінекономіки та Мінпраці і соціальної політики) виконують свої функції лише на 25—30 відсотків. Вони загрузли в рутинній роботі й не здатні акумулювати прогресивні ідеї, не кажучи вже про розробку стратегії і вироблення конкретних механізмів впливу на соціально-економічні процеси в Україні».

В. Симоненко зазначив, що нерівномірний розподіл держборгу і його обсягів між країнами став однією з основних причин кризи, оскільки уряди багатьох країн використовували фінансові ресурси й інструменти боргової політики для фінансування програм з метою підтримки сукупного попиту і зміцнення балансів підприємств і фінансових установ. Це допомогло зменшити падіння ВВП і певною мірою — дестабілізацію фінансової системи, але призвело до зростання зобов'язань держав. Наприклад, в Україні у витратній частині держбюджету на 2011 рік на обслуговування і погашення держборгу передбачена майже кожна третя гривня, повідомив він. До того ж, на його думку, «надане нашому урядові законом про держбюджет право здійснювати державні запозичення, що перевищують встановлені законом обсяги, створило прецедент коригування затверджених показників дефіциту державного бюджету».

Сергій КОВАЛЕНКО.
Фото Прес-служби Рахункової палати.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію

Стаття 1. Сфера дії Закону

1. Дія цього Закону поширюється на підприємства незалежно від їхніх форм власності, що виробляють, транспортують і постачають теплову та електричну енергію, надають послуги з диспетчерського управління об'єднаною енергетичною системою України, суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання природного газу та електричної енергії за регульованим тарифом, Національну акціонерну компанію «Нафтогаз України» та її дочірні підприємства ДК «Газ України», ДК «Укртрансгаз», ДК «Укргазвидобування», ДАТ «Чорноморнафтогаз» та ДП «Енергоринок».

Стаття 2. Списання заборгованості

2.1. На умовах, визначених цим Законом, підлягають списанню:

2.1.1. Заборгованість за природний газ (у тому числі реструктуризована) підприємств, що виробляють, транспортують та постачають теплову енергію, у тому числі ліквідованих підприємств, суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання природного газу за регульованим тарифом, Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» та її дочірніх підприємств ДК «Газ України», ДК «Укртрансгаз», ДК «Укргазвидобування», ДАТ «Чорноморнафтогаз», що обліковувалася станом на 1 січня 2010 року і не сплачена станом на дату набрання чинності цим Законом:

2.1.1 заборгованість ДК «Газ України» перед Національною акціонерною компанією «Нафтогаз України» (у тому числі реструктуризована) списується в межах сум, списаних підприємствам, що виробляють, транспортують та постачають теплову енергію, і суб'єктам господарювання, що здійснюють постачання природного газу за регульованим тарифом, перед ДК «Газ України»;

2.1.2 кошти, які надходять суб'єктам господарювання, що здійснюють постачання природного газу за регульованим тарифом, від споживачів на погашення заборгованості за спожитий природний газ, що обліковувалася станом на 1 січня 2010 року, зараховуються на окремий поточний рахунок цих суб'єктів та використовуються ними виключно для виконання інвестиційних програм.

2.2. Заборгованість (у тому числі встановлена судовими рішеннями) з пені, штрафних та фінансових санкцій (три відсотки річних та індекс інфляції), які нараховані підприємствам, визначеним у статті 1 цього Закону, на заборгованість за природний газ, спожитий ними у період з 1 січня 1997 року по 1 січня 2011 року, і не сплачена станом на дату набрання чинності цим Законом.

2.3. Заборгованість за електричну енергію у складі:

2.3.1 заборгованість суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання електричної енергії за регульованим тарифом, перед ДП «Енергоринок» в обсягах, що не перевищують обсягів заборгованості, які списані цими суб'єктами, на умовах підпункту «а» підпункту 9.1.2 пункту 9.1 статті 9 Закону України «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу»;

2.3.2 заборгованості ДП «Енергоринок» перед підприємствами, що виробляють електричну енергію в обсягах, що не перевищують обсягів заборгованості, які реструктуризовані цими підприємствами, на умовах пункту 10.2 статті 10 Закону України «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу»;

2.3.3 заборгованості ДП «Енергоринок» перед підприємством, що здійснює передачу електричної енергії магістральними та міждержавними електричними мережами;

2.3.4 зобов'язань ДП «Енергоринок» зі сплати на будівництво вітрових електростанцій згідно з Комплексною програмою будівництва вітрових електростанцій;

2.3.5 заборгованість, яка підлягає списанню відповідно до підпунктів 2.3.1—2.3.4 пункту 2.3 цієї статті, включає заборгованість (у тому числі реструктуризовану) за електричну енергію та послуги з диспетчерського управління об'єднаною енергетичною системою України та передачі електричної енергії магістральними електричними мережами, яка виникла станом на 1 січня 2010 року і не сплачена станом на дату набрання чинності цим Законом.

2.4. Особливості нарахування податку на додану вартість, попередньо віднесеного до складу податкового кредиту і податкових зобов'язань учасниками списання заборгованості — платниками податку, визначаються відповідно до пункту 19 підрозділу 2 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України.

2.5. Списання заборгованості відповідно до цього Закону здійснюється у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

2.6. Суб'єкти господарювання, визначені у статті 1 цього Закону, реструктуризують заборгованість за природний газ та електричну енергію, яка утворилася станом на 1 січня 2011 року і не сплачена на дату набрання чинності цим Законом, відповідно до чинного законодавства.

Стаття 3. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування та діє до 31 грудня 2011 року.

2. Частину першу статті 49 Закону України «Про виконавче провадження» (в редакції Закону України від 4 листопада 2010 року № 2677-VI) доповнити пунктом 14 такого змісту:

«14) списання згідно із Законом України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію» заборгованості, встановленої рішенням суду, яке підлягало виконанню на підставі виконавчого документа».

3. Кабінету Міністрів України у двотижневий термін з дня набрання чинності цим Законом затвердити порядок списання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ,
12 травня 2011 року.
№ 3319-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо клінічних випробувань лікарських засобів

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) частину третю статті 281 Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40-44, ст. 356) доповнити абзацом другим такого змісту:

«Клінічні випробування лікарських засобів проводяться відповідно до закону»;

2) у Законі України «Про лікарські засоби» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 22, ст. 86):

у статті 7:

у другому реченні частини першої слово «спеціалізованих» виключити;

у частині шостій слово «спеціалізованого» виключити;

у статті 8:

частину першу викласти в такій редакції:

«Клінічні випробування лікарських засобів проводяться за участю повнолітньої дієздатної особи — пацієнта (добровольця) у разі наявності її письмової згоди на участь у проведенні таких випробувань»;

після частини першої доповнити п'ятьма новими частинами такого змісту:

«Клінічні випробування лікарських засобів за участю малолітньої або неповнолітньої особи можуть проводитися лише у разі, якщо відповідний лікарський засіб призначений для лікування дитячих захворювань або якщо метою клінічних випробувань є оптимізація дозування чи режиму застосування лікарського засобу відповідно для малолітніх або неповнолітніх осіб.

Клінічні випробування лікарських засобів за участю малолітньої або неповнолітньої особи, метою яких є оптимізація дозування чи режиму застосування лікарського засобу для таких осіб, проводяться після завершення клінічних випробувань відповідних лікарських засобів за участю повнолітніх дієздатних осіб.

Клінічні випробування лікарських засобів за участю малолітньої особи можуть проводитися у порядку, передбаченому законом, за наявності письмової згоди її батьків та за умови надання малолітній особі відповідної інформації в доступній для неї формі, а за участю неповнолітньої особи — у разі наявності її письмової згоди та письмової згоди її батьків. У разі проведення клінічних випробувань за участю малолітніх та неповнолітніх осіб відповідна інформація направляється до органів опіки та піклування за місцем постійного проживання таких осіб у порядку, встановленому — Міністерством охорони здоров'я України.

Забороняється проведення клінічних випробувань лікарських засобів за участю малолітньої або неповнолітньої особи, яка позбавлена батьківського піклування, усиновленої дитини або дитини-сироти.

Клінічні випробування лікарських засобів за участю особи, яка судом визнана недієздатною або цивільна дієздатність якої обмежена у зв'язку з психічним захворюванням, можуть проводитися лише у випадках, якщо лікарський засіб призначений для лікування психічних захворювань, за умови наукового обґрунтування переваги можливого успіху зазначених випробувань над ризиком спричинення тяжких наслідків для здоров'я або життя такої особи, у разі наявності письмової згоди її опікунів».

У зв'язку з цим частини другу—п'яту вважати відповідно частинами сьомою—десятою.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 12 травня 2011 року.
№ 3323-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про тваринний світ» щодо посилення заходів по боротьбі з браконьєрством

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Закону України «Про тваринний світ» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 14, ст. 97; 2009 р., № 30, ст. 428; 2010 р., № 10, ст. 108) такі зміни:

1) доповнити статтею 52^1 такого змісту:

«Стаття 52^1. Заборонені знаряддя добування об'єктів тваринного світу

Для. добування об'єктів тваринного світу забороняються виготовлення, збут, застосування, зберігання отруйних принад, колючих, давлячих та капканоподібних знарядь лову, електроловильних систем (електровудок), вибухових речовин, пташиного клею та монониткових (волосіниих) сіток (крім тих, що призначені для промислового лову), а також інших засобів, заборонених законом.

Забороняються знаряддя добування об'єктів тваринного світу, що призводять до калічення диких тварин, їх страждань та масового безконтрольного знищення»;

2) у статті 53:

назву доповнити словами «та знарядь їх добування»;

доповнити частиною другою такого змісту:

«Забороняється ввезення в Україну електроловильних систем (електровудок), монониткових (волосінних) сіток, мисливських капканів та інших засобів добування об'єктів тваринного світу, заборонених законом».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 12 травня 2011 року.
№ 3325-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення організаційно–правових основ боротьби із злочинністю та корупцією

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести зміни до таких законів України:

1) частину першу статті 7 Закону України «Про міліцію» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 4, ст. 20 із наступними змінами) доповнити абзацом десятим такого змісту:

«внутрішньої безпеки»;

2) у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 22, ст. 303 із наступними змінами):

абзац другий частини першої статті 5 після слів «спеціальними підрозділами по боротьбі з організованою злочинністю» доповнити словами «підрозділами внутрішньої безпеки»;

у статті 9:

у частині першій слова «начальником органу внутрішніх справ, служби безпеки» замінити словами «начальником органу внутрішніх справ, підрозділу внутрішньої безпеки МВС, органу Служби безпеки України»;

у частині третій слова «начальником або уповноваженим заступником начальника органу внутрішніх справ, служби безпеки» замінити словами «начальником або уповноваженим заступником начальника органу внутрішніх справ, підрозділу внутрішньої безпеки МВС, органу Служби безпеки України»;

3) у частині сьомій статті 9 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 358; із змінами, внесеними Законом України, від 2 грудня 2010 року № 2738-VI) слова «внутрішньої безпеки» виключити.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 12 травня 2011 року.
№ 3334-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення порядку випуску видавничої продукції на умовах державного замовлення

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести зміни до таких законів України:

1. Частину четверту статті 1 Закону України «Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 3, ст. 9; 2000 р., № 4, ст. 28; 2006 р., № 14, ст. 118) після слів «засобами масової інформації» доповнити словами «випуском видавничої продукції на умовах державного замовлення».

2. Закон України «Про видавничу справу» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 32, ст. 206; 2002 р., № 29, ст. 194; 2003 р., № 30, ст. 247; 2004 р., № 11, ст. 141, № 16, ст. 238; 2005 р., № 33, ст. 429, № 51, ст. 553; 2007 р., № 1, ст. 3; 2009 р., № 6, ст. 20) доповнити статтею 26^1 такого змісту:

«Стаття 26^1. Державне замовлення на випуск видавничої продукції

Державне замовлення на випуск видавничої продукції формується відповідно до вимог Закону України «Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб» з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

Показниками державного замовлення на випуск видавничої продукції є загальний обсяг друкованого видання, його тираж та вартість. Загальні обсяги, випущеної за державним замовленням видавничої продукції повинні відповідати загальним обсягам її розповсюдження.

Державні замовники як головні розпорядники коштів державного бюджету в межах виділених коштів та виходячи із затверджених показників державного замовлення відповідно до переліку книжкових видань, передбачених до випуску за державним замовленням, що складається на підставі експертних висновків, укладають державні контракти, в яких визначаються економічні і правові зобов'язання сторін та регулюються взаємовідносини замовника і виконавця.

Вибір виконавців державного замовлення здійснюється у порядку, встановленому Законом України «Про здійснення державних закупівель».

До переліку книжкових видань, передбачених до випуску за державним замовленням, включаються видання, що висвітлюють актуальні теми в контексті сучасних проблем державотворення та історії України, сприяють розвитку культури, освіти і науки, зміцненню науково-технічного та інвестиційного потенціалу держави, інтеграції України до європейського та світового співтовариства, вихованню молоді, задовольняють читацький попит відповідно до даних бібліотек України, а також видання, присвячені пам'ятним датам.

Тираж видавничої продукції, випущеної за державним замовленням, безоплатно передається відповідно до розподілу, що здійснюється державним замовником з попереднім вивченням потреби, для поповнення фондів публічних та спеціальних бібліотек державної і комунальної форми власності, для посольств та українських громад за кордоном, громадських організацій, національних культурних товариств, органам державної влади та використовується для задоволення загальнодержавних і суспільних потреб.

Порядок формування державного замовлення на випуск видавничої продукції та порядок її розповсюдження затверджуються Кабінетом Міністрів України».

3. Статтю 5 Закону України «Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 10-11, ст. 86, № 24, ст. 162; 2004 р., № 14, ст. 195, № 17—18, ст. 250, № 43—44, ст. 493; 2010 р., № 33, ст. 471) доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Після виконання державного замовлення виконавець має право на виготовлення за власні кошти на умовах, визначених авторським договором, додаткового тиражу видання, випущеного за державним замовленням, для наповнення книжкового ринку та задоволення виробничих потреб».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом двох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 12 травня 2011 року.
№ 3352-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо питань оподаткування природного газу та електричної енергії

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., №№ 13—17, ст. 112) такі зміни:

1) підрозділ 2 доповнити пунктом 19 такого змісту:

«19. На період дії процедури списання заборгованості згідно із Законом України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію» для учасників списання заборгованості, визначених цим Законом, що є платниками податку на додану вартість відповідно до розділу V цього Кодексу, податок на додану вартість попередньо віднесений до складу податкового кредиту та податкових зобов'язань, не підлягає коригуванню і не змінює склад податкових зобов'язань та податкового кредиту звітного податкового періоду платників податку»;

2) підрозділ 4 доповнити пунктом 22 такого змісту:

«22. Норми статей 135, 159, 192 та пункту 5 підрозділу 4 розділу XX Податкового кодексу України не поширюються на заборгованість, до якої застосовується механізм списання на умовах, визначених Законом України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію»;

3) підрозділ 10 доповнити пунктом 2^1 такого змісту:

«2^1. Підлягають списанню:

податковий борг станом на 1 січня 2011 року Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» (крім податкового боргу з податку на додану вартість при здійсненні митного оформлення природного газу, ввезеного на митну територію України у минулих періодах) та її дочірніх підприємств ДК «Газ України», ДК «Укртрансгаз», ДК «Укргазвидобування», ДАТ «Чорноморнафтогаз», суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання природного газу за регульованим тарифом, перед бюджетом (у тому числі податковий борг, який виник у зв'язку із порушеннями податкового, валютного та митного законодавства), а також грошові зобов'язання, які виникнуть у зв'язку із застосуванням механізму списання відповідно до статті 2 Закону України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію»;

реструктуризовані суми податків та зборів на умовах, визначених Законом України від 23 червня 2005 року № 2711-IV «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу», підприємствам — виробникам електричної енергії, які мають ліцензію на право здійснення підприємницької діяльності з виробництва електричної енергії, а також грошові зобов'язання, які виникнуть у зв'язку із застосуванням механізму списання відповідно до статті 2 Закону України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію»;

податковий борг суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання електричної енергії за регульованим тарифом, перед бюджетом, який виник внаслідок визначення податковими органами податкового зобов'язання суб'єкта господарювання через наявність небалансу технологічних витрат електроенергії (понаднормативних витрат електроенергії), що відносяться до періодів до 1 січня 2011 року;

визначені контролюючими органами станом на 1 січня 2011 року неузгоджені грошові зобов'язання та пені Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» (крім зобов'язань з податку на додану вартість при здійсненні митного оформлення природного газу, ввезеного на митну територію України у минулих періодах) та її дочірніх підприємств ДК «Газ України», ДК «Укртрансгаз», ДК «Укргазвидобування», АТ «Чорноморнафтогаз» та ДП «Енергоринок», за якими тривають процедури адміністративного або судового оскарження;

визначені контролюючими органами неузгоджені грошові зобов'язання та пені суб'єктів господарювання, що здійснюють постачання електричної енергії за регульованим тарифом, через наявність небалансу технологічних витрат електроенергії (понаднормативних витрат електроенергії), що відносяться до періодів до 1 січня 2011 року та за якими тривають процедури адміністративного або судового оскарження;

розстрочені Національній акціонерній компанії «Нафтогаз України» податкові зобов'язання (з урахуванням процентів, нарахованих на такі розстрочені суми) з податку на прибуток та податку на додану вартість.

Суми, списані відповідно до положень цього пункту та Закону України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію», не включаються до валових доходів та валових витрат учасників процедури списання.

Відповідні рішення про списання зазначених сум приймаються контролюючими органами в межах їх компетенції у порядку, передбаченому для списання безнадійного податкового боргу, протягом десяти робочих днів з дня подання заяви платника податків. У разі відмови контролюючим органом у списанні згідно з цим пунктом платники податків можуть оскаржити такі дії в порядку, визначеному главою 4 цього Кодексу.

Згідно з положеннями цього пункту списанню підлягають суми, що залишаються несплаченими станом на перше число місяця, у якому набрав чинності Закон України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію».

На списані відповідно до положень цього пункту суми не нараховуються штрафні санкції та пеня, передбачені цим Кодексом».

2. Цей Закон набирає чинності з дня набрання чинності Законом України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію» та діє до 31 грудня 2011 року.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 12 травня 2011 року.
№ 3320-VI.

Найбільш злісний хабарник — сільський голова

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ: ГОСТРИЙ ЗРІЗ

Це за статистикою. А насправді?

За офіційними даними, за кількістю кримінальних справ та адміністративних покарань, порушених щодо хабарників і корупціонерів, серед усього чиновницького люду лідирує найнижча ланка — сільські голови та секретарі місцевих рад. Як правило, щойно розпочинається чергова кампанія боротьби із корупціонерами, а такі показові виступи проводить практично кожен уряд, незалежно від політичної приналежності, осередки хабарництва розкриваються саме там. Затримання ж чиновника вищого рангу перетворюється на справжню місцеву сенсацію. Але за сплеском цікавості та емоцій знову настає довге затишшя.

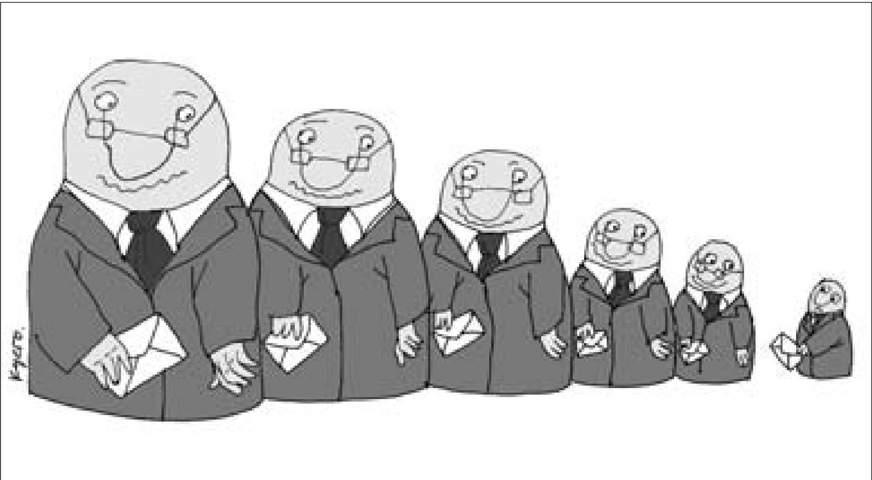
Перша під прицілом — сільрада

Звітуючи про виконання Закону «Про боротьбу з корупцією», прокуратура оприлюднила дані про те, що було виявлено майже півсотні корупційних фактів, вчинених державними службовцями та іншими особами, уповноваженими виконувати функції держави. За всіма фактами прокурорами були складені протоколи, і після їх розгляду в суді понад чотири десятки порушників притягнуто до адміністративної відповідальності.

Та, напевно, найцікавіша не ця статистика, а те, що найбільше корупціонерів було виявлено серед посадовців органів місцевого самоврядування — 23 сільських голови, тобто практично половина від загального числа порушників. А вже за ними йшли працівники міліції, райдержадміністрацій, пенсійного фонду, органів контролю...

«Чому ж серед вашого брата так багато корупціонерів?» — не втримуюсь, аби не запитати при зустрічі багатьох сільських голів. — Невже сільські громади довіряють владу найбільшим злодіям? І саме вони становлять неприховану загрозу для всієї держави?» Бо, судячи зі статистики, все відбувається саме так. Але подібне запитання у багатьох викликає лише іронічну посмішку, яка заміняє відповідь. Кожен розуміє, як тільки починається полювання на відьом, тобто хабарників та корупціонерів, передусім летять сільські голови.

Але чи справді вони так багато можуть, а головне — розпоряджаються такими ресурсами, матеріальними і фінансовими, що дуже важко не схибити? А тут уже як подивитись. З точки зору матеріальних вигод навряд чи посаду голови або секретаря сільради можна назвати дуже прибутковою. Якщо новообраний керівник не має стажу державної служби та високих чиновницьких рангів, то розпочинати, як правило, доводиться із зарплати, що ледь перевищує тисячу гривень. У найдосвідченіших із багаторічним стажем роботи, з урахуванням усіх доплат і заохочень, вона може дотягнути до двох з половиною тисяч гривень. Для села, де панує безробіття та дуже низькі рівні заробітків, навіть ці суми є завидними. Але це практично все, на що може розраховувати чиновник такого рангу. В його розпорядженні такий куций бюджет, що й при дуже великому бажанні з нього важко щось поцупити. Тому на фінансових операціях ніхто й не «горить». Якщо й трапляються якісь незаконні оборудки — то, зазвичай, із липовими довідками або із вирішенням земельних питань.

Чи не типовим прикладом може бути спрямована до суду кримінальна справа, серед фігурантів якої сільський голова та землевпорядник однієї з наближених до обласного центру сільрад. За обвинувальним висновком прокуратури Хмельницького району, вони підробили рішення сесії ради про виділення одному з громадян п'ятнадцяти соток землі для індивідуального будівництва. «Послугу» оцінили у 14 тисяч доларів, дві з яких встигли отримати.

Як повідомили в податковій адміністрації області, з громадян, засуджених за отримання хабара, був стягнений податок. Згідно з деклараціями хабарників, їм вдалося «поживитись» майже на десять тисяч гривень, з яких сплачено податку 1,6 тисячі.

Таких прикладів за останні кілька років можна назбирати ще. Але врешті-решт не так уже їх багато. І не тому, що землею у нас не приторговують. А тому, що до такої дуже прибуткової справи сільські голови, як найнижча каста, просто не допускаються.

Неофіційна ієрархія

Хоча таких офіційних даних просто не існує, проте уважному спостерігачу не важко здогадатися — що вищий ранг чиновника, то за масштабніші оборудки він береться. Зокрема, і за ті, що стосуються землі. Так, однією з найгучніших справ протягом кількох останніх років стала справа стосовно голови Новоушицької РДА. Чиновника було засуджено до восьми років позбавлення волі за те, що мав посприяти у виділенні приватному підприємцю чотирьох гектарів землі в обмін на 120 тисяч доларів. Як свідчить слідство, одинадцять тисяч з них він навіть встиг отримати.

Зрозуміло, що обіцяні гектари належали не районному очільнику, а одній з місцевих громад. Але сільському голові й на думку не спало б затівати подібні масштабні операції, бо кожен знає, що за неписаними правилами таке право належить вищим чиновникам. А тому масштабність операції, затіяної головою РДА, просто непорівнянна з тією, що провів, скажімо, згаданий вище сільський голова.

Цифри у сотні тисяч гривень фігурують у ще одній кримінальній справі, порушеній проти одного із міських голів області. Як стверджує досудове слідство, питання так само замкнулося на виділенні під будівництво для приватного підприємця півтора гектара землі. Суд ще не поставив крапку в цій історії, а тому не будемо стверджувати, хто і за які послуги давав чи брав хабара. Тим більше що в місті виник цілий громадський рух на захист колишнього міського голови.

Але ось цікава деталь: громадськість обурена не так нехай і гіпотетичним, але фактом підкупу чиновника за виділення землі, як тим, що це не міг зробити саме їхній міський голова, котрий зробив чимало добрих справ для городян.

Чомусь так само відмовлялася вірити у нечесність свого міського голови громада Ізяслава, а разом із нею і правоохоронні органи, незважаючи на те, що не раз до них зверталась із заявами та скаргами група місцевих депутатів-бунтарів. Можливо, це й справді збіг, але тільки після того, як голова програв на виборах, правоохоронці не просто повірили, а й порушили кримінальну справу. Як повідомили в прокуратурі, під час перевірки встановлено, що ще міським головою посадовець вимагав у місцевого мешканця хабар за надання в оренду землі під магазин.

У кримінальних справах про корупційно-карні діяння, направлених до суду прокурорами області протягом минулого року, накладено арешт на майно обвинувачених на суму близько півтора мільйона гривень. У ході слідства відшкодовано понад 1,6 мільйона гривень збитків із 2,5 мільйона заподіяних.

Прикметно, що всі три справи проти чиновників, котрі відігравали помітну роль у житті краю, були порушені або на зламі влади, або тоді, коли біля прізвища чиновника вже з'явилась приставка «екс». Зате ось уже більше року область не вибухає скандалами такого масштабу. Цікаво, чи справді на службу державі нині прийшов кришталево чистий чиновник, і поняття корупції, підкупу, політичного утримання та хабара зникло з нашого життя?

Суспільство може засудити скаржника, а не... хабарника

Дивна ситуація складається. З одного боку, не так і багато у нас отих зловмисників-корупціонерів та хабарників. Бо якщо перевести кілька десятків справ чи адміністративних стягнень, накладених на «душу» чиновника, то не надто вражаючим вийде показник. Мало того, на багатьох нарадах та галузевих колегіях керівники тільки й закликають: покажіть нам того хабарника, напишіть заяву, дайте прізвище — ми з ним ого-го як розберемось. Бо ж з усього виходить, що ніхто із керівників такого вимагача ніколи і в очі не бачив. То чому ж чутки все ходять, ходять, ходять...

Та й кожне соціологічне опитування показує: важко знайти людину, котра бодай раз у житті не натрапляла на ситуацію, котру без хабара не вирішиш. Корупція іржею проїла буквально всі сфери нашого життя. Але так само, як хворий з роками звикає до болю і найтяжчої недуги, так само і суспільна свідомість змирилася з цим фактом. Більшості й на думку не спаде скаржитися на корупціонера, писати заяви до правоохоронних органів, вимагати звільнення нечистих на руку керівників та виконавців. Дивно, але суспільство швидше готове морально засудити саме такого скаржника, ніж зловмисника. Можливо, саме через це протягом кількох останніх років в області фіксується в середньому по сотні випадків притягнення до адміністративної відповідальності за корупційні діяння. Що цікаво, майже 80 відсотків у цьому списку знову-таки становлять представники місцевого самоврядування і лише 20 — державні службовці.

Як прозвучало на одній із колегій ОДА, кожен другий із держслужбовців, що був притягнутий до відповідальності за таке порушення, був звільнений з посади. Зате із 83 представників органів місцевого самоврядування, котрим інкримінувалися подібні порушення, з роботою попрощались лише двоє(!). Мало того, у 59 випадках, коли ці питання розглядалися на сесіях місцевих рад, так і не вдалося прийняти рішення про відсторонення від роботи корупціонерів та порушників. А у п'ятнадцяти випадках депутати взагалі залишили такі факти без реагування.

Чому трапляється подібне? Чому, нарікаючи весь час на корупцію та хабарництво, ми не просто оберігаємо, а плекаємо корупціонерів та хабарників, захищаючи їх від будь-яких покарань. Чи не тому, що, не дай, Боже, вони візьмуть і щезнуть. Тоді ж має щезнути і саме поняття хабара, і потенційна можливість отримувати гроші за підпис, дозвіл, добре слово... А це вже серйозна загроза. Не для тих, хто дає. Для тих, хто бере. Тому куди спокійніше залишити хлопчиками для биття сільських голів, мовляв, з корупцією так боремось. Але залишити у спокої справжніх асів цієї справи.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

НЕКОПІЙЧАНА СПРАВА

У Вінниці оприлюднили список чиновників–корупціонерів

На сайті Вінницької облдержадміністрації розміщено список державних службовців і керівників підприємств та організацій, яких притягували до адміністративної та кримінальної відповідальності за корупційні дії (http://www.vin.gov.ua).

— Після деяких дискусій на тему, чи варто це робити, ми все-таки вирішили, що такий крок стане ефективним заходом у профілактиці, змусить замислитися і застерегти багатьох від необдуманих дій, — каже начальник відділу взаємодії із правоохоронними органами та оборонної роботи Вінницької облдержадміністрації Юрій Мельник.

Крім дати затримання і вжитих заходів, вказується також сума хабара.

— Найбільшими корупціонерами, якщо аналізувати протоколи правоохоронців, є сільські й селищні голови та землевпорядники, — продовжує Юрій Мельник. — У анонімному опитуванні вони пояснюють, що правоохоронцям потрібні показники. Буває, навіть просять, щоб сільський голова погодився на складання протоколу. Мовляв, на суді оштрафують — і все... В законі чітко не прописано, що таке корупція. Тому під цю статтю за потреби може потрапити будь-хто з чиновників.

ЦИФРА

Найбільше чиновників попалися на цьому в 2009 році — 25. У наступному їх значиться майже наполовину менше — 14. Дев'ять прізвищ у списку притягнутих до кримінальної відповідальності. Двоє з них у в'язниці, інші звільнені у зв'язку з амністією або відбувають термін покарання умовно.

Як пояснив пан Мельник, складено ще один список — осіб, безпідставно звинувачених у корупції. Його немає на сайті ОДА, але в ньому понад 50 людей. Це жертви корупції. У всіх скасованих обвинуваченнях простежується тенденція безпідставних звинувачень. У судах вищих інстанцій люди довели, що в їхніх діях не було злого умислу. «Прикро, що перед жодною такою людиною ніхто не вибачився — ні той, хто затримував, ні хто засуджував», — каже Юрій Мельник.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Люди хочуть бути почутими

Рівненська обласна організація УНП, яка активно стежила за ходом громадських слухань щодо спорудження третього і четвертого енергоблоків Хмельницької АЕС, розповсюдила заяву, у якій звинувачувала місцеву владу в ігноруванні думки громади з цього приводу. Нагадаю, що такі слухання на Рівненщині тривали з 12 до 30 травня у населених пунктах, які входять до 30-кілометрової зони спостереження ХАЕС.

У заяві зазначено: попри те, що жоден учасник слухань не висловився за добудову ХАЕС, на сайті ДП НАЕК «Енергоатом» повідомлено, що «після довготривалого обговорення учасники громадських слухань схвалили Звернення до депутатів районної ради, основу якого складають питання забезпечення компенсацій та соціальних гарантій жителям зони спостереження ХАЕС». Це, на думку активістів УНП, не відповідає дійсності. В Копитькові люди, обурені зневагою до їхньої думки, залишили зал, де проходили слухання. Тож УНП вимагає від влади дати можливість людям бути почутими.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Безперервна посуха загрожує Франції серйозною нестачею електроенергії. Вплинуть на проблему і німці, які є головними експортерами енергії до Франції та які відмовилися від АЕС, *визнав міністр енергетики країни Ерік БЕССОН*

Зберегти любов, не втративши вигоди

Інтерв'ю радника–посланника, постійного заступника Посла Федеративної Республіки Німеччина в Україні Анки Фельдгузен

Зазвичай, коли йдеться про українсько-німецькі відносини, то неодмінно — про «питання, що становлять взаємний інтерес», переговори, котрі відбулися у «теплій і дружній атмосфері». Одне слово, дипломатичні штампи, які позбавляють читача бажання дізнатись, як саме це було. Але не треба лукавити: Україна завжди трохи ревниво очікує думки найвпливовішого члена ЄС — офіційного Берліна щодо тих чи інших подій, які відбуваються у суспільстві, його оцінки «вічної» проблеми — рівня двосторонніх відносин з найближчим могутнім сусідом. А про надії на підтримку євроінтеграційного курсу та збільшення німецьких інвестицій в українську економіку годі говорити. Хоч і без того ФРН — другий після РФ торгово-економічний партнер України.

***Утім, не обійшлося без розчарування: партнер не один раз відмагав (і не без підстав!) українські євроінтеграційні амбіції, хоч і не знищив їх остаточно. Спроби змінити політичне сприйняття нашої країни в ЄС намагалися робити попередні уряди, але Україна не спромоглася навести порядок навіть удома. Тепер нинішній обіцяє те саме, заявивши про реалізацію низки реформ. Тож знову маємо шанс модернізувати не тільки економіку, а й суспільство. Чи вдасться це зробити, і як саме у здійсненні амбітних планів сприятиме Україні Німеччина, та ще про багато внутрішніх і двосторонніх проблем кореспондент «Голосу України» розмовляла з радником-посланником, постійним заступником Посла Федеративної Республіки Німеччина в Україні* Анкою ФЕЛЬДГУЗЕН (на знімку).**

Про наші реформи

— Пані Фельдгузен, ви в Україні людина не нова: 17 років тому тут розпочиналася ваша кар'єра. А от на нинішній посаді ви почали працювати майже водночас з новим Президентом України, котрий заявив про низку реформ, та урядом, що має їх реалізовувати. Як ви оцінюєте намагання влади змінити країну?

— Позитивно, оскільки Україна дуже довго очікувала змін. Із самого початку складалося враження, що влада має серйозний намір реформувати суспільство. Ухвалено низку законів, триває обговорення пенсійної реформи, переговори з МВФ, який надав новий кредит. Безперечно, це — успіх Президента, влади, адже здійснено кроки у правильному напрямі.

— Суспільство не завжди схвально сприймає ці кроки...

— Мабуть, має підстави. Але ми знаємо, що реформи — це передовсім зміни, які часто вимагають затягування пасків. Проте в Україні чимало проблем, де не йдеться про «урізування» соціальних програм. Приміром, мені дуже цікаво було б ознайомитися бодай з проектом закону про парламентські вибори, оскільки існує думка, що останні місцеві перегони були своєрідною репетицією до них. Якщо так, то постає чимало запитань, оскільки закон про місцеві вибори, на мою думку, в багатьох його статтях не відображає досягнутих на виборчих перегонах 2007—2009 рр. стандартів демократії. Він у дечому нечіткий. Можливо, тому, що документ ухвалювався дуже швидко. І все-таки є підстави вважати, що адміністративний тиск допускався, а виборчі комісії не завжди знали, як саме слід працювати. Але Президент Янукович заявив, що закон про парламентські вибори неодмінно має бути ухвалений і якнайшвидше, що не вітати не можна.

— Як ви вважаєте, на чому найбільше спіткнуться українські парламентарії, ухвалюючи цей закон?

— На мою думку, досі не врахована сама мотивація, чому громадяни мають голосувати. Адже в цій справі найголовніше, щоб суспільство мало довіру до виборчої системи, а та, у свою чергу, відображала настрої населення. Найпростіший приклад для цього, коли результати соціологічних опитувань і результати самих виборів не дуже різняться. Тільки в такому разі громадяни можуть переконатися, що вони реально впливають на вибір влади.

Без досягнення рівня стандартів, за якими живуть громадяни країн ЄС, інтеграція у спільноту неможлива.

Ми бачимо, що закон про місцеві вибори надає переваги партії, яка при владі. Якщо так, то він має бути надзвичайно чіткий і прозорий, унеможливлювати адміністративний вплив — тільки така система може функціонувати і тільки в цьому разі люди сприймуть результат виборів.

— Опозиція скритикувала цей закон.

— Звичайно, опозиція критикує його, бо передбачена виборча система надає преференції провладній партії. Але українська опозиція і сама теж жила в цій системі, отримавши не так мало мандатів у 2002 році.

Про вплив суспільства на владу

— Влада заявила про намір ухвалити низку законів, зокрема про боротьбу з корупцією...

— І це дуже цікаво! Але прикро, що він досі не підписаний, хоч влада заявляла про його пріоритетність. Утім, навіть саме його обговорення надзвичайно цікаве. Приміром, у частині, де йдеться про надання декларацій про доходи-видатки не лише державними службовцями, а й членами їхніх родин. Проте, як я переконалася, в Україні ухвалення закону — річ непроста, але ще складніша його реалізація. Можливо, причини слід шукати в певній ментальності, загальних настроях суспільства. Скажімо, порушення правил дорожнього руху в Німеччині — швидше виняток. І річ не так у покаранні, як в усвідомленні: всі навкруг пересуваються за правилами, а відтак, коли всі, то і я. В Україні це трохи навиворіт: «Усі порушують»...

Так само й у питанні боротьби з корупцією. Влада вчинила б логічно, якби, оголосивши боротьбу з корупціонерами, розпочала із самої себе. Адже високопосадовці самі не раз заявляли, що корупціонери є і серед них. Тільки в такому разі суспільство переконалося б, що в країні панує одне право для всіх. Та попри те, що реформи запроваджуються не так швидко, як очікувалось, я все-таки бачу позитивні зрушення. Передовсім у тому, що люди вже почали висловлювати владі претензії, а влада — розмовляти з ними. Як це було, приміром, під час так званого податкового майдану. Або візьмімо навіть не дуже вдалий початок пенсійної реформи: громадяни запротестували, і влада їх почула, відклавши ухвалення цього закону. Поки що це — лише невеликі кроки до становлення громадянського суспільства, але вони здійснюються, люди переконуються, що від їхньої волі все-таки щось залежить. Важливо, щоб потребу в реформах добре роз'яснювали, бо деякі з них хоч і неприємні, але конче необхідні.

Про життєвий інтерес

— Пані Фельдгузен, чи має Німеччина власний життєвий інтерес в Україні? Якщо так, то який саме?

— Має. Про це свідчить бодай те, що ми були перші, хто відкрив у Києві посольство. Німеччина — другий після РФ торгово-економічний партнер України. Зрештою, маємо традиційний інтерес до всієї Східної Європи, у тому числі, до України: тут величезний ринок, який розвивається, а після вступу Польщі до ЄС — також спільний кордон. Звичайно, нам цікаве все, що відбувається в Україні. Передовсім хочемо, аби ви — наші сусіди жили в мирі, щоб ваша економіка розвивалася, добробут людей зростав. А чимало наших підприємців, які тут працюють, сприяють цьому.

— Але рівень економічних відносин з Україною недостатній. Був час, коли Берлін пояснював це відсутністю в Україні консолідованої влади, мовляв, незрозуміло, з ким дружити. А тепер?

— Річ не в тім, з ким дружити, а з ким — ні. Головне, що і ми маємо інтереси, і ви їх маєте. Для нас важливо знати, що зі зміною урядів не змінюються правила гри. Так, рівень економічних відносин міг би бути вищий, але й досі їх розвитку заважають український державний бюрократизм, непрозорість у розв'язанні багатьох питань і банальне хабарництво. Ці чинники стримують німецьких інвесторів, які могли б вкладати чималий капітал в українську економіку. Так, були чудові декларації про усіякі спрощення і можливості для інвесторів, але реалізовуються вони вкрай повільно.

Про євроінтеграцію

— На ваш погляд, чи вписується Україна у модель майбутньої Європи, як її уявляє німецьке суспільство?

— Надзвичайно важливо, щоб Україна будувала Європу в Україні. Йдеться про виконання певних умов у межах східного партнерства: підписання угоди про асоціацію з ЄС, створення зони вільної торгівлі, запровадження безвізового режиму. Крім того, без досягнення рівня стандартів, за якими живуть громадяни країн ЄС, інтеграція у спільноту неможлива. Для того, щоб Україна «вписалася», як ви сказали, у модель майбутньої Європи, вона повинна вміти відповідати на виклики, які висуває час. Передовсім продемонструвати сталий розвиток і економіки, і суспільства.

— І все-таки: створюється враження, що політика Німеччини, принаймні останніх років — тримати Україну на тій відстані, яку вона сама для неї визначає: жодної європейської перспективи, щоправда, не вбиваючи європейський міф і підтримуючи в українців ілюзію, начебто все — у їхніх руках...

— Це не ілюзія, це насправді так: тільки українське суспільство може подолати корупцію у себе вдома, щоб рухатися далі, тільки від нього залежить, чи справедливим буде правосуддя. Тільки воно має вирішувати, як жити далі та будувати життя за європейськими стандартами, без чого, власне, неможлива євроінтеграція.

Про наші відносини з Росією

— Як Німеччина сприймає балансування України між Сходом і Заходом, власне, між Заходом і Росією? Зокрема, прагнення України інтегруватися у Європу, створити зону вільної торгівлі з ЄС, але й намагання співпрацювати з Митним союзом?

— Ми раді, що Україна має добросусідські відносини з Росією. І ми не вимагаємо, щоб Україна обирала когось одного, з ким мала б дружити. Але якщо йдеться про участь чи членство у Митному союзі й водночас створення зони вільної торгівлі з ЄС, то варто враховувати, що економічні системи країн, які входять до Митного союзу та Євросоюзу, що має власний Митний союз, не збігаються. Тим паче що Президент Янукович свого часу заявив про прагнення України модернізувати свою економіку з тим, щоб увійти до 20 найбільш економічно розвинених країн світу. Модернізація цілком можлива, якщо Україна співпрацюватиме з такими країнами у межах зони вільної торгівлі з ЄС, оскільки ви маєте для цього необхідний потенціал.

Тільки дешевий газ уже не може бути мотивацією для здійснення тих чи інших кроків.

— Росія у цьому питанні теж однозначна: Україна має бути лише в Митному союзі. Якщо — в іншому, то в неї будуть проблеми в багатьох галузях...

— Це — натяк на залежність України від російських енергоносіїв? Світ розвивається, тільки дешевий газ уже не може бути мотивацією для здійснення тих чи інших кроків. Звичайно, в такому разі слід подбати про енергозбереження на всіх рівнях — від побутового до промислового. На жаль, в Україні у квартирах відчиняють вікна, якщо потрібно знизити температуру, хоч для цього досить установити термостати на радіаторах опалення. Власне, про економію енергоносіїв на побутовому рівні у вас не йдеться. Про промислове виробництво теж годі говорити: воно — одне з найбільш енергозатратних у світі. Тому найважливіше нині — позиціонуватися, де Україна може краще розвивати свою економіку...

— Незважаючи на часом різне бачення шляхів розвитку двох країн, напруга в україно-російських відносинах зменшилася. Як це вплине на пожвавлення відносин Україна — Німеччина?

— Завжди краще, коли сусіди знаходять спільну мову. Принаймні це позбавить непотрібних проблем усі сторони. Утім, час покаже продуктивність таких відносин. Але те, що Україна стала більш прагматичною щодо Росії — очевидно. Принаймні цілком зрозуміло, що Україна прагне зберегти любов, не втративши вигоди.

— Чи побачила Німеччина Україну, яка не ставитиме її перед вибором: Київ чи Москва?

— Ми ніколи й не стояли перед таким вибором, бо завжди мали партнерські відносини з обома країнами.

Про нас

— Ви повернулися в Україну після 17-річної перерви. Чи помітили зміни в суспільстві?

— Звичайно! Особливо їх відчуваєш, спілкуючись з молоддю: вона стала освіченішою, має такі само прагнення, як у ровесників у європейських країнах, вона хоче жити так, як у Європі. Якщо колись це відчувалося здебільшого в Києві, то нині — в усіх регіонах України. Водночас молоді люди намагаються берегти українські традиції. Звичайно, в українців ще доста проблем, але, здається, навіть саме усвідомлення їх стало іншим: дедалі більше людей розуміють, що змінити власне життя на краще вони можуть самі.

— Не можу не зробити комплімент: вашій українській мові може позаздрити чимало українських політиків, які, на жаль, нею не володіють. Так само, як і певна частина громадян України, які, замість того щоб усе-таки її вживати, впродовж уже багатьох років вимагають запровадження російської як другої державної. Чому ви вивчили українську, вільно володіючи російською, адже чимало ваших колег — дипломатів, котрі працюють в Україні, не завдають собі клопоту її вивчати?

— За комплімент дякую. Володіти мовою країни, в якій працюєш, — не лише спрощує розв'язання багатьох проблем, а й величезне задоволення. Переконалася, що за час, поки не була в Україні, набагато більше людей тут почали вживати українську, набагато більше молоді нею спілкується уже і в побуті, на вулицях це теж частіше можна почути. З другого боку, чому б це мало дивувати, адже за Конституцією в Україні державна мова — українська. Питання другої державної мови в Україні, здається, непокоїть більше політиків, ніж пересічних громадян, хоч, звичайно, воно має обговорюватись, якщо така потреба виникає.

Що українську мову неспроможні вивчити громадяни України, які тут народилися й мешкають, то маю сумнів. Прикладом тут напевне може бути Президент Янукович, який вивчив її у зрілому віці. До речі, ви не помітили, що він сам про державну двомовність нині говорить дедалі менше?

Інтерв'ю взяла Валентина ПИСАНСЬКА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Влада вчинила б логічно, якби, оголосивши боротьбу з корупціонерами, розпочала із самої себе

З таким медицина ще не стикалася

Різновид кишкової палички, від зараження якою в Німеччині померло вже 17 осіб, є новий украй небезпечний штам, стійкий до деяких видів антибіотиків, заявили німецькі науковці з берлінського інституту ім. Роберта Коха. Цей тип бактерії був невідомий науці. Водночас учені стверджують, що й донині не знають джерела інфікування. Як уже повідомляв «Голос України», раніше вважалося, що причиною захворювання стали іспанські огірки. Як насправді ця небезпечна інфекція потрапляє в організм людини, поки що невідомо.

Що таке E. Coli?

Інфекція спалахнула на території Європи тиждень тому. Випадки захворювання відзначаються не тільки в Німеччині, а також у Швеції, Данії, Голландії та Британії. Хворобу спричиняє так звана ентерогеморагічна бактерія Escherichia Coli (EHEC). Симптоми: кривава діарея, жар і блювота. Більшість людей видужують протягом десяти днів, але в незначної кількості пацієнтів хвороба може набути тяжкої форми із загрозою для життя.

Попередні дані генетичних досліджень показали, що інфекція — це форма двох різних бактерій E. Coli, які зазнали мутації. **Як передає агентство Associated Press**, Всесвітня організація охорони здоров'я заявила, що виявлений штам бактерії є принципово новим мікроорганізмом. Зокрема, за даними фахівців ВООЗ, мутація різних бактерій E. Coli пояснює настільки стрімке поширення інфекції серед мешканців європейських країн, а також її небезпеку для життя людини. Експерт із харчової безпеки ВООЗ Хільде Крусе вважає, що новий штам є «заразніший» порівняно з бактеріями, які породили його.

Сусіди захищаються забороною

Тому кожна країна намагається захистити своїх громадян. Радикальніше за всіх вчинила Росія, заборонивши імпорт овочів і фруктів з Європи. «Прецедент дуже серйозний. Природно, що будь-яка держава захищатиме свій ринок від того, щоб не одержати ось такі подарунки, та-кі огірки», — заявив офіційний представник МЗС РФ Олександр Лукашевич. Єврокомісія заборону засудила, назвавши її «надмірною». Росія повинна «негайно скасувати заборону на ввезення овочів з Європи», про запровадження якої у четвер ранком оголосив Роспоживнагляд, йдеться в заяві Єврокомісії, **повідомляє ІТАР-ТАКС.**

У свою чергу, Мадрид вимагає компенсацій від відповідних європейських органів за висловлені раніше припущення про те, що в поширенні токсичної бактерії винні іспанські огірки. Іспанські фермери провели акцію протесту біля німецького консульства у Валенсії.

Медсестра перевіряє стан здоров'я пацієнта в лікарні Гамбурга.

Кордон на замку, — запевняють чиновники

У нас із невідомою інфекцією вирішили боротися по-іншому. «Україна посилила контроль стосовно завезення овочів із країн Європейського союзу», — заявив Прем'єр-міністр України Микола Азаров. «Україна із самого початку виникнення цього явища (випадки поширення кишкової інфекції в Європі) стала вживати заходів, ми просто не афішували ці заходи... Але було дано команду на кордоні посилити контроль щодо завезення овочів із ЄС. Зараз така робота проводиться», — сказав Микола Азаров. Щоправда, яких саме заходів вживають, досі невідомо — чиновники відмовчуються.

Тетяна ПАСОВА.

Фото Photoshot/ Укрінформ.

Спорудження головної спортивної арени Польщі до Євро–2012 під загрозою

Національний стадіон у Варшаві, що мав бути зданий в експлуатацію 30 червня, до того часу отримає щонайбільше — помаранчевий колір статусу готовності. А виною всьому — сходи.

У польській мові слово «сходи» має подвійне значення, одне з них — таке ж, як у нас. А друге, що вживається переважно у формі словосполучення «почалися сходи», — означає «виникнення якихось непередбачуваних обставин, труднощів». Варшавський стадіон, мабуть, увійде до словників як оригінальний приклад одночасного поєднання обох значень — з гіркотою жартують варшав'яни. Річ у тім, що будівельники неправильно провели монтаж каскадних сходів, що означає зменшення кількості одночасного перебування глядачів на стадіоні до 30 тисяч чоловік, замість планованих 58 тисяч, бо такого навантаження збудована конструкція не витримає. Більше того, неправильно виконані розширювальні (температурні) шви перекриття і стін є причиною потрапляння дощової води у ВІП-ложу, а також до інших важливих приміщень, зокрема, серверного залу та електричного розподільника.

Генеральний підрядник консорціум «Alpine-PBG-Hydrobudowa» отримав два тижні на представлення плану-графіка виправлення конструкційних вад об'єкта, а також заходів із подолання 16% відставання від графіка. На думку експертів, зрозуміло одне: на підготовку проектної документації та виконання монтажу конструкції, що змiцнить злощасні стадіонні сходи, потрібно щонайменше 2,5 місяця. Тому, навіть якщо паралельно вдасться завершити всі інші роботи, то, з урахуванням процедури прийому-передачі, стадіон може бути зданий в експлуатацію не раніше осені цього року.

Якщо з інших польських спортивних об'єктів до чемпіонату немає тривожних сигналів, то цього не можна сказати про дорожні інвестиції. Напевно до початку футбольного дійства не буде повністю готова автострада А4, оскільки підрядники виконання її відтинка, що веде до кордону з Україною (на території Малопольського воєводства), відмовились від реалізації контракту.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

ФОТОФАКТ

У зоопарку чеського міста Острава народилося слоненя. Дитинча індійської слонихи Джоті днями вперше представили відвідувачам зоопарку.

Фото Photoshot/ Укрінформ.

Російська Новобогданівка

Найімовірнішою причиною пожежі і вибухів, що сталися після неї, на арсеналі в Удмуртії названо людський чинник. Російські військово-слідчі органи поки що дотримуються іншої думки. У результаті НП уже загинули дві особи, а снаряди вчора ще продовжували вибухати... І, за найоптимістичнішими прогнозами, кінець канонади очікувався до сьогоднішнього ранку.

Нагадаємо: у ніч на п'ятницю на 102-му арсеналі Центрального військового округу, що розташований у населеному пункті Пугачово за 28 км південніше Іжевська, сталася пожежа. Вогонь добрався до снарядів, які почали вибухати. Заграву було видно за десятки кілометрів від палаючих складів. Вогнем були охоплені більше 152 приміщень 18 військових складів. Арсенал спеціалізувався на знищенні старих боєприпасів. У МНС Удмуртії повідомляють, що ємність палаючих складів становить 10 тис. вагонів. В основному тут зберігаються снаряди для ствольної артилерії. У Міноборони, однак, повідомили, що на арсеналі зберігаються реактивні снаряди до установки «Град», але вони нібито перебувають у безпеці.

Учора ранком Приволзький регіональний центр МНС РФ поширив інформацію про те, що інтенсивність вибухів на арсеналі в Удмуртії порівняно з ніччю знизилася майже втричі, а пізніше міноборони повідомило, що інтенсивність вибухів становила 2—3 на хвилину.

«Діагноз загиблого в Удмуртії — серцевий приступ, у Татарстані — інфаркт міокарда. Про це можна казати з достатньою часткою ймовірності», — **заявив «Інтерфаксу» глава Удмуртії Олександр Волков**.

Уточнимо, що кордон Татарстану проходить менш як за 2 км від арсеналу в Удмуртії. У зоні поширення вибухової хвилі опинилися житлові будинки в райцентрі Агриз, вибуховою хвилею вибиті стекла у північній частині міста. Із 19,2 тис. чоловік, які проживають у місті, вчора евакуювали 9,5 тис. Усього із прилеглих населених пунктів негайно вивезли 28 тис. чоловік. Серед них 100 дітей, які відпочивали в санаторії «Юськи», розташованому недалеко від палаючих військових складів.

За інформацією МОЗ Удмуртії, постраждали 45 осіб, 18 із них госпіталізовані. У 11 — стреси на тлі загострення хронічних захворювань. Сім осіб дістали травми середнього й легкого ступеня тяжкості. Серед постраждалих — дівчинка восьми років. Кількість постраждалих збільшувалася протягом дня.

Нагадаємо: раніше «Інтерфакс» поширив версію, що пожежа могла статися через непогашений недопалок. Пізніше джерело РІА «Новини» у військово-слідчих органах висунуло іншу версію — коротке замикання в енергообладнанні складу. Остаточно причину НП назве спеціальна комісія Військової прокуратури.

Рух автомобілів по трасах Іжевськ — Можга і Єлабуга — Перм перекрито. Змінено розклад руху пасажирських потягів.

Яна СТАДІЛЬНА.

У НОМЕР

Каддафі втрачає соратників, у Сирії та Ємені триває війна

Операція сил НАТО в Лівії поступово призводить до ізоляції режиму Муамара Каддафі, вважають у Пентагоні. Водночас ніхто не може назвати точні строки її закінчення.

Ну, а повітряні нальоти проходять практично регулярно. Як розповіли в розмові з кореспондентом ІТАР-ТАКС українські лікарі, котрі працюють у місті, Тріполі щоночі зазнає бомбардувань авіації НАТО. При цьому, за їхніми словами, «крім адміністративних і військових цілей, страждають також житлові будинки та соціальні об'єкти, у тому числі лікарні, в яких відчувається гостра нестача медичних працівників». Події в Лівії змушують численних прихильників Каддафі, які працювали в джамахірії, залишати країну.

Складна ситуація зберігається і в Сирії. За даними правозахисних організацій, цього тижня в результаті придушення антиурядових протестів у містах Растан і Хірак загинуло 50 мирних жителів. У Ємені також з новою силою спалахнули бої між гвардією президента Алі Абдалли Салеха та бойовиками глави впливової конфедерації племен хашед шейха Садека аль-Ахмара. Багато які ЗМІ вже називають це протистояння «громадянською війною».

Потонули сотні біженців

У Середземному морі затонуло судно з біженцями з Тунісу, на борту якого перебувало не менш як 770 осіб, **повідомляє Reuters.**

Згідно з попередніми даними, береговій охороні Тунісу вдалося врятувати 570 чоловік. Вважають, що 200 біженців потонули. З яких причин судно зазнало катастрофи й куди воно направлялося, не уточнюється.

Найчастіше місцем призначення суден з туніськими біженцями стає італійський острів Лампедуза, розташований між Тунісом і Сицилією в Середземному морі. Після революції в Тунісі в січні 2011 року Лампедуза зазнала напливу біженців. Для розв'язання кризи влада Тунісу та Італії домовилася про спільне патрулювання кордону.

Ратко Младича звинуватили в геноциді й злочинах проти людяності

Почалися попередні слухання Міжнародного гаазького трибуналу в справі Ратко Младича. На першому засіданні колишній командувач сил боснійських сербів відмовився відповідати на запитання, чи вважає він себе винним за 11 пунктами обвинувачення, чи ні. Сьогодні відбудеться наступне засідання, на якому, відповідно до процедури, він зобов'язаний дати відповідь на це запитання.

Ведучий засідання голландський суддя Альфонс Ори попросив Младича назвати себе, підтвердити місце й рік свого народження. Потім він резюмував 37-сторінковий обвинувальний висновок. Серед 11 пунктів фігурують: геноцид, злочини проти людяності, скоєні в 1992—1995 роках у Боснії й Герцеговині. Разом з політичним лідером боснійських сербів Радованом Караджичем, затриманим в 2008 році, Ратко Младич звинувачується у «розробці й здійсненні злочинного задуму вигнати мусульман і хорватів з Боснії».

У відповідь генерал заявив, що хворий, і попросив час, щоб ознайомитися з обвинувальним висновком та іншими документами. Нагадаємо: колишнього командувача сил боснійських сербів, який майже 16 років переховувався від міжнародного правосуддя, було арештовано в Сербії 26 травня й 31 травня екстрадовано в Гаагу, **передає «Євроньюс».**

У рамках переговорів про створення зони вільної торгівлі (ЗВТ) з Євросоюзом Брюссель дозволив Україні використовувати географічну назву лише Кагора, повідомив директор Асоціації виноградарів і виноробів України Сергій Петренко

Легалізація вітчизняного ІТ–бізнесу дасть змогу істотно збільшити наповнення державного бюджету, впевнений голова Державного агентства з питань науки, інновацій та інформатизації України Володимир СЕМИНОЖЕНКО

У краплі води...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Найперше, потрібно, щоб живильна волога була безпечною для людини, тобто щоб вона була чистою в річках, бо саме з них п'є воду 79 відсотків нашого населення. Нині ж вода в наших річках 4—5 категорії якості. А все тому, що переважна більшість стоків, що їх скидають підприємства у наші річки, попередньо майже не очищуються. І якщо в цивілізованій Європі забруднювач сплачує екологічний збір, еквівалентний тому, що він скинув, а перевірити, скільки скинув, дуже легко, бо скрізь лічильники, то у нас усе платиться умовно і йде в загальну казну. Отже, навіть той фінансовий мізер може ніколи не дійти до конкретної річки. Тож треба, вважає науковець, щоб усе відраховувалося за окремою статтею. А заодно перевести водне господарство на басейний принцип управління, тобто децентралізувати.

Загалом же, щоб поліпшити ситуацію в державі, треба обов'язково розробити екологічну оцінку водних ресурсів. Для цього в Інституті водогосподарсько-екологічних проблем розробили методику комплексної екологічної оцінки поверхневих вод, що дає можливість оцінити живильну вологу за багатьма показниками, а не за якимось одним, приміром хімічним.

Раніше кожна водна артерія України мала також свій екологічний паспорт. Тепер їх скасували, а це неприпустимо. Також необхідно зробити еталон малої річки. Проте все впирається в кошти.

— Ніхто не хоче давати гроші. Всі хочуть узяти гроші на ремонт, на боротьбу з паводком тощо. Це й зрозуміло: як кажуть, у каламутній воді... — обурюється вчений.

Дуже нераціонально використовуються й підземні води нашої країни. Будь-хто може пробурити свердловину і качати з неї воду для своїх потреб, у тому числі й промислових. Утім, у всьому світі підземна вода — це стратегічний запас. І отримати дозвіл на її видобування фактично неможливо. А в нас ніхто цих дозволів навіть не питає.

— У селах воду взагалі не можна пити, — констатує Анатолій Яцик, — вона вся просякнута нітратами, і це вже схоже на геноцид власного народу. Проте сільські колодязі також фактично ніхто не досліджує.

Одне слово, щоб хоч якось поліпшити ситуацію, необхідно мати державницький підхід. А ще надзвичайно важливу роль має відіграти екологічна просвіта людей. Не скидати, не мити, не користуватися шкідливими хімічними речовинами — ось головні постулати, які треба доносити до людей. Тоді, можливо, і з'явиться екологічне мислення. Якщо ми хочемо бачити себе здоровою націю у майбутньому, передусім маємо подбати про водні ресурси, на яких і тримається все живе.

Марина КРИВДА.

Холера — по коліна

ЕКСКЛЮЗИВНИЙ РЕПОРТАЖ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Не було б щастя, так нещастя допомогло. Цю приказку згадала під час поїздки узбережжям. По-перше, ніде не впали у вічі переповнені баки для сміття. По-друге, у громадських вбиральнях поблизу моря щедро насипали сухої хлорки. По-третє, кудись зникли блукаючі продавці із пивом, креветками, солодкою ватою та сушеними бичками. З одного боку — початок сезону, клієнтів мало. З другого — пильна увага перевіряльників із усіх відомств трохи злякала стихійних торгівців. Але не всіх. Тож тараньку в Маріуполі придбати можна — треба лише «рибні» місця знати.

Саме риба є головним «підозрюваним» у розслідуванні причин спалаху холери. «Ми дедалі більше впевнюємося в думці, що причиною могла стати дрібна азовська риба: бички, карасі, — каже головний санітарний лікар міста Георгій Гусаков. — Зараз починаємо отримувати результати лабораторних досліджень. Маємо низку «знахідок» у рибі: там виявлено холероподібний вібріон. Це не холера, але такий вібріон може викликати гострі кишкові розлади. Від людей, які близько контактували із потерпілими, його також виділено».

Крім того, зрозуміло, що сама риба — лише ланцюжок передачі вірусу, що міститься у воді. Саме цією небезпекою і обумовлена заборона купання. Але до неї прислухаються не всі. На міському пляжі, розташованому між металургійним комбінатом і морським портом, відпочивальники час від часу пірнають у прохолодні хвилі. «Та нас цією холерою лякають щороку! — відмахується чолов'яга, який щойно виліз із води. — У це море стільки всього зливають. І каналізація, і стоки від «Азовсталі»... Уже звикли». А от маріупольчанка Ірина, в якої гостюють батьки-пенсіонери з Луганської області, у воду не заходить. «По-перше, море ще прохолодне. Ми звикли до теплішого. А тут — вітер, хвилі, незатишно. По-друге, ці всі розмови про холеру... А раптом — правда?»

За двадцять-тридцять кілометрів від Маріуполя про заборону купатися довідатися неможливо. На пляжах у Першотравневому районі не побачила жодної таблички-попередження. Зате берег, приміром, від Нової Ялти до Юр'ївки всіяний дохлими висушеними бичками: рибу викинуло навесні, та досі «генеральне прибирання» ніхто не зробив. Сюди б санітарні служби!

Бази відпочинку і пансіонати на узбережжі лише починають сезон і заповнені у кращому випадку наполовину. Тому людей на пляжі небагато. «А як я зможу їх утримати від купання? — гарячкує директор одного з пансіонатів. — У себе ми порядок навели, усе чисто. А лізти до моря чи ні — кожен вирішує сам». Утім, у дитячих оздоровницях до заборони прислухаються: на пляж дітей не виводять.

Ліна КУЦ.

На знімку: на пляжі в Маріуполі попереджають про небезпеку купання.

Фото автора.

ДО РЕЧІ

Захворювання поки не діагностовано, але...

У двох водоймах на території Луганська санітарно-епідеміологічна служба виявила холероподібні ембріони. Як повідомила в. о. головного санітарного лікаря Луганської області Надія Качур, обласна СЕС збільшила кратність забору води в рекреаційних зонах і літніх дитячих оздоровчих таборах, провівши 30 досліджень. У двох місцях виявлені холероподібні ембріони, котрі викликають захворювання схожі на звичайні кишкові інфекції. Але холеру поки не діагностували в жодному випадку, зазначила Надія Качур.

Алла АНТІПОВА.

Гроші за кров чиновники віддали дітям

Заступники голови Закарпатської облдержадміністрації Іван Бушко, Антон Громовий, інші керівники й держслужбовці та депутати стали донорами крові. Такою благочинною акцією відзначили Міжнародний день захисту дітей. Кров піде на потреби пацієнтів обласних лікарень. А кошти, отримані за донорство, передадуть до одного з дитячих будинків краю.

— Замінника крові у лікуванні хворих медицина ще не має, але кількість охочих стати донором зменшується з року в рік, — каже головний лікар Закарпатської обласної станції переливання крові Олег Щадей. — На жаль, за останні 10 років на Закарпатті, як і по всій Україні, число донорів зменшилося приблизно у 2,5 разу. У нас це пов'язано, зокрема, з тим, що нема організованих колективів, підприємства переходять у приватну власність, а власники не хочуть відпускати людей.

— Нині в Ужгороді кров здали понад два десятки людей, але така ж акція триває і в Мукачевому. Я вперше став донором. Нічого важкого — закликаю всіх, — ділиться враженнями ініціатор акції, перший заступник голови Ужгородської РДА та активіст молодіжної громадської організації Віктор Ледіда.

Василь НИТКА.

Ужгород.

ФОТОФАКТ

У севастопольській міській лікарні № 5 розпочала свою роботу «Школа діабету».

Фото надано прес-службою Центру охорони здоров'я матері та дитини.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

За нафту на пляжах доведеться розкошелитися

Стали відомі результати екологічної експертизи, проведеної після розливу нафти судном «Baltic Chief-1». Нагадаємо: 29 травня нафтова пляма досягла пляжів Іллічевська й Одеси.

Рятувальниками було зібрано 914,5 кілограма нафтопродуктів. Лабораторні дослідження підтвердили ідентичність зібраних на пляжах нафтопродуктів і тих, що є на борту судна-порушника.

За попередніми даними, збиток, завданий навколишньому середовищу, — 300 тисяч доларів. Капітана судна притягнуть до адміністративної відповідальності на суму 23,8 тисячі гривень.

До сплати штрафу судну заборонено залишати акваторію Миколаївського морського торговельного порту, де воно перебуває на стоянці.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Знову харчове отруєння

З діагнозом «харчова токсикоінфекція» до Малинської лікарні доставлено 14 школярів різного віку, які проходили виробничу практику в загальноосвітній школі селища Гранітне. За повідомленням управління охорони здоров'я Житомирської ОДА, проводиться перевірка працівників харчоблоку школи. Стан дітей визнано задовільним, він поліпшується.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

ЦИФРА

На 45 об'єктах ремонт доріг завершено

Раніше Хмельниччина, прокоментував ситуацію заступник голови облдержадміністрації Леонід Гураль, отримувала відповідні кошти лише наприкінці року. Нині у квітні й травні в повному обсязі надійшли гроші з обласного бюджету, а з державного отримали майже половину з виділених 44 мільйонів гривень. Тому в багатьох районах із запланованими ремонтами вже впорались.

Ірина КОЗАК.

Хмельницька область.

Сировинні зони дадуть селянам змогу заробляти більше

У Кам'янець-Подільському районі на Хмельниччині від молокопереробних підприємств настійливо домагаються облаштування приймальних пунктів для контролю за якістю сировини. Наразі в краї працює сім великих фірм, які платять селянам лише одну гривню 80 копійок за літр молока, запевняючи, що воно низької якості. Приватні господарі з цим не згодні. До того ж влада області запевнила: ціна не може бути нижчою за дві гривні вісім копійок.

Щоб поліпшити ситуацію із заготівлею сировини, підвищити відповідальність і підприємців, і господарів, влада та представники молочного бізнесу домовилися створити сировинні зони (тобто поділити територію району між молокопереробниками). Це знижує транспортні витрати для підприємств, зручніше й для людей. Якщо селянам запропонують кращу ціну, то вони не бойкотуватимуть здачу молока тому чи іншому переробникові.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Немовлят рятує «вікно»

У Рівному в пологовому будинку створено «вікно життя». До нього жінки можуть принести народжену небажану дитину анонімно. Щойно покладуть малюка, як спрацьовує сигналізація — і медсестра забирає немовля.

Запровадити «вікно» спонукав той факт, що за останні півтора року в області були залишені напризволяще просто неба восьмеро малюків і всі вони, на жаль, не вижили.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Рівне.

Треба перевести водне господарство на басейний принцип управління

Рись полювала на людей

Великого переполоху наробила рись у селі Петрова Слобода. О 7-й годині ранку 2 червня вона з'явилася в садибі Володимира та Тетяни Голубів. Кози та собака здійняли галас, який налякав гостю з ліса. Вона кинулася у будинкову прибудову, розбила вікно і втекла.

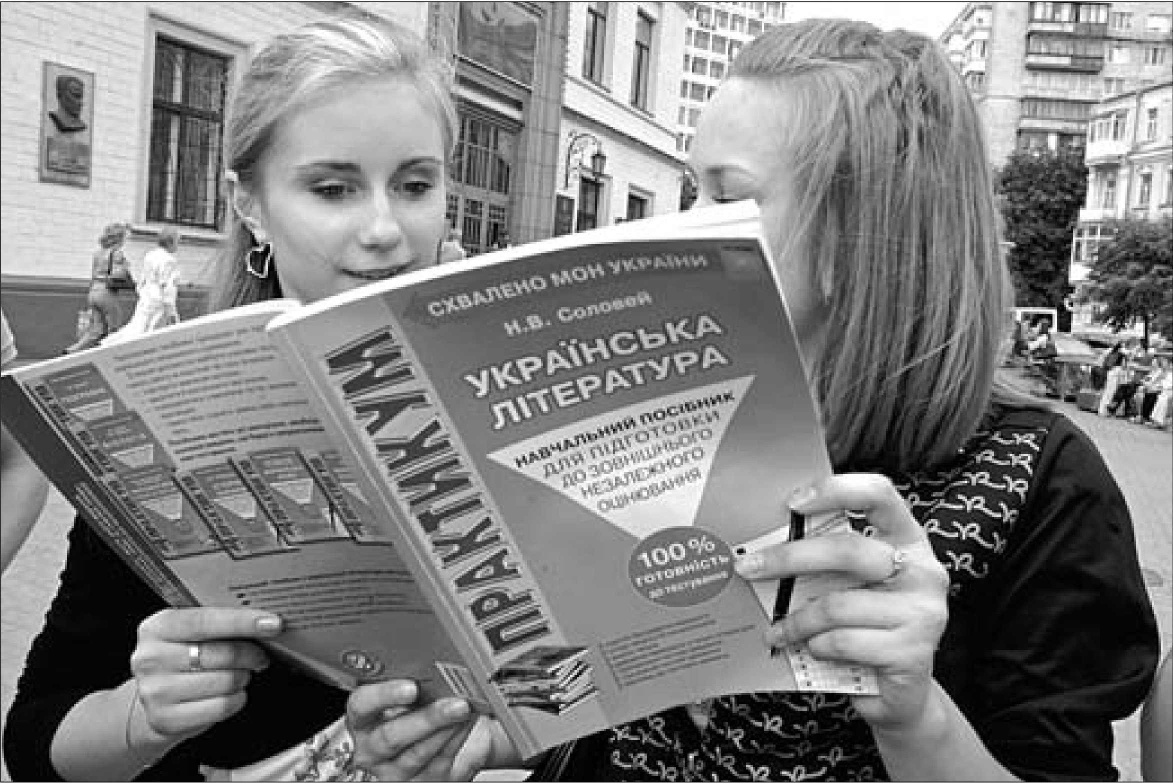
— Її увагу чомусь привернув чоловік на велосипеді, — розповідає сільський голова Олег Лисенко. — Це був Василь Дзюба, працівник державного підприємства «Корюківкаліс». Рись напала на нього ззаду і прокусила шию. Чоловік не втратив свідомість і намагався скинути з себе нападницю. Хоча вона і подряпала йому обличчя, груди, живіт, він все-таки від неї оборонився. З райцентру викликали «швидку допомогу». І нині потерпілий лікується в районній лікарні.

А рись знову повернулася до садиби Голубів і накинулася на собаку, намагаючись її загризти. Господар схопив вила і спробував приборкати непрохану тварину. Від його ударів нападниця втекла і сховалася у залишках старого автомобіля. Невдовзі до села приїхали представники влади, МНС, правоохоронці, спеціалісти ветеринарної медицини, екологічної служби. Були заборонені роботи у лісі, мешканців села попередили про небезпеку.

Дільничному інспектору Павлу Мазку вдалося помітити рись, яка чатувала на нову жертву. Зрештою, правоохоронець поклав край хвилюванню усіх 198 мешканців, яких по-справжньому охопила паніка від такого зухвальства лісової тварини.

— Наразі для проведення розслідування та визначення першопричини ситуації, що склалася, створено комісію, яку очолює представник Корюківської РДА, — зазначив у своєму коментарі начальник Державної екологічної інспекції в Чернігівській області Леонід Бурковський. — Рись поводилася неадекватно. Це дуже обережна тварина, і вона не нападає на людей. Ймовірно, що вона була хворою на сказ. Остаточні висновки зробить ветеринарна служба.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігівська область.

ФОТОФАКТ

Для участі у ЗНО цього року в Україні зареєструвалося 251 тисяча 500 абітурієнтів. Більшість складатиме тести з української мови та літератури — 246 тисяч осіб.

Фото Олександра **СИНИЦІ (УНІАН).**

Як вижити в умовах спеки

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Губить людей не пиво, губить людей вода. Спекотної погоди про це твердження можна сміливо забути. «У нас узвичаєно гамувати спрагу пивом, але робити це категорично не можна, — розповідає дільничний лікар Рита Гофман. — По-перше, це газований напій, який лише підсилює відчуття спраги. По-друге, пиво містить велику кількість вуглеводів. І, нарешті, це алкоголь, що порушує тонус судин і роботу вегетативної нервової системи».

Тому медик настійно рекомендує пити розведені соки, компоти із сухофруктів, ягідні морси та мінеральну воду. До того ж невеликими порціями впродовж дня.

«Рідину краще пити потроху, але часто. І за змогою гладким людям частину їжі заміняти питтям», — підкреслила вона.

У спеку, за словами лікаря, краще віддавати перевагу простій і неважкій їжі, скоротити кількість жирної м'ясної їжі в раціоні. Наприклад, замінити м'ясо рибою. Налягати на фрукти й овочі. Також літньої спеки добре вживати кисломолочні напої до 2,5% жирності. Разом з тим Рита Гофман закликала не вживати йогурти: «Йогурти в наших умовах напевне — біохімічна фабрика, що містить величезну кількість добавок. Краще замінювати цей продукт біокефірами, кислим молоком, ряжанкою з низьким відсотком жирності».

Крім того, вона порекомендувала вживати якнайменше борошняних продуктів, особливо здоби. «Бутерброди, гамбургери, сендвічі та інше — не для літа», — зазначила лікар.

Але правильний раціон — тільки половина успіху. Намагайтеся виходити на вулицю до 11-ї години ранку та після 17-ї вечора. Носити одяг з тонкої тканини, без синтетики, бажано світлих тонів і не забувати про головний убір. А якщо ви все-таки відчули нездужання: різку загальну слабість, млявість, ломоту в тілі, запаморочення, нудоту — то це перші симптоми теплового удару. В цьому випадку Рита Гофман радить переміститися в добре вентильоване приміщення або тінь, роздягнутися до білизни й прикласти до чола холодний компрес. Якщо через 15—20 хвилин полегшення не настане, можна обгорнутися змоченим у воді простирадлом і викликати невідкладну допомогу.

Наталія ОВДІЄНКО.

ФОТОФАКТ

Кінологічна служба Кам'янець-Подільського міськвідділу внутрішніх справ Хмельницької області влаштувала показові виступи службових собак у сквері «Водойма». Кінолог Павло Врублевський (на знімку) розповів про участь чотирилапих у розкритті злочинів.

Фото Наталії **КАСАПЧУК.**

Нас возять локомотиви–«пенсіонери»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Основну частину працюючого зараз локомотивного парку потрібно буде списати уже до 2025 року.

Усі вони — поважного віку. Адже були спроектовані та виготовлені у 50—60 роках минулого століття. Залізничники сподіваються, що на зміну «пенсіонерам» прийде нове покоління локомотивів. Для цього потрібно усього-навсього близько 12 мільярдів гривень! Та без оновлення парку не обійтися. Адже, за найпесимістичнішими прогнозами, за кілька років залізничний транспорт може взагалі зупинитися.

Та через численні причини, і насамперед нестачу фінансування, оновлення локомотивного парку відбувається черепашачими темпами. Протягом перших п'яти років нового тисячоліття нові локомотиви не закуповувались взагалі. Тоді, мовляв, в Україні і не було чого брати. Зараз ситуація змінилась. Купувати є в кого, та немає за що.

— З 2005—2010 рр. локомотивів закуповувалося дуже мало через відсутність фінансування, — каже Ігор Батюшин, заступник начальника Головного управління локомотивного господарства Укрзалізниці. — Доводилось вирішувати питання їх ремонту та модернізації, щоб забезпечувати перевезення вантажів та пасажирів.

З кожним роком витрати на ремонти зростають. Нині на підтримання локомотивів у справному стані доводиться витрачати на 40 відсотків більше грошей, аніж раніше. Цього року «оздоровити» капітальним ремонтом планують 110 електровозів та 53 тепловози. На це потрібно понад 720 мільйонів гривень. Ще майже мільярд гривень планують витратити на поточний ремонт 8 тисяч електровозів та 2,5 тисячі тепловозів. Загалом на модернізацію та ремонт локомотивного парку передбачено понад 2 млрд. гривень. За ці кошти, каже пан Батюшин, можна було б придбати близько 50 нових локомотивів.

Щоб не прокинутися одного дня без залізниці, розроблено спеціальну комплексну програму. Плани на найближчі п'ять років: закупити 250 електро- та 25 тепловозів. За приблизними оцінками, на це знадобиться понад 12 млрд. гривень. Упоратися самотужки Укрзалізниця не зможе, запевняють залізничники. Тому сподіваються на підтримку держави. Причому не тільки фінансову. «Сподіваємось, що Верховна Рада прийме необхідний пакет законів з реформування залізничного транспорту. І це, зокрема, дасть нам змогу залучати інвестиції», — розповідає І. Батюшин.

Та це — плани. А поки що українців возять локомотиви-«пенсіонери», життєдіяльність яких вдається підтримувати зазвичай «операційними» втручаннями. Тільки за чотири місяці цього року довелося провести понад тисячу позапланових ремонтів. І з початку року сталося понад 120 транспортних подій, як-от: сходження поїзда, затримки в русі тощо. Але, попри це, залізничники запевняють: пасажирам хвилюватися за свої життя не варто. Адже, незважаючи на те, що локомотиви — старі, морально та фізично зношені, вони все одно безпечні. Бо, мовляв, перебувають під пильною увагою. І якщо буде виявлено бодай одне відхилення від норми, тепловоз чи електровоз просто не випустять із депо.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...кубок виграли коломийці

В Івано-Франківську відбувся перший турнір з волейболу на Кубок голови Івано-Франківської обласної ради, присвячений 120-й річниці з дня народження засновника і провідника ОУН Євгена Коновальця.

У змаганнях взяли участь 14 колективів: команда депутатів обласної ради, 11 — районних рад і дві — міських. Переможцями стали представники Коломийської районної ради. Друге місце посіла команда Косівської, а третє — Галицької райрад.

— Я вважаю, що турнір вдався, — каже ініціатор змагань голова Івано-Франківської обласної ради, капітан волейбольної команди облради Олександр Сич. — Ми всі отримали море задоволення. Турнір перший, але не останній, бо своїм прикладом ми і далі пропагуватимемо здоровий спосіб життя.

Тепер волейбольна збірна команда Прикарпаття готується до заключного етапу Всеукраїнської спартакіади депутатів, котра відбудеться 4—8 жовтня в місті Алушті.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківськ.

...малий бізнес тікає в тінь

Протягом п'яти місяців на Львівщині припинили свою діяльність десять тисяч підприємців. Тенденція зменшення фізичних осіб—підприємців зберігається з липня 2010 року, розповів на прес-конференції голова ДПА у Львівській області Віталій Пекарчук.

Першого січня цього року нараховувалося 55 519 підприємців — платників єдиного податку, на перше квітня залишилося 45 564. Це тривожний сигнал, який свідчить про одне: малий бізнес тікає в тінь. Віталій Пекарчук переконаний, що податкова служба у цьому не винна. В першому півріччі на Львівщині не проводили перевірки малого бізнесу. ДПА у Львівській області намагається поліпшили обслуговування платників податків — найближчим часом відкриють додатково до 12 віконець для прийняття звітів. На запитання «Голосу України»: «Який відсоток економіки Львівщини перебуває в тіні?» Віталій Пекарчук не зміг відповісти. Голова ОДА Михайло Цимбалюк стверджує — 60 відсотків.

Богдан КУШНІР.
Львівська область.

...осідає один з найстаріших храмів

Священнослужителі одного з найстаріших храмів Тернополя — церкви Різдва Христового — помітили, що там осідає підлога. Працівники «Тернопільводоканалу» розпочали ремонтні роботи, які ускладнюються тим, що поблизу пролягає головна магістраль міста. Рух транспорту обмежили, без води залишилися мешканці прилеглих вулиць. Щоб звести незручності до мінімуму, ремонтники працюють і вночі, хоча пошкоджень у мережі так і не виявили. У міськраді створили спеціальну комісію. Деякі її члени висловлюють припущення, що причиною осідання є підземні ходи, через які, можливо, просочується вода зі ставу. Столичні фахівці вважають, що підмивання ґрунту відбувалося давно. Під церквою пустот не виявлено. Поблизу ремонтники викопали людські кістки. Священнослужителі кажуть, що нічого дивного в цьому немає, оскільки колись давно навколо храмів були поховання.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

...відкрито приймальню для літніх людей

У Богородчанському територіальному центрі соціального обслуговування відкрито першу на Прикарпатті громадську приймальню для одиноких пенсіонерів. Тут самотні люди похилого віку можуть отримати фахову долікарську допомогу, яку надаватиме медсестра районного Товариства Червоного Хреста, консультацію щодо свого здоров'я, раціонального харчування, фізичного загартовування, ознайомитися з новинками періодики, поспілкуватися з іншими пенсіонерами.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

На локомотиви нового покоління треба віднайти 12 млрд. гривень у найближчі п'ять років

ГОЛОС УКРАЇНИ № 101 (5101)
СУБОТА, 4 ЧЕРВНЯ 2011

Переможцем конкурсу «Коронація слова» серед романістів названо вінничанку Вікторію Гранецьку, авторку роману «Мантра-омана»

У Києво-Могилянській академії відбулася науково-практична конференція «Авторський кінематограф Івана МИКОЛАЙЧУКА» — до 70-ліття від дня народження видатного актора і режисера

Луганчани побачили Езопа

В Луганському обласному українському муздраматеатрі відбулась прем'єра «Езопа» за п'єсою Г. Фігейредо «Лисиця і виноград». Головну роль зіграв Михайло Голубович.

Михайло Голубович у ролі Езопа.

...Жив-був на Самосі один філософ, такий собі Ксанф. Мав красиву дружину, багатство, учнів, був задоволений собою і не знав би клопоту, якби одного разу не купив раба. З того все і почалося. Молода, пристрасна й гарна дружина почала залицятися до нього. За його потворною зовнішністю вона побачила прекрасну душу і захотіла спокусити Езопа. А він несподівано для себе постав перед вибором: кохання чи свобода?

Режисер Володимир Московченко вважає, що тема всезагального рабства сьогодні як ніколи актуальна. Тому «Езоп» до постановки обраний не випадково. Спектакль задуманий як трагіфарс, а це — дуже складний театральний жанр, що не всім під силу. Крім того, на вибір цієї п'єси Фігейредо вплинуло бажання Московченка підібрати роль спеціально для Михайла Голубовича — підходящу за душевними якостями, фактурою. За кілька десятиліть на луганській українській сцені Голубович зіграв багато колоритних ролей — Тараса Бульбу, Варавву, але такої у нього ще не було.

Михайла Голубовича в Луганську люблять і визнають його неповторну харизму. Але тут, якби не голос, глядач навряд чи впізнав у цьому потворному на вигляд чолов'язі свого улюбленого актора. Перевтілення було повне, хоча актор і зізнавався, що вжитись в образ потворного байкаря йому було непросто.

— Я повинен був зрозуміти внутрішній світ Езопа, що живе в неволі, — розповідав Голубович після вистави. — У моєму монолозі є одна дуже сильна фраза: «Право раба — право на надію». В ній закладено глибокий смисл, який треба не просто зрозуміти, а внутрішньо відчути. Зізнаюсь, що для цієї ролі мені доводилось навіть ламати свій характер.

Про те саме говорила і виконавиця ролі Клеї Наталя Коваль:

— Клея полюбила Езопа, хоч він такий потворний. Мені було цікаво працювати над роллю, бо Клея — це не я...

Як і задумав режисер, в першій частині історія

сприймалась весело. Багато в чому це відбулось завдяки Віталієві Ляснікову, що грав манерного Ксанфа. А от фінал був напружений, бо розкривав істину людської природи. Момент позбавлення рабства — дійсно трагічний, бо заради свободи людині інколи доводиться втрачати все, що у неї є, — життя і кохання.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Фото прес-служби театру.

Котися щасливо, фестивальна «Писанко»!

До Коломиї на Всеукраїнський фольклорно-етнографічний фестиваль «Писанка-2011» приїхали понад 200 кращих майстрів народних промислів із Прикарпаття та інших регіонів. Чого тут тільки не було! Дерев'яний і глиняний посуд, жіночі прикраси, вишиті рушники, сорочки, скатерки, різнобарвні крайки, пояси, сумки, обереги і, звичайно, писанки.

Саме заради писанок вершився фестиваль. Курячі, гусячі, страусові яйця перетворилися на шедеври мистецтва. Є писанки, оздоблені бісером, соломкою, кольоровим папером і навіть насінням. І традиційні, писані фарбами, як то робили ще наші прабабусі.

Символ українства

Довгі ряди із творами декоративно-ужиткового мистецтва — лише побічне русло фестивалю. А головне мистецьке дійство — на площі перед Музеєм писанкового розпису. Тут близько 45 фольклорно-етнографічних колективів виконували гаївки, великодні пісні, вірші, танці, показували звичаї своїх країв. Переслухати те все — треба не одну годину вистояти. Один за одним виступають знані фольклорні колективи з Мишина, Великого Ключева, Ковалівки, Черча! Дитячий фольклорний ансамбль «Косички» з Надвірної, яким керує заслужений працівник культури України Любов Орел, так уразив гостей, що голова ОДА Михайло Вишиванюк одразу нагородив його премією у 5000 гривень. А виходу на сцену вже чекають аматори з Богородчанського району. Тримають довгі вишиті рушники, на яких кожне село представило характерний для нього узір. 36 сіл — 36 орнаментів, один кращий за інший. Як від того відійти? І так до вечора.

Міністр культури Михайло Кулиняк, що теж був на святі, пообіцяв: такі фестивалі завжди матимуть державну підтримку, а писанку назвав символом українства. За його словами, цьогорічну українська писанка отримає світове визнання.

У червні на Венеціанському бієнале, повідомив міністр, її представлятимуть роботи української художниці Оксани Мась. А коломийський міський голова Ігор Слюзар попросив міністра надати наступному, шостому, фестивалю «Писанка» статус міжнародного.

Таїнство писанкового розпису

Поки на площі святкували, в Народному домі близько ста дітей із Прикарпаття, а також Львівської, Тернопільської і Закарпатської областей змагалися в розписуванні писанок. Такий конкурс в області — вже 18-й. Кожен столик — це окрема команда з певного регіону. У всіх на столах горять свічки, над якими розігрівають віск. Таке відчуття, наче відбувається якесь таїнство. Усі учасники одягнуті у святкові вишиванки. Як завершать писанку, кладуть її у кошичок. Упізнаємо за веселими жовтогарячими барвами космацькі, за вишуканими чорнобривими — верховинські, за загадковим рослинним і тваринним орнаментом опільські писанки. Назарчик Гупало з села Яглуш Рогатинського району розповідає, що вчиться у шостому класі, а писанки розписує вже третій рік. З ним разом трудяться над писанками однокласниця Мар'янка Стасіцька і восьмикласниця Настя Бойко. Від хлопця дізнаємося, що в його класі восьмеро учнів, а взагалі в їхньому селі — сто чоловік. Від нього ж чуємо і деякі секрети писанкарства. Скажімо, яйце для писанки треба брати свіже — вчорашнє або позавчорашнє, і добре протерти оцтом, бо так «віск краще тримається і фарба лягає». Назар хоче стати кулінаром, бо «влюбився в цю професію з телевізора», Анастасія — лікарем, а Мар'яна каже: «Хотіла бути вчителькою, але бачу, що нині вчителям дуже тяжко, то ще думаю».

Відродити і зберегти

— Ми пробували порізному проводити дитячі свята писанкарства, — розповідає директор обласного державного центру науково-технічної творчості учнівської молоді Василь Дранчук. — Були роки, коли діти робили контрольні розписи, писали реферати на основі науково-дослідницької роботи у своїх регіонах, складали твори, вірші. Тобто за 18 літ, відколи проводяться фестивалі, намагалися у різний спосіб зворухнути ту справу — відродити, а вже потім зберегти те, що є.

За словами директора, відродженню писанкарства маємо завдячувати насамперед таким ентузіастам-писанкарям, як Микола Палійчук із Чорного Потоку, Марія Павлюк з Іллінців, Ганна Бодрух із Космача, Світлана Стадник із Коломиї, Мар'яна Джумачук-Ковбаснюк із Ковалівки. «Ці люди 18 літ рік у рік залишали свою господарку, сільськогосподарські роботи, сім'ю та їхали на наші фестивалі зі своїми вихованцями», — каже пан Василь.

— У 1996 році на Прикарпатті вперше було проведено Всеукраїнський фестиваль писанкарства, куди на наше запрошення прибули представники із 16 областей, із Польщі та Литви, — розповідає директор. — Відтоді такі свята стали проводити в Житомирській, Хмельницькій, Київській, Луганській областях. Сподіваємося, що відголос нашого свята, бо Прикарпаття одне з перших започаткувало фестивалі писанкарства. Пізніше схожий конкурс раз у два роки почали проводити в Києві. Називається він «Воскресни, писанко!». Туди щороку їдуть юні прикарпатці і завжди повертаються з перемогою.

Є майстер — є й учні

Що писанкарство не занепало, Василь Дранчук пояснює насамперед тим, що не перевелися майстри-ентузіасти своєї справи: «Як є майстер, до нього тягнуться діти». І головну проблему нині бачить у тому, щоб зберегти мережу гурткової роботи, підняти зарплату позашкільникам на рівень учителя. «Керівник гуртка, який працює в позашкільному навчальному закладі, має розряд з 8-го по 10-й. А вчитель починає з 10-го розряду. Тобто та зарплата, що у вчителя найменша, у нас найбільша».

Обласна влада всіма силами підтримує такі фестивалі. Харчування дітей, їхнє розміщення на нічліг, канцтовари — все за її рахунок. На це свято пішло 9,5 тисячі гривень з обласного бюджету за програмою «Обдаровані діти». Голова ОДА вважає, що писанкарство — «це культура від Бога». «Писанка — це найдорожча для мене річ, — поділився з журналістами Михайло Вишиванюк. — Коли проходять такі фестивалі, я з великою радістю їду сюди, щоб подякувати людям, які їх організовують і зберігають наші традиції. А ще для того, щоб повернутися в дитинство».

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Фото Миколи МАЦЮКА.

Такої ролі у нього ще не було

Друге представлення художнього древа столиці

Так, саме друге, бо перше, досить пам’ятне, відбулося два роки тому з подачі Київського видавництва «Криниця», яке презентувало тоді довгожданий художній альбом «На межі II—III тисячоліть. Художники Києва. Із древа життя українського образотворчого мистецтва. Живопис. Графіка. Скульптура». Те видання стало певним етапним підсумком мистецького життя столиці. Та вже на презентації з’ясувалося, що 650-сторінковий альбом не зміг представити усіх цікавих і помітних митців Києва, їхні творчі мандри і напрями художнього пошуку.

Саме це й спонукало колектив видавництва «Криниця» продовжити роботу. Тим більше що з’явилося багато нових імен, і цікаві твори потребували широкого оприлюднення.

Дворічні копіткі зусилля видавців завдяки співпраці з Київською міською держадміністрацією завершилися виходом у світ альбому «Розмай незалежної України. Художники Києва. Українське образотворче мистецтво 1991—2011 років. Живопис. Графіка. Скульптура» (автор-упорядник В. Андрієвська).

Як зазначає у вступній статті до видання народний художник України, лауреат Шевченківської премії, директор видавництва «Криниця» Л. Андрієвський, другий альбом із циклу «Художники Києва» — це сфокусований узагальнений звіт про основні художні процеси, що розгорнулися в українському образотворчому мистецтві у 1991—2011 роках, в умовах ще нечуваної свободи (в декого вона переросла у вседозволеність) та демократизації, які торкнулися і творчих сфер.

Ця книга дає змогу і читачам, і авторам орієнтуватися і визначатися на роздоріжжі сучасного образотворчого мистецтва. Водночас це видання покликане виправити становище, що склалося у зв’язку з недостатньою популяризацією в Українській державі та за її межами кращих надбань вітчизняної художньої культури.

В альбомі представлено понад 400 творчих особистостей і 1225 творів станкового живопису, графіки і монументальної скульптури. «Розмай незалежної України...» дає можливість отримати уявлення про рівень професіоналізму кожного окремого автора, представленого в книзі, дає право робити точніші висновки про об’єктивні цінності в поточному двадцятилітньому мистецькому процесі, позначеному особливими політичними і соціальними віхами.

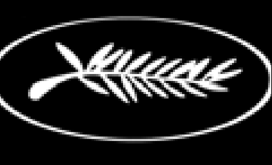

Поціновувачі прекрасного знайдуть в альбомі, виданому зі смаком, на високому поліграфічному рівні, і соковитий український пейзаж, і багатий портретний ряд сучасників та великих і славних мужів України з багатьох віків нашої історії. Думаю, їм запам’ятаються і западуть у душу цікаві роботи цілої низки київських живописців, зокрема: Р. Багаутдінова, В. Баринової-Кулеби, В. Гуріна, В. Забашти, О. Івахненка, А. Куща, О. Лопухова, В. Непийпива, М. і О. Титаренків та наймолодшої із представлених в альбомі київських художників — І. Гереги. Автори, ознайомившись із цим альбомом, кожен окреслить коло своїх уподобань і скаже щире слово вдячності видавцям «Криниці» за конче потрібну і чудову роботу.

Микола МАХІНЧУК,
заслужений журналіст України.

Не рубаймо Каннську гілку, на якій усілися

Нещодавно київській пресі показали стрічку «Крос» режисерки Марини Вроди, що здобула «Золоту пальмову гілку» на Каннському кінофестивалі.

«Крос» триває 15 хвилин. Нашорошена ручна камера. Природні декорації — ліс, пляж. Мінімум реквізиту. Сучасне українське кіно економ-класу. В анотації режисерка так описує суть: «З точки А людина рухається в точку В, здійснюючи внутрішнє зусилля — крос. Це зусилля людина докладає від народження й до самої смерті. Крос, на відміну від життя, нескінченний. Це я й хочу вловити».

Наприкінці головний герой — школяр — прибігає на пляж. Спостерігає за юнаком, що борсається в зорбі — великій прозорій кулі на воді. Силкується, падає, схоплюється на ноги... У «Кросі» можна вгледіти глибинне. Або ковзнути по поверхні й побігти далі. Марина Врода та її продюсерка Флоранс Келлер кажуть, що чекають на критику. Особливо професійну, українську.

— У пресі більше говорять про те, як я загубила у Франції паспорт. А мені дуже цікаво почути думки. Тому що багато знімала про себе. Хтось говорить про поезію, а хтось — про соціальне кіно, — зауважує Марина Врода.

Авторку одразу ж питають, чи вона не збурсуманиться. Фільм-бо знімали за іноземні гроші. І продюсерка французька. Марина Врода запевняє, що лишиться собою.

Гроші знов муляють. Чому французькі? Невже в Україні не знайшлося 4 тисяч євро (саме стільки становив початковий бюджет «гілконосного» фільму)?

— Щоб отримати гроші від Міністерства культури, треба чекати півроку-рік: така система. Я там нікого не знаю й хотіла запропонувати ідею реальним людям. Я не можу доводити, чому потрібно зняти цей фільм, у кадрі має бути шар і так далі. Написала сценарій на початку літа. Вирішила, що зніму до вересня, і це було принципово, — ділиться режисерка.

Права на показ «Кросу» вже купив французький телеканал. Марину Вроду запрошують на кінофестиваль до Мельбурна (Австралія). Чи з’явиться стрічка в українських кінотеатрах, поки що невідомо. Офіційна прем’єра відбудеться восени на фестивалі «Молодість», який очолює Андрій Халпахчі. Клацнувши запальничкою, він розповідає «Голосу України», чому «Крос» досяг успіху:

— Цього року в Каннах було багато молодих режисерів. Дехто володіє формою, але їм не вистачає думки. Мені здалося, що у «Кросі» є зріла ідея. Завдяки маленьким подіям герой змінює своє ставлення до життя за цю коротку пробіжку. Адже просто бігти, не помічаючи проблем, — неможливо. Тема замислення молодого покоління — а що ж далі? — відіграла свою роль. І режисерська робота професійна.

Утім, чи не стане каннське небо «скляною стелею»? Попередній переможець від України Ігор Стрембіцький («Подорожні», нагорода 2005 року) опісля не знаходив грошей на нові проекти. Він розчарувався і відійшов від кіно.

— Далі я робитиму те, що й досі: писатиму сценарії, пропонуватиму їх продюсеру, шукатиму можливості. Я хочу зняти повнометражну картину, а до того, можливо, документальне кіно, яке не потребує великих коштів. Так працюють багато режисерів. Знімати хочеться постійно. Майбутнє залежить від мене. Що можу запропонувати я — це перше питання, — каже Марина Врода.

На державу режисерка не розраховує. Сподіваємося, Каннська гілка, на якій вона опинилася, не зламається.

Аніта ГРАБСЬКА.

І сміх крізь сльози, і любов...

Персонажами книжки Лариси Крушельницької «Звірята в моєму житті» поряд із людьми є собаки, коти, ворона, вужі, кури, павук, лебеді, кінь... Вони спонукають до роздумів: чому ми щось найжорстокіше, найогидніше у наших взаєминах називаємо... звірячим? Тим часом як звір насправді є істотою мудрою і благородною?

Лариса Крушельницька — постать унікальна. В одній особі — цілий пласт історії, культури, науки: доктор історичних наук, організатор і керівник численних археологічних експедицій, відомий громадський діяч, письменник, багаторічний директор (нині в статусі почесного) Національної наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника.

Нещодавно Лариса Крушельницька знову здивувала читача несподіваним поглядом на галицьке життя — довоєнне і повоєнне. Написала спогади, залучивши в «співавтори» численних звірят, які «супроводжували» авторку по життю. Ці зворушливі вухаті й хвостаті персонажі підсилюють достовірність і щемливість спогадів про епоху, в котрій люди і звірі говорили зрозумілою для обох сторін мовою.

Ось, до прикладу, історія вівчарки Рекса. Спочатку пес мешкав у сім’ї військового. В роки німецької окупації став нічийний, поневірявся, і мама Лариси привела його в дім. У голодний 1942 рік пес їв те саме, що й господарі: перлову кашу, пшоно. Згодом Рекса побачив німецький офіцер, якому собака так сподобався, що він забрав його. У 1943 році, коли Ларисі довелося тікати із Львова, на залізничному вокзалі Кракова сталася дивовижна пригода. Дівчина побачила, як до вокзалу під’їхала військова машина. Була впевнена — зараз заарештують! Але першим з машини вискочив пес.

«Тихенько, ніби питаючи сама себе, я промовила: «Рекс?» І тут сталося щось неймовірне. Пес радісно загавкав, кинувся до мене, став на задні лапи й, попискуючи, почав лизати мені обличчя, руки, якими затулялася від нього...

Тільки згодом звернула увагу на німецьких військових, які обступили нас довкруги і здивовано спостерігали цю сцену».

Дівчину перепитали, чи цей пес колись належав їй, допомогли влаштуватися на лавці вокзалу. «Рекс увесь час крутився біля мене, але коли офіцер свиснув до нього, він чемно, хоч оглядаючись, пішов за господарем і за хвилину зник за брамою.

Уже за часів незалежності України Лариса Крушельницька поїхала до швейцарського містечка Констанц, де по війні Мама працювала перекладачем. Там 1945 року на березі озера вони вдвох милувалися двома лебедями — білим і чорним. Відтоді минуло 53 роки, і... о диво! До берега підпливло двійко лебедів — білий і чорний. Наче принесли вісточку від Мами. Зі сльозами розчулення пані Лариса поділилася спогадом із студентом, який підвозив її до Мюнхена. Той на прощання поцілував руку своєї супутниці (що зовсім не типово для сучасної німецької молоді) і сказав, що ця розповідь змінила його уявлення про життєві цінності.

Завдяки тонкому плетиву мудрості й легкості, милим ілюстраціям самої авторки книжка цікава й дорослим, і дітям.

Ми можемо і повинні жити в гармонії зі світом, адже «...любов і повага до кожного Божого створіння на цій землі, повага до рас, націй, до їхнього походження, культури, вірувань, традицій і любов до всього чотириногого, кудлатого, літаючого, повзаючого, до кожної квіточки, які треба оберігати, змінять людей і врешті посіє на світі доброту. Раз і назавжди», — стверджує Лариса Крушельницька.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Цю книжку можна вважати «енциклопедією» галицьких родинних традицій

НОВА КНИГА

Усупереч банальності кольору

У київському видавництві «Гнозіс» побачила світ книжка Віталія Шевченка «Жити в цікавий час (Фотохроніка)».

Ім’я Віталія Шевченка добре відоме публіці — журналіст, письменник, політик, громадський діяч. Його нова книжка — це фотоальбом, до якого увійшли знімки (понад 600!), зроблені автором від другої половини 1980-х років до зими 2005 року. Цей період і називається тут «цікавим часом».

Шевченко, будучи від природи чоловіком спокійним, розсудливим, не схильним до перебільшень чи прикрас, не намагався зробити пережитий час нарочито «цікавим». Тут нема екзотики, патетики чи красивості. Виняток — хіба що ті випадки, коли Шевченко знімає краєвиди рідної Чернігівщини, тоді він не соромиться бути патетичним, захопленим, навіть сентиментальним. Комусь ці знімки можуть здатися невибагливими, навіть часом випадковими. Проте, зібрані разом і побачені з відстані часу, вони утворюють неповторну мозаїку нашого вже неймовірного «вчора».

Чого вартий хоча б знімок на сторінках 135—136. Це вересень 1989 року — молода львів’янка Ганна Герман-Стецьків, скромно опустивши очі, стоїть в оточенні здоровенних спецназівців, що прийшли наглядати за делегатами з’їзду Народного руху! Тільки одного цього знімка вистачило б для драматичних медитацій на тему нашої ближчої історії, очевидної і неймовірної водночас.

Цікаво й несподівано бачити ще не старого філософа Мирослава Поповича, ще не сивих Танюка та Мовчана, ще живих В’ячеслава Чорновола і Олександра Ємця. Автор супроводжує знімки дуже лаконічними підписами. Він, як і ми всі, втомився за ці роки від гри словами — йому досить мовчазного фотовідбитка. А в зіставленні фотовідбитків сам собою приходить висновок: на наших очах минула епоха чорно-білої фотографії, а разом з нею змінилося й наше уявлення про себе самих. Грубо кажучи, коли ми були ще чорно-білими, ми були кращі, чесніші перед собою. З приходом суцільно кольорової фотографії щось із нами стало не так. Порівняйте суворий чорно-білий портрет Чорновола-старшого і рожевий лик Чорновола-молодшого — і ви зрозумієте, що історія безповоротна. Колір зробив нас банальнішими. Кольоровий глянець став ознакою життя. І сміттєзвалища, і урочисті паради в кольорі стають на диво однакові! Лиш один раз — і це добре видно в альбомі Віталія Шевченка — колір отримує свою самодостатність. Це там, де кадри листопада-грудня 2004 року. Саме там кольори ніби повертаються до своїх первісних значень — і помаранчевий, і синій, і будь-який, що є поруч. Гортаючи альбом, добре бачиш, що ні до того, ні опісля кольори вже не звучали отак небанально. І це — одне з тих дивних вражень, що роблять книжку Віталія Шевченка вартою уваги.

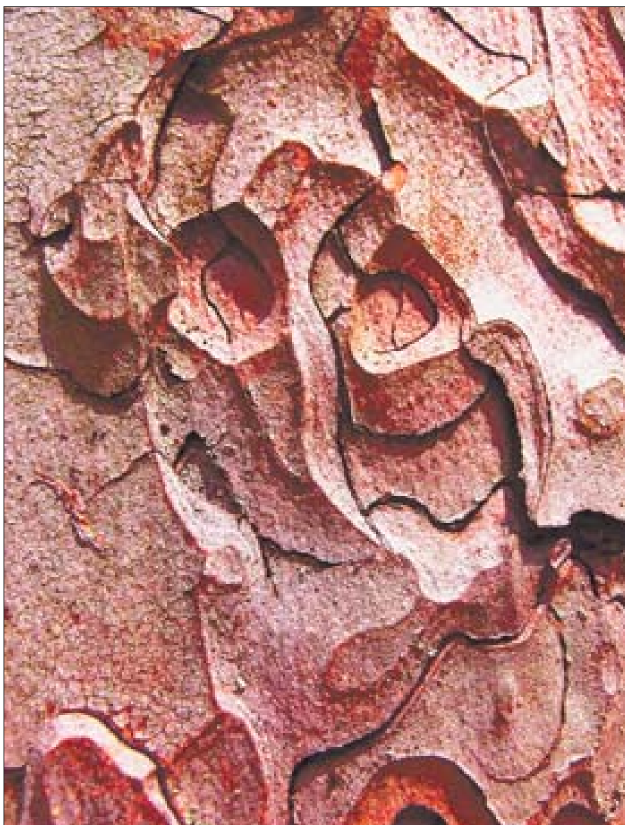
Віталій ЖЕЖЕРА.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 101 (5101)
СУБОТА, 4 ЧЕРВНЯ 2011

Минувшина, що пише саму себе

У Гетсиманському саду.

Посмішка дідька.

Крик. Попередження людству.

Пречиста.

Сама харизма.

ВЕРНІСАЖ

В Українському фонді культури відбулася дивовижна виставка киянина Миколи Сиротенка — кілька десятків нерукотворних картин, побачених на корі дерев. Звісно, це лише репродукції, що потрапили в об'єктив фотоапарата.

Історія світу фіксує себе на пергаментах, у книжках, на глиняних дощечках. Але не тільки. Історія — навколо нас, на корі дерев. І показує нам цю історію незвичайна виставка фотографій Миколи Сиротенка. Він уміє бачити на корі старих дерев портрети, створені невідомим автором.

Ті портрети — застиглий крик природи, попередження для нас, вони кричать: «Схаменіться, люди, задумайтесь про майбутнє, не робіть помилок минулого!» Але ми не чуємо, бо перестали сприймати природу як частину нашого життя.

Тому виставка фото нерукотворних образів — алюзій на корі дерев Миколи Сиротенка, як ковток свіжого повітря для людей, що замкнули себе у кам'яних кордонах міста.

Почалося все 45 років тому. Саме тоді один старий киянин показав панові Сиротенку нерукотворний образ на давній дошці у дворі Замку Річарда на Андріївському узвозі. А тому кияниновi ще в юності показав цю дошку його однокласник — майбутній письменник Михайло Булгаков.

Того старого киянина, однокласника Булгакова, спіткала нелегка доля: він провів 33 роки у таборах ГУЛАГу. За його словами, подібні нерукотворні образи він не раз потім бачив на деревах на сибірських лісоповалах. Ці видіння, вважав той чоловік, урятували йому життя.

Сьогодні колекція Миколи Сиротенка нараховує понад 3 тисячі знімків, побачених і зафіксованих не тільки на території України, а й у Росії, Прибалтиці, Болгарії та Польщі.

Частина виставки присвячена Японії і має назву «Японіє! У час скорботи з тобою Україна...» У цій частині зали на тебе дивляться «Мудрець» і «Чіо-Чіо-сан», бачиш «Посмішку перед Фудзіямою» та «Рудоволосого самурая».

Коли я зайшов до виставкової зали, там саме відбувався дитячий музичний конкурс. На арфі перебирала струни маленька дівчинка, а дивні обличчя зі стін дивилися, чули цю музику й немов оживали. Кожен портрет має у собі своєрідну силу, бо старий, як світ. Тут є «Толстой», «Пілат», «Юда», «Спіноза» і «Данте». На корі дерев є «Лісова Джоконда» і «Крик» Едварда Мунка.

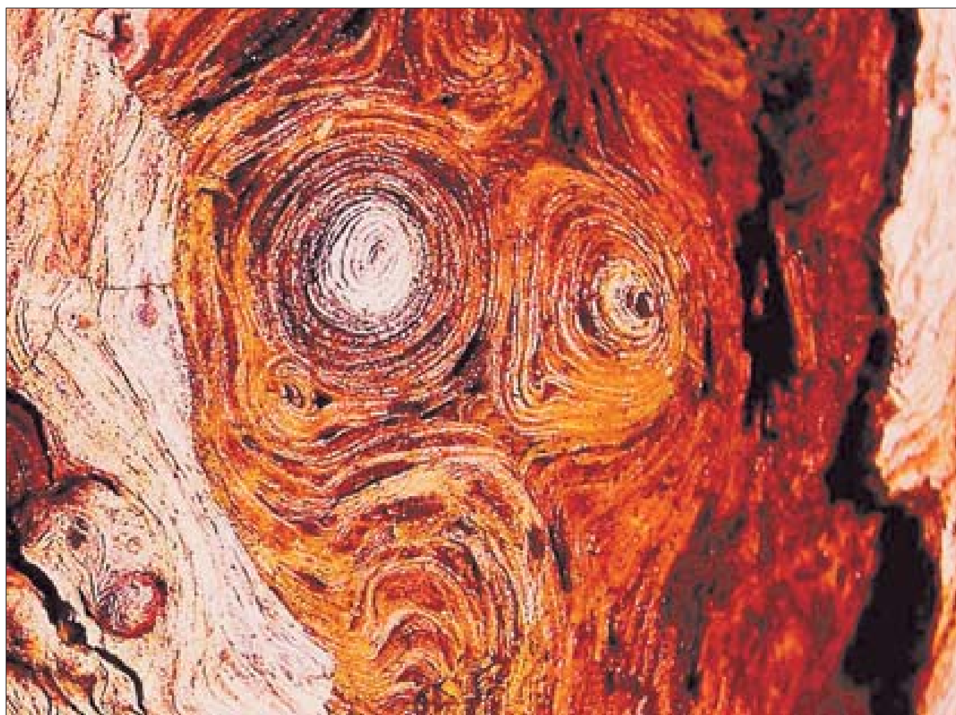
Сусід пана Сиротенка, пан Анатоль, якого ми попросили надіслати нам кілька репродукцій в електронному вигляді, не втримався, щоб не написати про ці портрети: «Всі вони — дуже щирі, на відміну від тих, які майже щодня потрапляють нам на очі на вуличних бігбордах».

Ілля БЕЗРУЧКО.

Репродукції Невідомого Автора.

Либідь.

Спогад про Андрія Рубльова.

Колекція Миколи Сиротенка нараховує понад 3 тисячі знімків

27 травня. Останній дзвоник.

28 травня. Київ. Акція проти будівництва на території Десятинної церкви.

29 травня. Святкування Дня Києва.

30 травня. Ігор Шаров, Григорій Калетнік, Петро Симоненко, Олександр Єфремов, Микола Мартиненко, Андрій Кожем'якін та Іван Кириленко під час засідання погоджувальної ради, на якій до розкладу пленарних засідань парламенту на тиждень включено 104 питання.

31 травня. Віктор Швець, Сергій Міщенко під час пленарного засідання, на якому, зокрема, у першому читанні прийнято президентський законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо усунення надмірного державного регулювання у сфері автомобільних перевезень, який доповідав голова підкомітету з питань організації та діяльності органів юстиції, нотаріату, адвокатських об'єднань та надання правової допомоги громадянам Комітету Верховної Ради України з питань правової політики, постійний представник Президента у Верховній Раді Юрій Мірошниченко.

2 червня. Прем'єр-міністр України Микола Азаров під час відкриття Міжнародної агропромислової виставки «Агро-2011».

1 червня. У Міжнародний День захисту дітей Голова Верховної Ради України Володимир Литвин зустрівся з учнями Києво-Печерського ліцею «Лідер».

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Сергія КОВАЛЬЧУКА, Юрія ПЕРЕБАЄВА, Анастасії СИРОТКІНОЇ та Укрінформу

Зливи і град, що пройшли днями у Сімферополі, завдали збитків міському господарству щонайменше на 3 мільйони гривень, *повідомляє прес–служба Сімферопольської міськради*

Українська і молдовська державні митні служби домовилися сприяти перетину громадянами кордону в літній період, *повідомив голова Державної митної служби України Ігор КАЛЕТНИК*

Інтелектуальний міст з Євросоюзом

Українському вільному університету — 90 років

ІЗ ПЕРШИХ УСТ

У 1921 році у Відні відчинив двері перший український університет за межами України. Ініціаторами унікального навчального та дослідницького закладу, яким можуть похвалитися не так багато держав світу, виступила українська наукова та творча інтелігенція, котра після Першої світової війни опинилася в еміграції.

Упродовж 90 років Український вільний університет ніс вільне слово і відстоював інтереси українців у світі.

Під час перебування у Львові на запитання кореспондента «Голосу України» люб'язно погодився відповісти ректор Українського вільного університету (УВУ) професор Іван МИГУЛ.

— Що для вас означає Український вільний університет?

— «Український», бо особливу увагу приділяє українським студіям в широкому розумінні, що дає змогу забезпечити об'єктивне суспільствознавче та гуманітарне вивчення України. «Вільний», бо не звужений до ідеї недержавного і світського високошкільного закладу. Прикметник «вільний» окреслює основний принцип життєдіяльності цієї академічної інституції. Маю на увазі вільну та критичну інтелектуальну думку, яка протистоїть обмеженості, нетолерантності та ідеологічному догматизму. Зрозуміло, що поняття академічної свободи також передбачає можливість вільного роздуму про вільніше, справедливіше та раціональніше українське суспільство. «Університет» у сенсі інституції, яка має право присвоєння вчених ступенів магістра та доктора філософії чи політичної економіки, може вести дослідницьку наукову роботу.

— Як удалося вищу пережити нещодавню економічну кризу?

— Раніше університет отримував допомогу від федерального уряду Німеччини та Баварії. Але ще в 60-х роках німецька сторона попередила: тільки-но Україна стане незалежною, поступово припиниться фінансування УВУ. Так і сталося. Постала серйозна фінансова криза, що загрожувала закриттям університету. Тому від часу проголошення в Києві незалежності всі ректори УВУ намагалися отримати бюджетну і небюджетну фінансову підтримку України і від українських університетів. Зокрема, були спроби контактів з усіма президентами, майже зі всіма прем'єр-міністрами, міністрами освіти та деякими депутатами парламенту. Серед народних депутатів нам найбільше допомогли Юрій Ключковський і Тарас Чорновіл.

Але, на жаль, у плані фінансування з українського боку нічого не вийшло через закон України, який забороняє надавати кошти неукраїнській інституції. Юридично для України УВУ — не український університет, а німецький, а для Німеччини — український. Ось у чому полягає парадокс.

Тому виробили план, метою якого стало отримати незалежність як від Німеччини, так і від України. На першому етапі продали старий будинок університету в престижному районі Мюнхена. Але з огляду на те, що баварський високошкільний закон вимагає, щоб усі університети мали у власності нерухомість, ми купили менш красиве, але функціональніше приміщення, на щастя, також у престижному районі Мюнхена. За рахунок цієї фінансової операції нині маємо заінвестований фонд у сумі понад 4,5 мільйона євро.

Сьогодні річний бюджет УВУ формується з відсоткових доходів з інвестиційного фонду, плати студентів за навчання, пожертв німецьких меценатів, плюс дотації фундації УВУ в Нью-Йорку. До речі, в найважчі роки ця фундація була українською діаспорною інституцією, яка нам найбільше допомагала фінансово. Без неї УВУ нині просто не існував би.

— Які заходи проходять у зв'язку з 90-річчям?

— Наприкінці січня ми поклали вінок до пам'ятної таблиці у церкві святої Варвари, що у Відні. Ця таблиця була встановлена нашими попередниками з нагоди відзначення 65-річчя заснування УВУ в місті на Дунаї. Також на будинку, де було засновано УВУ, відкрито нову пам'ятну таблицю. Посольство України в Австрії в ці дні зорганізувало для нас урочисту академію.

Пройшли святкування в Мюнхені, де ми вручили диплом почесного доктора філософії колишньому міністру освіти України, ректорові Львівського національного університету імені Івана Франка професорові Іванові Вакарчуку. Нещодавно ми також підписали договір про співпрацю між нашими університетами.

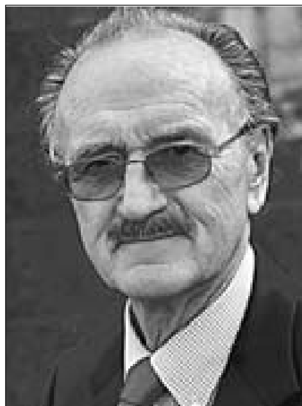
У рамках святкувань буде видано книжку про УВУ українською та німецькою мовами. Відбудеться також концерт професора, декана Львівського національного університету імені Івана Франка, який є і професором УВУ, композитора Олександра Козаренка. Передбачається мистецька виставка праць скульптора Грегора Крука. Сподіваємося, що вдасться зорганізувати конференцію у Вашингтоні, в українському посольстві.

— Які періоди в житті університету, пам'ятні для українців, ви б відзначили?

— В історії УВУ є три періоди, я б сказав три «заснування». Це віденський, празький і мюнхенський. Кожен із них має багато спільних прикмет. Однак під час кожного періоду були відмінності думок щодо пріоритетів і місії університету. Побутували конкуруючі думки щодо розуміння академічного напряму та перспектив УВУ. Так було під час заснування УВУ у Відні. Схожа ситуація виникла, коли університет переїхав до Праги, де він діяв аж до 1945 року. Це був найбільш ефективний та успішний період університету.

Після Другої світової війни УВУ переніс свій осідок до Мюнхена. Баварський уряд надав університету акредитацію в 1950 році. Пізніше відновили навчання й наукові дослідження з українознавства, а також вищ отримав право присуджувати ступені магістра та доктора наук. Принагідно зауважу, що УВУ не готує бакалаврів.

У Мюнхені УВУ трансформувався з «екзильного» університету в повноцінний, але спеціалізований приватний університет євросоюзного типу. Нині УВУ позиціонує себе як провідний українознавчий навчальний і дослідницький заклад Євросоюзу. Сьогодні поміж понад 60 його співробітників задіяно багато визначних науковців з усього світу. Унікальність професури УВУ полягає в тому, що 90 відсотків викладачів та науковців є професорами інших університетів у Канаді, США, Україні та в країнах Євросоюзу. Лише дуже небагато викладачів зробили свою власну кар'єру винятково в УВУ.

— Як ви стали ректором університету?

— Усю свою академічну кар'єру я провів у Канаді, понад 35 років був професором політичної економіки і політології в Бішопс університеті, що у провінції Квебек. З 2000 року був заангажований спочатку професором, потім деканом, а згодом і ректором.

— У нинішній ситуації, коли, з одного боку, Євросоюз, а з другого — Україна, яку роль ви відводите УВУ?

— Український вільний університет — це не лише важливий україномовний академічний центр в Європі поза межами України. УВУ — це своєрідний «інтелектуальний міст» між Україною та країнами Євросоюзу. Університет також відіграє роль «моста» для українців із різних регіонів України.

Такі чинники, звісно, приваблюють студентів. Сьогодні майже всі наші сто студентів — громадяни України. Ще від 50-х років минулого століття ми не мали такої кількості студентів на магістерських і докторських програмах студій. Дбаючи про якісні стандарти, ми змушені відмовляти декому з бажаючих стати нашим студентом. Позитивно, що сьогодні набираємо дедалі більше студентів із так званих «російськомовних» регіонів України.

— Чим це пояснити?

— Мені здається, що сьогодні певна кількість молоді з південно-східних регіонів України відчувають свою українську ідентичність не лише категорією мови. Вихідці з цих країв більш зацікавлені відкрити для себе Європу, ніж їхні попередники. Зрозуміло, що «функціональна мова» їхнього приватного життя не обов'язково українська. Але, відчуваючи свою національну ідентичність, такі молоді люди їдуть навчатися до Мюнхена. Не забуваймо, що УВУ — єдиний український університет поза межами України з українською мовою викладання.

У Мюнхені студенти з південно-східних областей і Криму вступають у контакт із студентами, які є вихідцями з центру й заходу країни. Це призводить до позитивних наслідків для всіх, бо ж вони спілкуються поміж собою в атмосфері толерантності думок, але також і критичного мислення. Отже поза академічними аспектами наш університет відіграє роль «національної соціалізації» громадян України, країни, де ще відсутня спільна і незаперечлива «національна пам'ять», спільне непроблематичне сприймання історії країни.

— Кого із славетних українців ви згадуєте під час святкування 90-річчя Українського вільного університету?

— Багато видатних науковців та громадських діячів були пов'язані з УВУ. Наприклад: О. Колесса, І. Горбачевський, С. Дністрянський, С. Шелухін, В. Старосольський, І. Огієнко, С. Рудницький, В. Щербаківський, І. Мірчук, Ю. Панейко, О. Кульчицький, Р. Драж-

Нині УВУ позиціонує себе як провідний українознавчий навчальний і дослідницький заклад Євросоюзу.

новський, Ю. Бойко-Блохін, В. Янів та багато інших, чиї імена вписано в історію української науки, культури, громадського життя.

Бесіду вів Богдан КУШНІР.

На знімках: ректор Українського вільного університету професор Іван Мигул; Український вільний університет у Мюнхені.

Фото надано УВУ.

Журналістський вояж, або Нью-Йорк транзитом

На початку 80-х років минулого століття в програмах передач Українського радіо зазвучало ім'я журналіста Сергія Куліди. Тоді, в 1981 році, після закінчення філологічного факультету КДУ імені Тараса Шевченка, його прийняли на посаду редактора відділу прози Головної редакції літературно-драматичного мовлення.

Колишній генерал КДБ Олег Калугін, головний редактор «Бучанських новин» Сергій Куліда, Георгій Вайнер (зліва направо).

Гроза авторитетів!

Для журналіста-початківця, а надто філолога за фахом, це була життєва удача.

Якось головний редактор «літдрами» Юрій Засенко доручив «молодому обдаруванню» підготувати до ефіру одне із нових оповідань Гончара. І Сергій не впав, як то кажуть, обличчям у багнюку... Попрацював над рукописом із усією пристрастю молодечої душі... В уяві малювалося: розчулений класик, утираючи сльозу, обіймає свого редактора і, тиснучи правицю, кличе до співавторства...

Наступного дня головний таки покликав молодого редактора до свого кабінету. Там сидів сам «майстер» — Олесь Терентійович, який не так часто дозволяв собі марнувати час у кабінетах головредів. Олесь Гончар суворо глянув на зніяковілого молодика і раптом щиро розсміявся: «Так ось який він — гроза авторитетів!.. А знаєте, Юрію Олексійовичу, — він озирнувся до Засенка, — Сергій мав рацію, коли поправив мене. Не скрізь, звичайно, але його редакторські зауваження я сприймаю. Дякую, друже». І простягнув руку...

У журналістській долі було всякого. Сергій Куліда об'їздив усю Україну, побував не тільки в обласних центрах, а й у маленьких містечках та селах. Саме після таких подорожей зародилась ідея — створити радіопередачу, яка розповідала б про пам'ятки культури та історії, про людей, які возвеличили рідну землю. Так в ефірі Українського радіо з'явилася щотижнева передача під назвою «Пам'ятки України». У той же час в Києві виходив щомісячник під такою назвою, який редагував Анатолій Сєриков. Якось хлопці познайомились і вирішили, що відтепер і радіопередача, і журнал співпрацюватимуть, доповнюючи одне одного. Так, мабуть, вперше в країні з'явився своєрідний «медіа-холдинг», об'єднаний спільною просвітницькою ідеєю...

А після того, як Україна виборола свою омріяну віками незалежність, на Українському радіо народилася ідея створення передачі, яка б йшла у «прямому ефірі», тобто не записувалася спочатку у студії. Її гостями мали стати провідні політики, науковці, митці, олігархи-«початківці»... Для реалізації задуму із різних редакцій радіо зібрали групу, як тоді вважалося, наталановитіших журналістів. До її складу потрапив і Сергій Куліда. Як розповідає Сергій Володимирович, то були чи не найщасливіші часи його журналістської біографії. В той час ще не існувало засилля, часом пустопорожніх, FM. Люди уважно, із задоволенням слухали «брехунці», як без злоби, іронічно-поблажливо називали в народі радіомовлення. І писали листи на адресу передачі, яку назвали «Незалежність». Передача мала неймовірний успіх та, як нині кажуть, рейтинги. Куди там Савіку Шустеру... «Незалежність» навіть висунули на здобуття Шевченківської премії. Але на той час Сергій Куліда опинився... за океаном, в Сполучених Штатах: трапилась нагода здобути американську освіту. Досвідчений «радійник» вступає до Університету штату Нью-Йорк, де спеціалізується на «туристичній» журналістиці. А для того, щоб «підтримати джинси», йде працювати в манхеттенське кафе — розносити каву на замовлення по офісах найближчих фірм. До речі, так само в той час працював в кафе «Веселка» на Другій авеню, в місці компактного проживання українців у Нью-Йорку, і відомий нині театральний та кіноартист, заслужений артист України Остап Ступка.

Пішов працювати до діаспорної газети

Якось Сергієві надійшло замовлення — віднести філіжанку кави з «бейглами» в музичну крамницю на 34-й вулиці, поблизу «Медісон Сквеа Гарден». Там якийсь чолов'яга бринькав на «Гібсонах» та «Фендерах», підбираючи гітару. Перед ним сидів славнозвісний «фронтмен» «Роллінг Стоунз» Майк Джеггер. «Ти звідки? — запитав Джеггер, почувши «пронаунс» свого візаві. — «From Ukraine...» — «А знаю — Київ, Одеса... А що тобі зіграти?» — «Angel», please...» І Майк Джеггер «забацав» і «Angel», і ще кілька хітів з альбому «Sticky Fingers»...

«Провінційності» у журналістському ремеслі не існує. Є самоповага та відчуття потрібності людям.

Трохи призвичаївшись до «американського способу життя», Сергій пішов працювати до діаспорної газети «Національна трибуна», привнісши туди свіжий струмінь своїми репортажами, нарисами, інтерв'ю. В «Національній трибуні» основними героями статей київського журналіста стали давні знайомі та друзі — літературознавець Михайло Жулинський, письменники Володимир Яворівський, Олег Микитенко, Павло Мовчан, кінорежисер Олесь Янчук, актор Олександр Ігнатуша, художник Іван Марчук, співачка «сестричка Віка»... Одні — приїздили із України на «побачення» з співвітчизниками, інші — вже деякий час проживали в Сполучених Штатах...

На той час припадає і знайомство з одним із літературних батьків уславленого Глєба Жеглова — російським письменником (нині покійним) Георгієм Вайнером. Тоді Вайнер редагував найавторитетнішу російськомовну емігрантську газету — «Новое русское слово». Георгій Олександрович спокусив Сергія Куліду пропозицією: писати для «НРС», і, що стало вирішальним, разом з ним та групою однодумців започаткувати новий часопис під назвою «Місце зустрічі змінити неможливо». Наперед скажемо, що із того задуму нічого не вийшло — на заваді став... брат Георгія Олександровича — Аркадій, що мешкав у Москві.

Але, як казав солдат Швейк, ще ніколи так не було, щоб якось не було... Пан Сергій писав і для згадуваного «Нового русского слова», і для «Вечернего Нью-Йорка», для «Київських новин», «Демократичної України» (чиїм кореспондентом був у США), його матеріали з'являлися і в «автентичній» американській пресі. Куліда зустрічався в той час і з американським президентом Біллом Клінтоном, ізраїльським прем'єром Шимоном Пересом (який здивував журналіста вигуком: «Добрий день!»), мером міста «Великого Яблука» Рудольфом Джуліані, колишнім вигнанцем-дисидентом із СРСР, а тепер міністром Ізраїлю Натаном Щаранським, голівудською «зіркою» Ерлом Джонсоном («Ігри патріотів», «Близька та реальна небезпека» тощо), автором бестселерів, «Володаркою упирів» Енн Райс, колишніми співвітчизниками — Нобелівським лауреатом, поетом Йосифом Бродським, співаком Михайлом Гулько, актором «Бубой Касторским», оригінальним куплетистом», генералом КДБ Олегом Калугіним та багатьма іншими.

І знову усталене життя змінилося. Якось Сергієві зателефонував невідомий і, назвавшись Павлом Гусєвим, запропонував перейти на роботу до нього в газету. Заінтригований і здивований журналіст запитав: «А ви, власне, хто?» — «Я?.. Я — власник газети «Московский комсомолец»...

Так Сергій Куліда опинився в газеті «В Новом Свете», саме так називався «МК» в Америці, і яку місцеві газетярі між собою прозивали «На том свете»...

Праця у «ВНС» додала чималого досвіду. Отож наприкінці 1990-х Сергій, накопичивши коштів, вирішив реалізувати свою давню мрію — видання історичного часопису під назвою «Досьє таємних служб». Тим паче, що ще у 1989 році разом із письменником Михайлом Канюкою та знаним київським журналістом Микитою Василенком він брав участь у виданні першого в Україні незалежного видання — газети «Хто винен», яка друкувала на своїх шпальтах сенсаційні на той час історії із минулого Радянського Союзу.

«Досьє» почало виходити одночасно у двох країнах — у Києві та Нью-Йорку. Але сталося неймовірне... 11 вересня 2001 року прямо на очах журналіста два пасажирські «Боїнги» врізалися у вежі Всесвітнього торговельного центру. Разом із скоєним терактом, в силу різних причин, впала і фінансова спроможність видавців часопису. І тоді Сергій Куліда, який і без того частіше бував у Києві, ніж в Америці, вирішує повернутися ближче до рідної домівки. І їде на запрошення приятеля... до Санкт-Петербурга. Де поновлює видання свого часопису. Але в Росії журналіст протримався недовго. Далося взнаки якесь шовіністичне, навіть на побутовому рівні, ставлення російських колег, зомбованих власною «імперською» пресою, до усього українського. Навіть на дружніх посиденьках в редакції можна було почути щось «гадісне».

У Росії журналіст протримався недовго. Далося взнаки якесь шовіністичне, навіть на побутовому рівні, ставлення російських колег до усього українського.

У 2003 році Сергій Куліда, зробивши «подорож навколо світу за десять років», повернувся на Батьківщину. Зняв квартиру в тоді ще селищі Буча, що під Києвом, і пішов працювати в газету, яка спеціалізувалася на медичній тематиці.

«Де наша не пропадала»?

Що вражає: людина, яка мала, без перебільшення, міжнародний досвід журналістики, нікого не зацікавила. Що ще раз доводить: немає пророка у власній Вітчизні...

А через рік відбулася «доленосна» зустріч із Бучанським селищним головою Анатолієм Федоруком, який і запросив очолити місцеву газету. Почухавши потилицю, Сергій дав згоду... А чому б і ні?.. Тим паче, що голова був (і до сьогодні є) натхненним будівничим Бучі.

Починав із «стабілізації» творчого колективу. На зароблені від реклами гроші зробили «євроремонт» у приміщенні, придбали меблі, із допомогою влади — необхідну техніку. А в 2007-му селище Буча, надзусиллями Анатолія Федорука, набуло статусу обласного міста. І тепер уже в ранзі головного редактора міської газети Сергій Куліда разом із подвижницьким колективом створює «журналістський продукт». Чи не найкращий в Київській області...

На запитання: «Як почувається у ранзі провінційного журналіста?», Сергій Володимирович посміхається: «Провінційності» у журналістському ремеслі не існує. Є самоповага та відчуття потрібності людям. І якщо газету читають, з нетерпінням чекають на її вихід («А що там пишуть цього разу?»), то це рівень майстерності, компетентності журналіста, його високий професіоналізм. А ще «провінційність», про яку ви питаєте, дуже часто проявляє себе у «столичних» журналістів, які відрізняються, скажімо, від наших, лише пихою, а самі не спроможні зв'язати і двох речень. Для прикладу подивіться хоча б репортажі у «виконанні» «молодих дарувань» з деяких центральних телеканалів. А в «малій пресі» працюють, повторюся, справжні подвижники і патріоти, які за смішні гроші творять літопис рідного краю... І тому хотілося, щоб «верховна влада» уважніше придивилася до нашої, часом нелегкої, праці.

Яків ЧЕРНЕНКО.

Фото надано С. КУЛІДОЮ.

РЕГІОНИ

Десантників готує... священик

Нове поповнення прийняла військово-патріотична парашутно-десантна школа при храмі Успіння Божої Матері у місті Погребище на Вінниччині. Тепер у ній навчається п'ятдесят учнів. Загалом з часу створення цього незвичного закладу вишкіл пройшли 150 хлопчиків і дівчаток. Приймають до школи, починаючи з чотирьох-п'яти років. Уже тоді їх навчають основ рукопашного бою. Пізніше ознайомлюють із зброєю, дають теоретичні знання з парашутного спорту. А право першого стрибка з парашутом надається тільки у 14-річному віці. Настоятель храму протоієрей Віктор Хоменко каже, що благословення на створення школи отримав у архієпископа Тульчинського і Брацлавського Іонафана. Було це восени 2009 року. Відтоді і дотепер нема проблем з контингентом учнів. Тим, хто має бажання поповнити лави учнів, святий отець дає час на роздуми. Ставить перед усіма однакову умову: жити за православними канонами. Щоразу нагадує такі слова: «Інколи сповідатися важче, ніж стрибнути з парашутом». «Тому навчаємо дітей бути чесними, сміливими, людяними, — каже священик. — Має школа свій ідейний принцип. Він звучить так: готуй себе до того, щоб у разі потреби міг положити душу за ближнього». Батьки задоволені таким підходом у вихованні. Дехто взагалі не впізнає своїх дітей, наскільки ті стають дисциплінованими, зібраними і... ввічливими. Щоправда, не у всіх однозначне ставлення до військової школи при храмі. «Не боже це діло — долучати дітей до зброї», — довелося чути у місті. Голова Вінницької облдержадміністрації Микола Джига, який побував на одному із занять школи, має іншу думку. «Якщо дітям дають те, чого так не вистачає у наш час, — зміцнення здоров'я, формування свідомих громадян, — хіба хтось може бути проти такого виховання? Переконаний, що такий підхід заслуговує схвалення. Священик зробив те, чого нам не вдалося зробити в жодній школі. Хіба можна за це йому докоряти? Навпаки, його роботою треба захоплюватися і всіляко підтримувати».

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Нарощують видобуток газу

Дочірнє підприємство Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» ГПУ «Полтавагазвидобування» ввело в експлуатацію дотискувальну компресорну станцію (ДКС) на Опішнянському газоконденсатному родовищі вартістю 60 млн. грн.

У такий спосіб вирішують важливе завдання — збільшують ефективність видобутку вуглеводнів на виснажених родовищах, яких понад 60%.

На Опішнянському родовищі було встановлено три блокові компресори AJAX виробництва США, продуктивність кожного з них — 65—210 тисяч кубометрів на добу. Введення в експлуатацію нової станції, за даними компанії, дасть змогу збільшити видобуток газу на родовищі на 35—40 мільйонів кубічних метрів на рік, газового конденсату — на 1—1,5 тис. тонн на рік. Окупність проекту — близько 1,5 року.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Полтавська область.

Стягують борги у зарплаті

У Криму триває робота з примусового стягнення невиплачених зарплат. За словами заступника міністра соціальної політики АРК Володимира Горбунова, «управління праці та соціального захисту населення регіонів надають громадянам юридичну допомогу й консультації з питань ліквідації заборгованості у виплаті заробітної плати перед працівниками підприємств». У трудових колективах півострова проводиться роз'яснювальна робота, на 43 підприємствах розміщені відповідні оголошення. «Надано юридичні консультації 47 працівникам восьми підприємств-боржників, з них 16 працівникам надана допомога в складанні позовних заяв у суди на суму 91,7 тис. грн.», — підкреслив чиновник.

Георгій ВЕРВЕС.

На історичну конференцію — до райцентру

Селище Маневичі — одне з наймолодших в області. Своїм народженням воно завдячує будівництву наприкінці XIX століття залізниці Ковель—Сарни. І сьогодні залізничний вокзал залишається однією з найкрасивіших споруд містечка.

Історія цього краю — вельми цікава і повчальна. На території Маневицького району розташоване літописне село Старий Чорторийськ, родове гніздо князів Чарторийських. У роки Першої світової війни тут тривали жорстокі бої, про що нагадують братські могили на берегах річок Стир і Стохід. Партизанським краєм стала Маневиччина в роки Другої світової війни. Тут також кілька місяців діяла відома Колківська республіка, організована воїнами Української повстанської армії. Маневицький район сьогодні — на першому місці в Україні з виробництва паливних брикетів з торфу (до 40%), майже дві третини його території займають ліси. Про все це йшлося на XXXVIII науковій історико-краєзнавчій конференції «Минуле і сучасне Волині та Полісся. Волинське Полісся та Маневиччина в європейській та українській історії». В рамках конференції відбулася акція «Ніч у музеї», приурочена до Міжнародного дня музеїв. Її учасники мали змогу здійснити театралізовану екскурсію залами Маневицького краєзнавчого музею, насолодитися виступами місцевих фольклорних колективів, взяти участь у майстер-класі з писанкарства «Поліські візерунки».

Цікавим було виїзне засідання до села Прилісне Маневицького району. Тут вчителі місцевої школи та їх вихованці розповіли учасникам конференції про те, як вони вивчають історію рідного краю, бережуть пам'ять про тих, хто прославив його у роки Другої світової війни, борючись у партизанських загонах проти фашистських загарбників.

Наступна, XXXIX, Всеукраїнська наукова історико-краєзнавча конференція «Минуле і сучасне Волині та Полісся: Волинь у 1941 році: люди, події, факти. Сторінки історії Іваничівщини» відбудеться в червні у прикордонному райцентрі Іваничі. Вона буде присвячена 70-річчю початку Великої Вітчизняної війни.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.
Фото автора.

Одна з найстаріших і найкрасивіших споруд селища Маневичі — споруджений на початку XX століття залізничний вокзал.

Майстер клас з писанкарства «Поліські візерунки» дає вчителька з села Комарове Маневицького району Наталія Павлюк.

Слід відзначити хорошу організацію конференції. До цього насамперед доклали чимало зусиль колектив Маневицького краєзнавчого музею на чолі з його директором Петром Хомичем, районна рада і райдержадміністрація, обласна організація Національної спілки краєзнавців Волині, Волинський краєзнавчий музей, підприємство «Волинські старожитності».

«Без згоди громади не зробимо жодного різкого руху»

ШКОЛА: ЗА І ПРОТИ ОПТИМІЗАЦІЇ

Таку обіцянку дає заступник голови Кам'янець-Подільської райдержадміністрації Павло Довгопол, коли педагоги чи батьки ставлять йому запитання про оптимізацію шкільної мережі району. Тим часом інформація про можливе закриття чотирьох початкових шкіл уже пролунала на нараді з директорами шкіл та дитсадків першого березня. Учителям названих закладів пообіцяли нове працевлаштування, учням — обов'язковий підвіз до опорної ЗОШ. Нині школярів району обслуговує 13 шкільних автобусів. Цього цілком достатньо, щоб ніхто з дітей не ходив на уроки пішки з іншого села, каже влада.

Керівник однієї з таких шкіл Людмила Василинчук чула про можливе закриття її дітища — Фурманівської ЗОШ І ступеня, але на сто відсотків не може підтвердити, що так станеться. Свого часу була розмова з освітянами району про плани оптимізації, тоді всіх вивільнених працевлаштувати справді обіцяли. Нині Людмила Василинчук навчає шість учнів. У всі наступні роки кількість школярів у Фурманівці буде ще менша. Що вдієш: демографічна криза... У приміщенні, яке належить відділу освіти, є ще дитсадок, де виховується семеро дітей, а також частину площі орендують під медпункт. Пані Людмила мешкає в селі Кульчіївці, якраз там, де опорна школа. За 22 роки свого стажу вона звикла бути «приїзною». Добирається в Фурманівку шкільним автобусом, який підвозить тутешніх старших учнів до Кульчієвецької школи.

Схожа картина й в інших селах, де школи можуть закрити. Керівник закладу в Шустівцях Наталія Слєсар наголошує: «Ніхто нас офіційно ще не повідомив про закриття». «Наказу райвідділу освіти ми ще не отримували, працюємо, як і раніше, маємо потрібний ліміт електроенергії», — підтвердили в Мілівцях. Про можливу оптимізацію педагоги лише читали в газетах.

На жаль, народжуваність у районі сьогодні майже втричі нижча за смертність.

Тож станом на сьогодні в 68 школах Кам'янець-Подільського району навчається 5177 учнів, функціонує 442 повні класи (мінімальна наповнюваність класу — 5 учнів), а 192 класи не мають мінімальної наповнюваності.

Проблему розв'язали так: 414 учням забезпечено індивідуальну форму навчання. У зв'язку із малою кількістю учнівського контингенту освітні заклади справді можуть і закрити, утримувати «некомплекти» для бюджету не так легко. І це розуміють усі — і влада, і батьки, і педагоги. За попередньої влади закрили 11 шкіл.

Тут, хоч як крути, а вихід один: народжувати більше дітей.

На це селяни мають свій аргумент: «Треба спершу підняти село, забезпечити людей роботою, щоб родини мали хоч якийсь стабільний достаток, тоді в них буде стимул для народження дітей». Молоді родини також прагнуть комфортнішого побуту, ніж той, яким задовольнялися їхні батьки. А ним не кожне село ще може похвалитися. Район газифіковано лише на третину, і за цим показником він посідає останнє місце в області. Цьогоріч запалили голубі факели в чотирьох селах. Нинішнього року з держ-бюджету виділено 17 мільйонів гривень на прокладання газомереж, а в багатьох селах люди намагаються газифікувати свої населені пункти самотужки. Тепло в оселях — це життєво важливо і старому, і малому. Зрушенням із мертвої точки стали останніх п'ять років. З 2006 року до сьогодні в районі газифіковано 29 населених пунктів, коли за десятки попередніх років — лише 13. Місцева преса інформує: цього року, крім уже газифікованих Шустовець, Устя, Великої Слобідки, має всі шанси запалати блакитне паливо в Оринині, Теклівці, Ріпинцях, Приворотті, Острівчанах, Ходорівцях, Княгинині, Ластівцях, Збручі та Ісаківцях. Там, де газ, і школа живе. Хіба що в села, які газифікували вже після ліквідації там освітніх закладів, школу вже не повернеш. Газ означає ще й те, що молодим родинам з такого села вже не хочеться втікати до міста. Щó ж до роботи, то з газом можна навіть теплицю опалювати та заробляти на свою родину ранніми овочами...

Щодо наступних кроків з оптимізації освітньої галузі району ми звернулися по коментар до заступника голови райдержадміністрації з гуманітарних питань Павла ДОВГОПОЛА:

— Справді, ми обговорювали проблему. Однак у районі не буде закрито жодної школи без згоди громади, а також, якщо немає можливості підвозити дітей до опорної школи. Цього ж вимагає від нас і уряд. Як мовиться, недоречно робити жодних різких рухів. І ми цього не плануємо. Тотального скорочення педагогів у районі не очікується, але директорам шкіл слід звернути увагу на розподіл годин, аби не було такого, що ставки, які мають навантаження 0,25, переважали.

Віра ШПИЛЬОВА.

Мистецтво милосердя

30 травня в Національному музеї мистецтв ім. Б. і В. Ханенків відбувся аукціон «Мистецтво милосердя», організований Фондом Олександра Фельдмана. Ще до його початку ліцитатор Анатолій Борсюк нагадав, що це не звичайні торги, а благодійна акція, метою якої є придбання дорогого обладнання для Харківського міського центру дитячої нейрохірургії.

На ініціативу А. Фельдмана відгукнулися багато колекціонерів, що заповнили в понеділок увечері весь музейний зал. Деякі з них були особливо активні: купували по кілька картин, роблячи тим самим неоціненну допомогу хворим дітям і одночасно поповнюючи свої зібрання чудовими здобутками. У підсумку реалізовано 26 з 55 лотів, а загальна сума продажів становила 225 000 доларів.

Найдорожчою картиною аукціону стала «Дівчинка з лялькою» М. Адлена, винесена на обкладинку каталогу. Її купили за 30 000 доларів. За 20 000 доларів кожна придбано три картини: пейзажі Д. Бурлюка й К. Терешковича, а також жіночий портрет роботи М. Глущенка. Зі значним перевищенням стартової ціни було продано ще 11 лотів. Особливий інтерес викликала робота К. Клюге «Венеція», продана за 13 000 доларів, стартова ціна якої — 6 000 дол. Більш ніж із дворазовим перевищенням стартової ціни пішов також графічний аркуш П. Пікассо з «Сюїти Воллара».

Вл. інф.

Жіночий портрет роботи М. Глущенка.

Заповітні квадратні метри для сироти

ПРОБЛЕМА

У фахівців соціальної сфери, які займаються проблемами неповнолітніх, робота ділиться на дві частини — світлу й темну. Темна — це коли дитина з різних причин втрачає батьків, а світла — коли дітей-сиріт влаштовують у хорошу родину й у майбутньому в них є власне житло. Однак що стосується квадратних метрів, то не все так просто.

За живих батьків

Почнемо, мабуть, з того, що, відповідно до українського законодавства, соціальний захист дітей, які залишилися без батьків, покладено на органи місцевої виконавчої влади. Іншими словами, територіальна громада відповідає за сироту до вступу його в самостійне життя. У комплексі такої турботи чи не головне місце посідає забезпечення сироти житлом.

Для початку назвемо цифру — 5100. Саме така офіційна кількість сиріт зафіксована в Луганській області, причому тих, у яких батьки або трагічно загинули, або пропали безвісти, лише 5% . Решта — сироти за живих батьків, яких позбавили права виховувати своїх дітей. Переважно це люди, м'яко кажучи, з долею, що не склалася, у яких немає власного кутка, а коли хатина або квартира є, то перебувають у такому стані, що надалі їх використання просто не можливе. До речі, коли в суді вирішується питання про державну опіку над сиротою або влаштування його в прийомну сім'ю, в обов'язковому порядку розглядається і закріплення за ним житла. У кожному разі, якщо в батьків є якась житлоплоща, певна її частина належить дитині. Закон стоїть на цьому твердо. Але тут є серйозні нюанси.

Наприклад, поки дитина перебуває в інтернаті або дитячому будинку, неблагополучні батьки доводять житло до такого жахливого стану, що жити в ньому стає неможливо. В іншому разі житло, в якому ніхто не мешкає, може саме по собі руйнуватися, розкрадатися, оскільки за ним немає догляду й нагляду. Саме в цьому випадку органи місцевої влади й повинні взяти на себе відповідальність за збереження житла, поки дитина-сирота повернеться в рідні пенати. Щоправда, кошти на такі витрати в держбюджеті не передбачено. Територіальна громада як може, так і викручується: хто спонсора шукає, хто власні кошти вкладає, а хто... взагалі нічого не робить, виправдовуючись дірою в місцевому бюджеті. Коли таким керівникам територій нагадують про соціальний захист дітей-сиріт, що насамперед визначено законодавством, вони відповідають: «Нехай область виділить гроші на такі цілі».

На обласну владу перекладаються й інші проблеми. Скажімо, досягши повноліття й закінчивши навчання, дитина-сирота має повернутися на свою батьківщину, де в неї є житло. Однак у більшості випадків діти не хочуть повертатися в той будинок або квартиру, де в них у дитинстві не було щастя й де дотепер живуть колишні батьки, деградація яких дійшла межі. Як бути в цьому випадку? Частину проблем покликана вирішити обласна програма соціального захисту дітей-сиріт і дітей, які залишилися без опіки батьків.

Село й місто: проблеми одні, а способи вирішення — різні

Житло, як відомо, протягом останніх двох десятиліть взагалі не будується — ні в промисловому місті, ні, тим більше, у райцентрі. На те є серйозні причини, й вони відомі. Тому будівництво житла для сиріт — тема болюча, складна й, скажемо прямо, така, що не має райдужних перспектив. Хоча дещо в області все-таки вдається зробити. У містах, наприклад, проблема житлоплощі для цієї категорії дітей вирішується за рахунок безхазяйного житла, у сільській місцевості виручає ментальність населення, частиною якої є добросусідство та взаємовиручка. В селі не дадуть дитині залишитися сам на сам зі своїм горем або проблемою, тут немає такої байдужості до людей, як у місті. Наприклад, у Міловському районі 83% дітей-сиріт перебувають під опікою родичів, сусідів, знайомих тощо. В Марківському районі — 75%. (Найбільша кількість сиріт у Луганську, Алчевську, Лисичанську та в інших містах.) Тож на селі родичі подбають про те, щоб житло сироти під час його відсутності було доглянуте. Але це — кращий варіант. А якщо поруч немає таких хороших людей?..

— У цьому випадку йому зобов'язана допомогти територіальна громада, — пояснює начальник служби в справах неповнолітніх Луганської облдержадміністрації Раїса Родіна й погоджується, що в промислових регіонах ця проблема вирішується більш активно. — Приміром, повертаються в місто після закінчення навчального закладу діти, в яких немає закріпленого житла. Громада намагається надати їм житлоплощу. Для початку це може бути соціальне житло. Скажімо, в Красному Лучі рішенням сесії виділили кошти й відремонтували 20 кімнат у міському гуртожитку, в Свердловську ремонтують безхазяйне житло, в Ровеньках для сиріт виділили кілька квартир. Непогано це питання вирішується і в інших містах — Рубіжному, Сєвєродонецьку тощо. Одне слово, в тих регіонах, де ситуація зі становищем дітей-сиріт чітко відстежується, — проблеми вирішуються.

Чого не скажеш про сільську місцевість. У районних адміністраціях немає коштів навіть на створення соціального житла, а що стосується сільської ради, то тут навіть не існує такого поняття, як квартирний облік, оскільки у своїй комунальній власності в неї немає соціального житла. Можливо, найбільш реальним для сільської місцевості може бути створення фонду соціального житла, до якого ввійдуть безхазяйні будівлі (таких у селі чимало). На жаль, процес визначення нерухомості як безхазяйної настільки довгий і заформалізований, що в працівників сільської ради, як правило, не вистачає коштів, терпіння й практики, щоб довести розпочату справу до логічного кінця.

Законодавчі рогатки

— Припустимо, що виконавчий комітет сільради успішно переборов усі перешкоди, взяв безхазяйний будинок на свій баланс як комунальну власність і дав йому статус соціального житла, — розмірковує перший заступник голови Сватівської райдержадміністрації Л. Русанова. — Відповідно до статті 9 Закону України «Про житловий фонд соціального призначення» і статті 16 Житлового кодексу орган місцевого самоврядування повинен здійснювати управління житловим фондом соціального призначення, організувати його гідне обслуговування і ремонт, утримання прибудинкової території, благоустрій тощо. Однак у селі немає підприємства житлово-комунального господарства. Тож хто буде обслуговувати соціальне житло?

Як вихід із ситуації у Сватовому розглядають можливість приватизації отриманого житла сиротами й дітьми, які позбавлені батьківської опіки. Однак та сама стаття 9 згаданого закону містить і такий пункт: «соціальне житло не підлягає піднайму, бронюванню, приватизації, продажу, даруванню, викупу й заставі». Виходить якась абракадабра. Дітям-сиротам, яким гарантовано забезпечення соціальним житлом, виділяється покинута, безгосподарна житлоплоща, але її статус офіційно не визначається і оформлення документів на право володіння стає неможливим. У найкращому разі воно розтягується за часом.

Щоб розв'язати ситуацію, Сватівська райдержадміністрація пропонує доробити деякі положення законодавства в частині збереження житла, як безхазяйного або від померлого, до винесення судового рішення. Крім того, дати пільги органам виконавчої влади при користуванні послугами бюро технічної інвентаризації, проведенні приватизації житла, отриманого із соціального фонду, а також передбачити в місцевому бюджеті на районному, обласному й державному рівнях кошти для цільового використання з облаштування житла, що набуває статусу соціального.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ

За попередніми даними, цього року навчальні заклади закінчують 263 сироти й дитини, позбавлені батьківської опіки. 155 із них планують повернутися на постійне місце проживання. При цьому майже 100 осіб (або 60%) з них не мають житла.

Ситуацію поліпшить програма

Для вирішення соціальних питань нашій країні завжди не вистачало коштів. Не тішитимемо себе надією й скажемо прямо, що фінансові проблеми продовжать свою атаку й у найближчому майбутньому. А тому сидіти в очікуванні сприятливої погоди навіть злочинно. Луганщина — одна з небагатьох областей України, що знаходить можливості розв'язання житлових проблем сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки. На це в першу чергу націлює обласна програма соціального захисту даної категорії населення регіону. Головна її мета — влаштування сиріт у сім'ю і забезпечення їх власною житлоплощею. Цього року, наприклад, в області будуються три дитячі сімейні будинки, для чого виділено 6 млн. грн., у наступному році буде побудовано ще три, а в 2013-му з'явиться п'ять дитячих сімейних будинків. Планувалося також будівництво п'яти соціальних гуртожитків у Луганську, Алчевську, Кременському районі та інших регіонах, але після того, як скасовано міністерство родини й молоді, реальність цих планів, на жаль, піддається сумніву.

Сьогодні в області триває робота з постановки на квартирний облік сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки, які не мають свого кутка, а також інвентаризація житла, яке можна використовувати на соціальні цілі. Обласна влада намагається допомогти тим керівникам територій, які хочуть поліпшити ситуацію і шукають для цього різні шляхи, і змушує працювати тих, хто виправдує свою бездіяльність різними проблемами. Поки що виходить.

Алла АНТІПОВА.
Луганськ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ФАКТ

Особливо гостро потребують житла випускники професійно-технічних і вищих навчальних закладів, які повертаються в міста й райони на постійне місце проживання і планують розпочати самостійне життя. Із 282 випускників-сиріт 2009—2010 навчального року 89% повернулися на постійне місце проживання. З них 85 мають потребу в житлі. Більш як 60 випускників-сиріт 2010 року проживають у родичів або змушені винаймати житло, що є грубим порушенням прав цих дітей.

ЗНАЙ НАШИХ!

Лауреат з-під Василькова

У Санкт-Петербурзі відбувся V міжнародний конкурс «Учитель музики XXI століття» імені Дмитра Кабалєвського». Ініціатор цього чудового свята — працівник Державного педагогічного університету імені Герцена Едуард Абдуллін.

У конкурсі взяли участь шкільні педагоги та студенти музичних закладів Австралії, Білорусі, Іспанії, Казахстану, Латвії, Росії, України.

Програмою передбачалося проведення презентаційного уроку, на якому представляли здобутки батьківщини та її національні традиції. Крім того, треба було з шестикласниками провести показовий урок музики з розучуванням пісні.

Нашу країну представляв учитель музики київської гімназії Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова Дмитро Суботенко. Він і став переможцем **(на знімку праворуч)**.

Кілька слів про лауреата першої премії. Дмитро живе в селищі міського типу Калинівка, що біля Василькова Київської області. Хлопець з дитинства подружився з музикою, надто з українською народною піснею. Ще б пак! Його батьки багато років були солістами Черкаського народного хору.

Після закінчення середньої школи в 2002 році Суботенко вступив на музичний факультет Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова, а після закінчення з 2007-го викладає музику в гімназії при цьому ВНЗ.

Створив там вокальний гурток і вокальний ансамбль. З конкурсантами в Санкт-Петербурзі Дмитро спілкувався англійською мовою. Він аранжує і пише музику.

До презентаційного уроку Дмитро підготував відеоролик, на якому відтворив красу нашої землі. Лунала і українська пісня.

Особливістю його виступу стало те, що записана на ролику музика перейшла в живий звук. Дмитро, якого природа нагородила чудовим голосом, виконав пісню «Рідня» на слова Анатолія Матвійчука і музику Анатолія Костюка.

Потім були репетиції і показовий урок. Дмитро розспівку з дітьми починав піснею «Чорнобривці». Піснею для розучування Дмитро вибрав «Червону руту».

Черговий шостий конкурс у 2012 році планується провести на базі Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова.

Андрій ГОЛОД.
Фото автора.

Медичне ралі

Уперше відбувся обласний чемпіонат бригад швидкої медичної допомоги «Рівненське медичне ралі-2011».

За перемогу змагались вісімнадцять команд, демонструючи медичну професійність, злагодженість в екстрених ситуаціях, а також майстерність водіїв «швидких». Серед переможців — бригади Рівного, обласного центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, а також Сарненської центральної районної лікарні. Вони отримали призи — електрокардіограф, пульсоксиметр, інфузомат (шприцевий дозатор), які дуже знадобляться медикам у їхній нелегкій роботі.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

95 відсотків сиріт Луганщини мають батьків, яких позбавили прав

Під маскою упередженості

На запит кореспондента «Голосу України» в Управлінні статистики в місті Севастополі повідомили, що за перших п'ять місяців нинішнього року з Єдиного держреєстру організацій і підприємств України в місті вилучили вісімдесят шість суб'єктів господарської діяльності. На своєму офіційному сайті установа повідомляє, що за січень—квітень 2011 року в місті без роботи залишилися більш як півтори тисячі осіб. Отже, кількість безробітних зросла на 6,2 % порівняно з груднем минулого року. Вочевидь тенденція. Яка, цілком можливо, збережеться: без роботи бояться залишитися кілька десятків представників найменш соціально захищеної групи громадян — севастопольських інвалідів. Про такий цілком реальний сценарій розвитку подій вони попереджають у своєму зверненні до редакції. Тривожних ноток порушеній у листі темі додає авторство публікації — стаття вийшла з-під пера не пересічного севастопольця, а представника влади: депутата міськради, члена постійної комісії з питань дотримання прав людини (!) і депутатської етики.

Микола МАГДИЧ.

Фасувальники аптечного складу Світлана Ніколайчук і Максим Синицький.

Привид «бюджетного грабунку»

«Інвалід — ворог бюджету». Так, на нашу думку, можна коротко передати зміст опублікованої в одній із міських газет статті, підписаної депутатом Севастопольської міськради Василем Зеленчуком. Читача на певний тон сприйняття «заряджає» уже заголовок публікації: «Бюджетний грабіж під маскою інвалідів?». Знак запитання, як випливає із змісту й аргументації депутатських міркувань, — скоріше знак риторичний.

Василь Васильович стверджує, що «локомотивом» «бюджетного грабежу» є Регіональна комісія з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів у м. Севастополі. І пропонує «кому треба» з її персональним складом «розібратися». Очевидно, тому, що територіальний орган Міжвідомчої комісії Кабінету Міністрів України і Верховної Ради України, за підозрою народного обранця, «зайнятий тим, що надає підприємствам інвалідів пільги, які не відповідають критеріям соціальної значимості щодо захисту інвалідів». Конкретне обвинувачення має такий вигляд: отримані пільги інваліди незаконно передають комерційним структурам для оренди останніми без конкурсу приміщень, що належать громаді.

У статті автор описав принципову схему «грабежу бюджету». Орендовані «за пільговими розцінками для інвалідів» приміщення «на пільгових же умовах» викуповують. Від чого міський бюджет недоотримує значні суми.

Як приклад депутат посилається на діяльність підприємства об'єднання громадян «АВіК плюс» Севастопольської міської організації Спілки організацій інвалідів України. Навіть поверхневий аналіз викладених депутатом "обвинувачень" на нашу адресу змушує уважного читача насторожитися.

Регіональна комісія працює в Севастополі з листопада 2001 року, а не з 2007-го, як пише автор статті, й за іншою адресою. Законом України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» і положенням про регіональну комісію визначено персональний склад комісії: два співголови — заст. голови Севастопольської міськдержадміністрації із соціальних питань і голова постійної комісії із соціально-гуманітарних питань міськради; по одному представнику від трьох управлінь СМДА; відділення Фонду соціального захисту інвалідів; міської Держподаткової адміністрації; КРУ; головного управління Держкомзему; Севастопольської митниці; Центру зайнятості. А також один депутат із ПК із соціально-гуманітарних питань міськради та представник, делегований Дорадчою радою громадських організацій інвалідів Севастополя. З ким саме хотів би «розібратися» депутат?

Податкові пільги підприємствам і організаціям інвалідів надає комісія на підставі «Порядку надання дозволів на право користування пільгами з оподаткування для підприємств і організацій громадських організацій інвалідів». Документ дозволяє надати пільги, якщо робота підприємства відповідає «критеріям соціальної значимості». Які докладно розшифровані: не менше половини від загальної кількості робочих місць повинні бути зайняті інвалідами; фонд оплати праці інвалідів — не менше чверті від суми загальних видатків на оплату праці; середньомісячна зарплата інвалідів має бути не менша від законодавчо встановленої мінімальної; низка інших неодмінних умов.

Передача пільг у принципі неможлива

У своїй статті В. Зеленчук твердить (щоправда, у формі запитання на адресу «контролюючих і перевіряючих органів»), що «підприємства інвалідів, яким надається пільга, можуть не відповідати критеріям, за якими ця пільга видається...». В «перекладі» це означає, що депутат під сумнів ставить легітимність надання Регіональною комісією податкових пільг. А відтак — і вірогідність результатів щорічних перевірок міської й районної прокуратур, інших контролюючих органів.

Депутат, грунтуючись на лише йому відомих аргументах, стверджує: «ПОГ «АвіК плюс» СМО ВОІУ» (до речі, абревіатура підприємства зазначена неправильно), «незаконно передав своє право на одержання пільг з оподаткування іншим комерційним підприємствам, що не мають такого права». І взагалі, а чи насправді підприємство створила громадська організація інвалідів?

Інтерес будь-якої людини до своїх проблем інваліди тільки вітають. Тим паче наділеного певними повноваженнями депутата, який працює на ниві дотримання прав людини. Але одне побажання: щоб цей інтерес був професійним. А професіоналізм, як відомо, допускає певну суму знань про предмет турботи.

Твердження про «передачу права на пільги» змушує нас засумніватися в тому, що автор «наділення» досить правильно орієнтується в деяких сторонах чинного законодавства.

Передача пільг у принципі неможлива.

Крім того, пільгу надає не регіональна комісія, а міжвідомча. Яка стосовно ПОГ «АВіК плюс» вчинила цілком відповідно до норм закону — підприємство за попередні звітні періоди одержувало валові доходи в обсязі більш як 8400 розмірів мінімальної заробітної плати.

А може, варто було у колег поцікавитися?

Відповімо на сумніви депутата, чи відповідає підприємство «критеріям соціальної значимості», статистикою. В 2010 році: 82 % працюючих на підприємстві — інваліди; фонд оплати їхньої праці — три чверті від зарплати всіх співробітників; середній місячний заробіток інваліда — 1132,00 гривні (довідково: держава встановила мінімальну зарплату в 960 гривень). За останні три роки колектив понад 400 тисяч спрямував на добродійність інвалідам та іншим соціально незахищеним категоріям городян.

Можливо, у загальноміських масштабах депутатських турбот двадцять один працюючий у «АВіК плюс» інвалід і гідний бути названим у публікації «кілька людей»... Але чи вправі ці «кілька людей» поцікавитися: скільки робочих місць (нехай навіть не для інвалідів) за більш ніж півроку роботи стараннями депутата було створено? А всіма 76-ма депутатами нового складу міськради?

За останні три роки колектив понад 400 тисяч спрямував на добродійність інвалідам та іншим соціально незахищеним категоріям городян

Адже саме з депутатів міськради складається комісія, котра вирішує: здавати чи відмовити інвалідам в оренді приміщень. Виходить, як мінімум частина депутатів із проблемами інвалідів знайома не з чуток. Може, варто було б В. Зеленчуку поцікавитися в колег по сесійному залу: а на якій підставі та через які аргументи, кому конкретно й чому ви здаєте в оренду приміщення, які у власності громади? Дивись, і розповіли б колеги-депутати, що вже шість років як закон вимагає без конкурсу здавати в оренду «приміщення комунальної форми власності бюджетним установам, музеям, підприємствам і громадським організаціям сфери культури і мистецтв, релігійним організаціям, видавництвам, підприємствам книгорозповсюдження та (увага!) підприємствам громадської організації інвалідів». Щоправда, підприємство інвалідів таке право одержує лише тоді, коли йому «визначено доцільність надання державної допомоги», що означає: коли користується податковими пільгами. Так вимагає Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Ще одна неодмінна умова для одержання підприємством пільг: господарську діяльність вести не менш ніж півроку. Риторичне запитання: як підприємству інвалідів вести господарську діяльність у початковий період своєї роботи протягом півроку, не використовуючи приміщення?

Замість аргументів — звичайні фантазії

Жодних пільг для підприємств інвалідів з оренди приміщень комунальної форми власності просто не існує. Вони оплачують навіть експертну оцінку, на підставі якої встановлюють розмір орендної плати. ПОГ «АВіК плюс» за використання орендованих комунальних приміщень, наприклад, у Балаклаві, платить 1369,8 гривні на місяць (площа — 40 квадратних метрів); в одному з густонаселених районів Севастополя — по 2037,8 гривні (площа — 103 «квадрати»). За рахунок власних коштів в орендованих приміщеннях ремонтуємо, будуємо.

Інтерес до розмірів орендних платежів підприємствами інвалідів депутата, можливо, спричинений розрахунками Мінекономіки України. У міністерстві фахівці порахували, що створити одне робоче місце для інваліда державі коштуватиме від шістдесяти до ста тисяч гривень. Арифметика очевидна: підприємство, яке створило півтора десятка робочих місць для інвалідів в орендованих приміщеннях комунальної форми власності, «врятувало» держбюджету півтора мільйона гривень. Або міському, про який у депутата В. Зеленчука, судячи зі статті — особлива турбота.

Твердження про те, що інваліди «пільгово» викуповують комунальні приміщення — з розряду депутатських фантазій. І в теорії, і на практиці: по-перше, закон не надає якихось пільг при покупці комунальної власності; по-друге, у Севастополі жодне підприємство громадської організації інвалідів не має у власності приміщення.

Наостанок дозволимо собі нагадати про те, чим завжди пишалися севастопольці, — про історичне коріння. У клятві, що її давали своєму місту давні жителі Херсонеса, були рядки: «Клянуся... я буду однодумним щодо добробуту міста й громадян... Служитиму... членом ради якнайкраще і якомога справедливіше для міста і громадян». Не зайвим, на наш погляд, було б перейняти цю найдавнішу традицію і сьогоднішньому Севастополю: депутатам присягати на вірність місту і городянам. Вартувало б у текст присяги внести й слова, що визначають зміст діяльності лікарів: «Не нашкодь!».

Олександр БЕЗРУКОВ,
секретар Регіональної комісії;
Віктор КУЛІШ,
координатор Дорадчої ради громадських організацій інвалідів м. Севастополя;
Наталя МАРТИНЮК,
директор ПОГ «АВіК плюс».
Севастополь.

Фото Миколи МАГДИЧА.

Податкові пільги підприємствам і організаціям інвалідів надає комісія на підставі критеріїв соціальної значущості

ОГОЛОШЕННЯ

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ВАТ "Костянтинівський металургійний завод", м. Костянтинівка, вул. Леніна, 172, повідомляють про проведення конкурсу з продажу активів. На конкурс виставляються активи ВАТ "Костянтинівський металургійний завод", а саме - дебіторська заборгованість ВАТ "Костянтинівський металургійний завод" по балансовій вартості, початкова ціна продажу - 5 828 610,38грн., гарантійний внесок - 528 861,04грн. З фіксованими умовами конкурсу можна ознайомитись у організатора конкурсу. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсі - 17,00 грн., до 05.06.2011 включно перераховуються на р/р 260077397, з 06.06.2011 на р/р 26008709162604 в ДОД ВАТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 335076, ЄДРПУ 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну пропозицію організатору конкурсу ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, розташованому за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 23 календарних дні із дня публікації у газеті до 13.00 год. 29 червня 2011р. включно. Конкурс відбудеться після 30 календарних днів із дня публікації інформації 06 липня 2011р., у ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області об 11.00 год. за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Переможець конкурсу на підставі затвердженого протоколу конкурсу укладає договір купівлі - продажу з ліквідатором ВАТ "Костянтинівський металургійний завод". Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

12 липня 2011 року відбудуться установчі збори за адресою: Україна, Київська обл., м. Біла Церква, вул. П. Запорожця,363.

Початок зборів о 14.00 годині. Реєстрація учасників зборів проводиться за місцем проведення зборів з 13.40 по 13.50 годин у день проведення зборів.

Порядок денний установчих зборів:

1. Про створення Товариства з обмеженою відповідальністю "МЖК-БУД БЦ"
2. Про затвердження статуту Товариства з обмеженою відповідальністю МЖК-БУД БЦ"
3. Про обрання органів управління Товариства з обмеженою відповідальністю " МЖК-БУД БЦ"
4. Про державну реєстрацію Товариства з обмеженою відповідальністю " МЖК-БУД БЦ"

Для реєстрації акціонерам при собі необхідно мати документ, що посвідчує особу, для представників акціонерів - довіреність оформлену у встановленому порядку, і документ, що посвідчує особу.

Постановою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) від 12.05.2011 р. по справі № 20/346/2011 (суддя Кірпа Т. С.) визнано банкрутом фізичну особу - підприємця Висоцьку Ганну Валеріївну (м. Луганськ, кв. Комарова, буд. 9Б, кв. 30, ідентифікаційний номер 2950414722) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Швидкого Олексія Олександровича (ліцензія серії АВ № 482100 від 30.09.2009 р.). Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації даного оголошення на адресу: 91054, м. Луганськ, кв. Норинського, буд. 5, кв. 132.

Постановою Господарського суду Донецької області від 24.05.2011 р. по справі № 5/81б Товариство з обмеженою відповідальністю «БОМОНД» (м. Краматорськ, Донецької обл., вул. Шкадінова, буд. 11, 84333, р/р 26005053601215 в Краматорській філії ПАТ КБ «Приватбанк», МФО 335548, код ЄДР 23180074) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Кінішенко Михайла Володимировича (ліцензія серії АВ № 470493 від 09.06.2010 р., вул. Двірцева, 38/426, м. Краматорськ).

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

До уваги кредиторів ПрАТ "Сквирський завод продтоварів"

Комісія з припинення ПрАТ "Сквирський завод продтоварів" (Код ЄДРПОУ 24210185, місцезнаходження 09000, Київська область м. Сквира, провулок Пивоварний, 3) повідомляє, що загальними зборами акціонерів ПрАТ "Сквирський завод продтоварів", які відбулися 20 травня 2011 року прийнято рішення про припинення ПрАТ "Сквирський завод продтоварів" шляхом перетворення у Товариство з обмеженою відповідальністю. В зв'язку з цим всім кредиторам пред'явити свої вимоги до комісії з припинення ПрАТ "Сквирський завод продтоварів" за адресою: 09000, Київська область м. Сквира, провулок Пивоварний, 3 кім,7 протягом двох місяців з дня публікації даного повідомлення. Довідки можна отримати за телефоном (04568) 5-26-09.

Голова комісії з припинення ПрАТ "Сквирський завод продтоварів" Тихоненко В.П.

Постановою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) від 12.05.2011 р. по справі № 20/31б/2011 (суддя Кірпа Т. С.) визнано банкрутом фізичну особу — підприємця Голубову Світлану Василівну (м. Свердловськ Луганської області, кв. 50 років Жовтня, буд. 31А, кв. 36, ідентифікаційний номер 2369202000) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Швидкого Олексія Олександровича (ліцензія серії АВ № 482100 від 30.09.2009 р.). Претензії кредиторів приймаються протягом одного, місяця з дня публікації даного оголошення на адресу: 91054, м. Луганськ, кв. Норинського, буд. 5, кв. 132.

Постановою Господарського суду Вінницької області від 17.03.11 р. № 5/12/2011/5003 (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) визнано банкрутом ПП «Вінпродлайн» (м. Вінниця, вул. Карла Маркса, 56, к. 307, код 34266314, р/р № 26000000117437 ПАТ «Універсал Банк», МФО 322001).

Ліквідатором призначено — Сектор з питань банкрутства у Вінницькій області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7, к. 730).

Постановою Господарського суду Вінницької області (Хмельницьке шосе, 7, Вінниця, 21036) від 24.05.2011 по справі № 15/37/2011/5003 Дочірнє підприємство «Вінницяенергорембуд» Відкритого акціонерного товариства «Акціонерна компанія Вінницяобленерго» (Тарногродського, 9а, Вінниця, 21022, код ЄДРПОУ 33126635) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Бобрука Тараса Володимировича, телефон 0963746393.

Постановою Господарського суду Миколаївської області (вул. Адміральська, 22, м. Миколаїв, 54009) від 21.04.2011 р. по справі № 9/186-10, приватне підприємство «Югмонтаж — Гарант» (вул. 4-а Продольна, 74, м. Миколаїв, 54028, код ЄДРПОУ 33513843) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Шевцова Євгена Вікторовича (а/с № 3925, м. Дніпропетровськ, 49069), ліцензія серії АВ № 547741 від 07.09.2010 р.).

Постановою господарського суду Дніпропетровської області (вул. Куйбишева, 1а, м. Дніпропетровськ, 49600) від 19.05.2011 р. у справі № Б34/378-10 Відкрите акціонерне товариство «Дніпропетровський експериментально-дослідний завод зварювальних матеріалів» (код — ЄДРПОУ 01412839, Запорізьке шосе, 37, м. Дніпропетровськ, 49040) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено Клименка С. А. (п/с 2144, м. Дніпропетровськ, 49034).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Запорізької області (м. Запоріжжя, 69001, вул. Шаумяна, буд. 4), Постановою від 23.05.2011 року по справі № 19/5009/2330/11 визнано банкрутом — Товариство з обмеженою відповідальністю «Герместорг», код ЄДРПОУ 36247120 (69035, м. Запоріжжя, вул. Перемоги, 63, р/р 2600801120190 в Першій Львівській філії «Кредобанк», МФО 325365) та відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до ст. 51 ЗУ « Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Козлову Вікторію Олегівну (Ліцензія Арбітражного керуючого серії АВ № 397275 від 30.09.2008 р., адреса: 69050, м. Запоріжжя, вул. Космічна, 99/60, т. (0612) 7010194, 233-96-83).

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "УНІКОМБАНК"

Україна,83048, м. Донецьк, вул.Челюскінців, 202-А,факс: 8 (062) 381-24-67, тел.: (062) 345-72-17, E-mail: bank@bank-prsp_dn.ua, www.unicombank.com.ua, банківська ліцензія № 202 зареєстрована Національним банком України 28.10.2002 за № 284.

ПАТ "УНІКОМБАНК" повідомляє, що в опублікованій річній фінансовій звітності станом на 31 грудня 2010 року в газеті "Голос України" №93(5093) від 25.05.2011 не опубліковано Примітку "Рахунки довірчого управління" так, як вона не заповнюється у зв'язку з відсутністю даних.

Голова Правління **Шаповалова Нелля Миколаївна**
Головний бухгалтер **Овчаренко Тетяна Миколаївна**

24 травня 2011 року постановою господарського суду Хмельницької області по справі № 2/4/285 — Б відкрите акціонерне товариство «Шепетівський завод культиваторів», вул. Тітова, 1-А, м. Шепетівка Хмельницької області — юридична адреса; (ідентифікаційний код ЄДРПОУ 00236056), р/р № 26003228204812 в АТ УкрСиббанк, МФО 351005 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру строком на 12 місяців.

Ліквідатором по справі призначено арбітражного керуючого Гриця Леоніда Миколайовича, прож.: вул. Коцюбинського, 12, м. Старокостянтинів Хмельницької області, ліцензія серії АВ № 498965 від 09.11.2009 року.

Згідно рішення засновників від 26 травня 2011 року № 23 проводиться ліквідація Товариства з обмеженою відповідальністю «СВК» (код ЄДРПОУ 32779247, місцезнаходження: 40000, м. Суми, вул. Металургів, 4, кв. 2). Головою ліквідаційної комісії призначено Солдаткіна Сергія Вячеславовича. Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з моменту опублікування оголошення за адресою: 40014, м. Суми, абонентська скринька № 30.

Постановою Господарського суду Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) від 26.05.2011 року у справі № 5015/1995/11 Товариство з обмеженою відповідальністю «Інтермаркет-Оболонь» (79040, м. Львів, вул. Городоцька, 359, код ЄДРПОУ 33981533) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором Товариства з обмеженою відповідальністю «Інтермаркет-Оболонь» (79040, м. Львів, вул. Городоцька, 359, код ЄДРПОУ 33981533) призначено арбітражного керуючого Босака Олега Євгеновича (ліцензія серії АВ № 499030 видана 27.11.2009 року Державним департаментом з питань банкрутства), який проживає за адресою: 79031, м. Львів, вул. Демнянська, 4/68.

Претензії кредиторів приймаються в місячний строк з дня публікації оголошення про визнання боржника, який ліквідується, банкрутом.

Ухвалою Господарського суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) від 22.04.2011 р. порушено провадження у справі № 5005/5302/2011 про визнання банкрутом ТОВ «Капітальний підземний ремонт свердловин» (код ЄДРПОУ 30231670, юридична адреса: Дніпропетровська область, Жовтневий район, м. Кривий Ріг, вул. Коломойцівська, 5, р/р 26009154950001 в Криворізькій філії ПАТ КБ «ПриватБанк» (МФО 305750).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого ЛУКАШУКА МИКОЛУ ВАСИЛЬОВИЧА, ліцензія АВ № 547896, поштова адреса: 50051, м. Кривий Ріг, а/с 2558, тел. (056) 404-03-98, (067) 721-57-94.

Заяви з вимогами до боржника приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації даного оголошення.

Постановою Господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) № 5/27/2011/5003 від 19.04.2011 року, МП НВП «Марвлад» (смт. Бродецьке Козятинського р-ну Вінницької області) визнано банкрутом.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Капітонова Віктора Вікторовича, ліцензія АА № 630031 від 13.11.2003 р., вул. Більшовицька, 109 а, кв. 12., м. Коростишів, Житомирська область, м. т. 067 410 3227.

Претензії кредиторів приймаються у місячний термін з дня опублікування оголошення.

Ліквідатор ВАТ "Європейський банк розвитку і заощаджень" повідомляє про продаж на аукціоні нерухомого і рухомого майна банку, розташованого за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вул. Хрустальова, 4, а саме:

Лот №1 Нежитлова будівля літера "А" загальною площею 736,7 м. кв. та рухоме майно, розташоване за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вул. Хрустальова, 4.

Початкова ціна - 2 787 599 грн. без урахування ПДВ, в тому числі:

- вартість нежитлової будівлі - 2 690 693 гривень без урахування ПДВ;
- вартість рухомого майна - 96 906 гривень без урахування ПДВ.

Аукціон відбудеться через 10 робочих днів після опублікування об 11:00 за адресою: м. Київ, пр-т А. Глушкова, 1, УУТБ (павільйон № 6). Кінцевий термін прийняття заяв для участі у аукціоні - за 3 дні до початку аукціону, організатор аукціону УУТБ та БК№12 ПП "МАРВА".

Гарантійні внески складають 10% від початкової ціни лоту і вносяться на р/р 260083010794 в ТОВ КБ "Актив-Банк" м. Київ, МФО 300852, код ЗКПО 33778197, ПП "МАРВА".

Реєстраційний внесок складає 51,00 грн. з ПДВ і вноситься на рахунок УУТБ р/р 2600700004058 у ТОВ "ПРАВЕКС-БАНК" в м. Києві, МФО 321983, код ЗКПО 16470831.

З питань ознайомлення з майном та за більш докладною інформацією звертатись за тел: (044) 596-93-24.

УСТБ "Укрінкомбіржа" 05 липня 2011 р. об 11.00 г. за адресою: Донецька область, м. Красноармійськ, вул. Дніпропетровська, 7, проводить аукціон з продажу майна ВАТ "Трест Красноармійськшахтобуд" (код ЄДРПОУ 00180798). На аукціон виставлено майно (S-пл.приміщ.(кв.м), s-пл.основн., кв.м, h-висота, м, v-буд.об'єм, куб.м): лот №1 - об'єкти незавершеного будівництва виробничої бази ШБУ №12 з кран-балкою, які знаходяться за адресою: Донецька область, Красноармійський район, с. Перше Травня, вул. Набережна, буд.3 а,б,в: адміністративна будівля (недобудована), А-3, 1990 р/п, s-570,7, h-3,2, v-1826, фундамент-з/б блоки, стіни-цегла, покрівля та перекриття відсутні, підлога-цементне стягування, готовність 27%, ф/з 50%, механічний цех (Б-2), 1992 р/п, S-792,7, s-604,1, h-7,5, v-4531, прибудова s-73,9, h-3, v-222, прибудова s-73,2, h-7,5, v-549, фундамент-з/б блоки, стіни-з/б панелі, покрівля-рулонна, перекриття-з/б плити, підлога-цементна, ф/з 40%, матеріально-технічний склад (В-1), 1992 р/п, S-206, s-230,3, h-6,2, v-1428, котельня (Г-1), 1992 р/п, S-160,5, s-174,7, h-5,5, v-961, фундамент-з/б блоки, стіни-з/б панелі, покрівля-рулонна, перекриття-з/б плити, підлога-цементна, ф/з 40%; кран-балка (інв.№00732), що обрушилася, тельфер відсутній, балка не придатна до подальшого використання за своїм призначенням. Початкова вартість - 142987,00 грн. у т.ч. ПДВ. Об'єкти розташовані на земельній ділянці пл.1,3201 га. Ознайомитися з майном можна у робочі дні за його місцезнаходженням. Бажаючим взяти участь в аукціоні необхідно сплатити реєстр.внесок - 17,00 грн. без ПДВ на п/р №26001051702732, гарантійний внесок - 10% початкової вартості, без ПДВ, на п/р №26001051702903 в філії ДРУ ПАТ КБ "ПриватБанк" м. Донецьк МФО 335496, отримувач - УСТБ "Укрінкомбіржа", код ЄДРПОУ 32502652, подати заяву про участь в аукціоні з додатком платіжних та ін. необхідних документів, підписати договір про участь в аукціоні з організатором аукціону. **Кінцевий термін прийняття заяв - 01.07.2011 р.** Подати заяву, ознайомитися з майном та умовами його продажу, з'ясувати організаційні питання можна, звернувшись за адресою: 85307, Донецька область, м. Красноармійськ, вул. Дніпропетровська, 1, УСТБ "Укрінкомбіржа", тел.: (0623) 513021ф, 513022, 513002, пн-пт 8.00-17.00, e-mail: postmaster@birga.dn.ua. Покупець оплачує витрати, пов'язані з організацією продажу майна на аукціоні, а саме, вартість послуг організатора аукціону, а також витрати, пов'язані з нотаріальним посвідченням та державною реєстрацією договору купівлі-продажу. У разі відмови покупця від підписання протоколу аукціону або договору купівлі-продажу, або несплати покупцем у встановлений строк (5 банківських днів після укладення договору купівлі-продажу) належної суми за придбане майно - гарантійний внесок не повертається.

Товариство з додатковою відповідальністю "Страхова компанія "НАСТА" повідомляє, що в зв'язку з втратою бланків страхових полісів, вважати недійсними:

Назва виду бланків полісів	Код виду бланків полісів	№ № бланків полісів з	№ № бланків полісів по	Кількість полісів
НАСТА-ТРЕВЕЛ Еліт	409	71 276	71 295	20
НАСТА-ТРЕВЕЛ Еліт	409	71 301	71 301	1
НАСТА-ТРЕВЕЛ Еліт	409	71 305	71 307	3
НАСТА-ТРЕВЕЛ Еліт	409	71 310	71 345	36
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 687	1 690	4
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 692	1 695	4
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 710	1 710	1
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 732	1 735	4
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 770	1 776	7
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 788	1 800	13
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 837	1 840	4
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 843	1 845	3
ОСЦПВВНТЗ	АА	1 859	2 150	292
ОСЦПВВНТЗ	АА	121 351	121 450	100
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 658	1 658	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 681	1 684	4
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 687	1 690	4
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 692	1 695	4
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 710	1 710	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 730	1 730	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 732	1 736	5
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 764	1 764	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 770	1 776	7
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 788	1 800	13
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 803	1 803	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 827	1 827	1
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 837	1 840	4
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 843	1 845	3
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	1 859	2 150	292
Стікери ОСЦПВВНТЗ	АА	121 351	121 450	100
Добровільне медичне страхування	105	65 351	65 352	2
Добровільне медичне страхування	105	65 354	65 400	47
Обов'язкове страхування від нещасних випадків на транспорті	504	4 559	4 559	1
Обов'язкове страхування від нещасних випадків на транспорті пасажирів	501	184	280	97
НАСТА-тревел по території України	407	37 651	37 670	20
Страхування витрат, виїжджаючих за кордон	404	21 175	21 175	1
Страхування витрат, виїжджаючих за кордон	404	21 180	21 191	12
Страхування витрат, виїжджаючих за кордон	404	21 551	21 596	46
КАСКО	210	68 598	68 603	6
КАСКО	210	68 605	68 605	1
КАСКО	210	68 609	68 613	5
КАСКО	210	68 616	68 616	1
КАСКО	210	68 621	68 630	10
КАСКО	210	70 383	70 432	50

ГОЛОС УКРАЇНИ № 101 (5101)
СУБОТА, 4 ЧЕРВНЯ 2011

У Севастополі триває фестиваль мистецтв «Війна і мир», головне завдання якого — поєднати різні види мистецтв в архітектурно-історичному просторі міста

У київському літературно-меморіальному музеї Миколи БАЖАНА відбувся літературно-мистецький вечір «Я чую тебе, тихе серце солдата (фронтовими дорогами поета)»

Великий українець — Антоній Чехов

КУЛЬТУРА ОСОБИСТОСТІ

Роль особистості в історії (політиці, економіці, культурі) завжди була предметом гарячих дискусій. Особливого значення набувають такі суперечки в умовах формування сучасної державності України.

Так, були древні українські цивілізації* сиверів/сумерів *(Мезин, XII тис. до н. е.),* Енеїди *(Кам'яна Могила, XII—III тис. до н. е.),* Скіфо-Трипілля *(Центральна та Південно-Західна Україна, VI—III тис. до н. е.),* Української Еллади *(Приазов'я, Донбас, Крим, II тис. до н. е. — I тис. н. е.). Але були й досить тривалі перерви української державності, в умовах яких українська цивілізація, всупереч усьому, розвивала свої історію й культуру.

З огляду на це ми пропонуємо нашим читачам цикл публікацій, об'єднаних у рубрику* «Культура особистості»*, що дасть змогу нам усім краще розібратися з роллю видатних українців, які творили яскраву й самобутню культуру навіть за відсутності української державності.

Як визначити національність письменника?

Залишимо за дужками нашого дослідження питання про те, чи визначає мова написання літературних творів національність письменника. Тут і сперечатися абсолютно нема про що.

Якщо Йосип Флавій, відомий єврейський історик, писав латиною, це абсолютно не означає, що потрібно забути про його єврейське походження й неодмінно записати в римляни. Тим паче що, описуючи події римської історії, він коментував її з погляду євреїв, а не римлян.

Аналогічно: якщо Володимир Набоков, який втік від більшовиків до США, написав свою «Лоліту» спочатку англійською мовою, то це не означає, що він перестав після цього цього бути російським письменником.

Він жив в Америці і йому були потрібні гроші. І було б нерозумно писати в Америці російською мовою й очікувати, що тебе там надрукують.

Зрозуміло, американці теж вважають його своїм письменником. І нехай собі вважають. Ця нація, як і сучасна російська, має не дуже давню історію. Тому й хапається за всіх, хто колись щось написав англійською (зауважте, не американською мовою!) на їхній території.

То чому ті-таки росіяни вважають «американського класика» В. Набокова — росіянином і відмовляють українцям Миколі Гоголю й Антонові Чехову у праві бути українцями? Тільки тому, що вони писали російською мовою? Так киргиз Чингіз Айтматов теж писав російською!..

Цікаво, виходить, киргизам можна бути киргизами, а українцям — ні! — Нестиковочка, однак...

Українське коріння сім'ї Чехових

Повернемося, проте, до документів, які промовисто свідчать, що предки **А. Чехова** (1860—1904) ще в XVII столітті жили в українських населених пунктах:

* в етнічно українському селі *Вільхуватка* (дід — по батькові) *Воронезької губернії*;
* в селі *Зайцівка* (бабуся — по батькові) *Харківської губернії*;
* в селі *Фофаново* (дід — по матері) *Іванівської області*;
* в місті *Таганрог* (бабуся — по матері), що до 1888 року належало *Катеринославській губернії*, де більшість населення становили українці... *(Звиняцковский В.А. Чехов и Украина // Радуга. — 1985. — №1).*

Для тих, хто раніше не дуже цікавився адміністративним устроєм Російської імперії, нагадаємо, що губернське місто *Катеринослав* — це нинішній український обласний центр *Дніпропетровськ*.

Якщо когось бентежить «українськість» Воронезької області, зверніть увагу на карту етнічних українських земель ***(мал. 2)***, складену 1935 року англійським дослідником Ланселотом Лоутоном *(Lancelot Lawton. The Ukrainian Question.-і London: The Serjeants Press, 1935).*

Як закликав такий собі літературний герой Паніковський: «Поезжайте в Киев и спросите...», і вам все стане ясно, що нині російська *Воронезька область* колись належала Слобожанській Україні (http://for-ua.com/author-news/2010/12/02/070139.html).

Мал. 1. ***Великий український російськомовний письменник Антон Чехов.***

Отже, серед предків **А. Чехова** явно проглядається 3/4 українців.

Візьмемо, наприклад, прадіда великого українського письменника — кріпака Воронезької губернії Михайла Омеляновича (Євстафійовича) Чехова (1762—1849).

Як свідчить співробітник Ялтинського чеховського музею Геннадій Шалюгін, сини М.О. Чехова «чомусь» шанобливо величали його «пан отче».

«С чего бы это «русские» воронежские крестьяне величали своего отца украинским словом *«пан»*? — ставить риторичне запитання Г. Шалюгін. І далі продовжує: за сімейними переказами, в М.О. Чехова був брат Петро Омелянович. Сімейний переказ оповідає про нього як про людину, що сходила всю Росію для збирання коштів на будівництво церкви в Києві. Церкву він нібито побудував. Але чому в Києві, а не, скажімо, в Москві? *(Шалюгин Г. Украинские корни Чехова* // http://2000.net.ua/2000/aspekty/kultura/28479).

А від себе нагадаю, що Пан — ім'я донецького (еллінського) бога скотарів, відоме ще з III тис. до н. е. Пізніше воно з'явиться в іменах племен *паніїв* і *пандавів* (індійська «Махабхарата») і скіфо-еллінського бога *Пана* *(Бебик В. Теукри і «Всесвітня історія»: у пошуках істини // Віче. — 2009. — №2. — С. 19—22).*

Дід (по батькові), Чехов Єгор Михайлович, був із кріпаків, але зголом зміг викупити себе і свою сім'ю на волю. Імовірно, він був першою в роду грамотною людиною, що й дало змогу йому отримати вільну й вивести в люди своїх синів.

Після визволення від кріпосного рабства Чехови переїжджають у слободу *Крєпкая*, що розташовувалася за десять верст від «мальовничого українського міста Таганрога», як згодом напише у своїй автобіографії **Антоній Чехов** (саме так написано в його метриці — свідоцтві про народження).

Є.М. Чехов працює прикажчиком, своїх синів (серед них — **Павло Єгорович Чехов**, батько нашого письменника) влаштовує в підмайстри, після чого вони вибиваються в купці.

Мал. 3. ***Батьки А. Чехова: Павло Єгорович Чехов та Євгенія Яківна Морозова.***

Дружиною діда Єгора була українка Єфросинія Омелянівна Шимко із харківського села *Зайцівка*. За свідченням очевидців, вона ходила в українській світці й очіпку, була простодушна, вірила в нечисту силу, а після народження молодшого сина Митрофана пішки ходила з воронезького села *Вільхуватка* на поклоніння київським святиням.

П.Є. Чехов отримав досить рідкісну для селянського сина освіту — закінчив сільську школу, вивчився в дячка співу, а в регента церковного хору — нотної грамоти й гри на скрипці. Захоплення церковною музикою, якою він «діставав» своїх дітей, залишилося в нього на все життя.

Дід (по матері), Морозов Яків Герасимович, теж був із кріпаків, і теж був викуплений своїм батьком на волю, з яким вони потім разом займалися коробейним «малим бізнесом».

Дружиною Якова була Олександра Іванівна Кохмакова, із заможної й майстровитої таганрозького сімейства, що спеціалізувалося на виготовленні й продажу ікон і виробів із дерева. Вона народила двох доньок, одна з яких — **Євгенія Яківна Морозова**, стане матір'ю видатного письменника.

Те, що батьки **А. Чехова *(мал. 3)*** однозначно ідентифікували себе як українці, можна довідатися з листа письменника від 15 лютого 1888 року, написаного напередодні поїздки сім'ї на відпочинок до міста *Суми*: «...Мать и батька, как дети, мечтают о своей Хохландии».

Себе самого в переписці із друзями він теж однозначно ідентифікував як українця. Так, в 1902 році, розмовляючи на Білій дачі з Горьким і Лазаревським, **А. Чехов** казав: «Я настоящий малоросс, я в детстве не говорил иначе, как по-малороссийски» (см.: *Шалюгин Г. Украинские корни Чехова* // http://2000.net.ua/2000/aspekty/kultura/28479).

Між іншим, у передмові до першого його збірника українською мовою, що вийшов за життя **цього великого українця** у *Львові*, мовилося, що «Чехов родился на Украине, в Таганроге». Нагадаємо, що у своїй автобіографії він також писав, що народився в «живописном украинском городе Таганроге»...

До речі, під час вступу до Московського університету **А. Чехов** виявив, що, з'ясовується, він розмовляв не «имперской державной мовой», а українською мовою: «стуло», «ложить», «пхнуть», «Таханрох»; а в проханні про зарахування в університет слово «медицинский» написав через «ы» — «медицЫнский».

Слава Богу, що випускники Таганрозької гімназії після 8-го класу мали право вступати до університету без іспитів. А то ще невідомо, став би цей талановитий український хлопець **А. Чехов** найвишуканішим українським діамантом у російській літературі й поезії XIX—XX століть чи ні...

П.О. Сергеєнко, його друг дитинства, згадував: «Самым любимым занятием будущего писателя в деревне было пребывание в людской, где хохлушка-стряпуха... мастерила «затерку» и где ему доводилось слушать дивные украинские песни».

Д.К. Зеленін, літературознавець, звертав особливу увагу на численні «новоросійські слівця» (діалектизми, українізми) в листах і творах письменника, які доповнювалися чудовими образами людей і природи України...

Його сучасники-українці: Марія Заньковецька та Ігнатій Житенецький однозначно вважали його «своїм». Останній, до речі, просив Івана Франка (1889) написати етюд про українців у сучасній літературі, серед яких він виділяв В. Короленка, **А. Чехова** та Г. Мачтете.

Насамкінець зазначимо, що відомий російський письменник Іван Бунін у своїй книжці «О Чехове» характеризував його як **одного «...из самых деликатнейших русских поэтов»**.

Ось як він описував одну із зустрічей з великим українцем **А. Чеховим**:

«...Потом зачернели толпы кипарисов, вознесившихся к лучистым звездам. И когда мы остановили экипаж и тихо пошли под ними, мимо голубовато-бледных в лунном свете развалин дворца, Чехов внезапно сказал мне:

— Знаете, сколько лет еще будут читать меня? Семь.

— Почему семь? — спросил я.

— Ну, семь с половиной.

— Нет, — сказал я. — **Поэзия живет долго** (*виділено мною.* — **В. Б.**), и чем дальше, тем сильнее.

Он ничего не ответил, но, когда мы сели где-то на скамью, с которой снова открылся вид на блестящее в лунном свете море, он снял пенсне и, поглядывая на меня добрыми усталыми глазами сказал:

— Поэтами, милостивый государь, считаются только те, которые употребляют такие слова, как «серебристая даль», «аккорд» или «на бой, на бой, в борьбу со тьмой!.. Не говорите только об этом одесским репортерам» *(см.: Чехов А.П. Повести. Пьесы. / А. П. Чехов. — М. : Эксмо, 2009. — 496 с. /с. 20, 22).*

Гадаю, відомому письменникові І. Буніну можна вірити: А. Чехов — поет. І його поетична натура, що знаходила своє вираження в блискучій і дивовижній прозі, безперечно, грунтувалася на тисячолітній українській культурі й ментальності.

Подивіться хоча б на його «скіфські вилиці» ***(мал. 1)*** і ви зрозумієте, що він має набагато більше права на фразу: «Да, скифы мы!», ніж польський єврей (по батькові) Олександр Блок, який теж зробив величезний внесок у розвиток українсько-єврейського проекту «російська література». Про це, однак, мі поговоримо наступного разу...

Валерій БЕБИК,
професор Університету «Україна», керівник робочої групи із соціальних комунікацій Суспільної гуманітарної ради при Президенті України.

Мал 2. ***Карта етнічних українських земель (1935), складена англійським дослідником Ланселотом Лоутоном (Lancelot Lawton).***

Не відмовляйте українцям Миколі Гоголю й Антонові Чехову у праві бути українцями!

Прорив за Віслу

1.

У передсвітанковій імлі моторошно здиблюється од гуркоту земля і осипається з брустверів пісок. Хитаються й тремтять стіни траншей від ревища і залпів незчисленних гармат на Магнушевському плацдармі. А із-за Вісли накочується ще могутніша канонада тяжкої артилерії РГК. Небо й Земля, здається, зрушуються зі своїх орбіт, переміщуються і здиблюються моторошним Апокаліпсисом, якому немає ні кінця, ні впину!

Йде артпідготовка перед тяжким проривом трьох ліній німецької оборони. Все гуркоче, вибухає й стріляє, що призначено, привезено й націлено на позиції, добряче укріплені за літо й осінь фашистськими військами на нашу погибель і на те, щоб вистояти перед нашим наступом.

Накочуючись ззаду, від артилерійських батарей, нас накривають хмари порохового й тротилового диму, змішуючись з туманами над Радомкою, застять простір густою мрякою і густою пеленою. І ми орієнтуємося, переносячи вогонь своїх 82-міліметрових мінометів для безпосередньої вогневої підтримки наступаючої піхоти, лише по «віялу», позначеному заздалегідь пристріляними біленькими кілочками, що світять нам і в темряві, і в диму, позначаючи певні цілі. Шинелі поскидаємо — жарко і парко навіть у січневий мороз. І знай — посилаємо міну за міною з усіх шести мінометів, ледве чуємо їхні постріли в пекельному клекоті артпідготовки. Пильнуй тільки не посадити міну на міну, бо тоді вибухне й розлетиться в друзки вся батарея! І ми всі загинемо — всі до одного!

Тому я сам посилаю міни у ствол, прислухаючись до пострілів. Вася Акимов і Володя Блинников подають мені міни з ящиків і встигають кричати обоє в унісон: «Постріл! Постріл! Постріл!». Щоб я впевнено підтримував безперервний вогонь за якимсь диявольським ритмом, якого набирає артпідготовка сама собою, без ніякої команди. Але — швидше, швидше, швидше! Щоб фашисти й дух спустили. І вистрілити у нашу наступаючу піхоту не змогли.

А попереду, над ворожими траншеями, все клекотить в суцільній стіні розривів та вибухів! І туди страшно дивитися. А ще страшніше уявляти, що там коїться від нашої артпідготовки.

А потім, після команди «Вперед!», переданої з вуст в уста, від командира до бійця, вискакуєш на бруствер з автоматом ППШ на грудях, із стволом, лафетом чи плитою на плечі і біжиш щодуху нейтральною смугою, на яку не можна було й ступити кілька місяців підряд, доки стояли за Віслою в обороні. Біжиш і несамовито, не тямлячи себе, кричиш «Ура-а-а!» до хрипоти. Не чуєш ніг і землі під собою, летиш над травами, припорошеними снігом, іноді спотикаєшся об замерзлі, розсипчасті трупи загиблих у літньо-осінніх боях. І не знаєш: наші лежать тут чи фашистів, яких немилосердно гнав на наші кулемети й міномети командуючий групою армій «Вісла» Гіммлер по дванадцять разів за день! Ми відбивали ці контратаки засмаглих до чорноти есесівців легіону «Туркестан», Іспанської «Голубої» дивізії СС, норвезьких квіслінгівців та хорватських усташів. Усі вони йшли на нас в шортах, із засуканими рукавами коричневих літніх сорочок, в повен зріст, строчачи з автоматів навмання.

А ми відбивали їхні нескінченні контратаки прицільним кулеметним і мінометним вогнем. Іноді, як вони підходили близько, рубали їх короткими чергами з особистої зброї: карабінів і ППШ. І кожного разу, відбивши чергову контратаку, зітхаєш з полегшенням: «Пронесло». А тривога не вгамовувалась: чи полізуть ще раз? Чи вистачить у нас патронів та боєприпасів на наступні контратаки?

2.

Але зараз, коли біжиш в атаку на їхні траншеї, всі літні бої за плацдарм здаються далекими й нереальними. Наче це було зовсім в іншому світі. І юне твоє серце трепетно й легко б'ється в унісон з бігом твоїх товаришів, бойових друзів і командирів. І ти ніколи вже не відчуєш такої єдності з ними, як у цьому прориві німецької оборони, і такого злиття доль і характерів перед лицем видимої загрози і смерті. «Не відставай!» — кричить Блинников невідомо кому — може, й самому собі, — і мінометна плита ніби прикипіла до його спини і злилася з ним назавжди.

Хтось упаде, як підкошений. А хтось перестрибне через убитого товариша і не оглянеться — всі охоплені однією волею й однією долею: добігти до першої лінії траншей ворожої оборони, увірватися в них чи загинути! І тоді вже мертві страму не матимуть....

І ти біжиш... Не біжиш, а летиш над цією привісленською травяною рівниною, припорошеною снігами. І бойові друзі твої біжать ліворуч і праворуч від тебе. Неба ніби й немає над нами! А є Воля, незламна Воля когось далекого, Великого й Чесного, хто шле нас в оцю атаку в ім'я Перемоги, яка ніколи, нікому й ніде не буває легкою й безпечною.

Біжимо, строчачи на бігу з автоматів, щоб добігти до першої лінії оборони противника й захопити її під прикриттям артилерійського вогню. Або впасти на мерзлу землю, брязнувшись об неї вже мертвим тілом, і не підвестися більш ніколи.

Але в атаці ніхто й не думає про це. Невідома сила несе всіх нас над землею, ніби ми й не торкаємося її — все вперед і вперед! Якомога скоріше захопити траншеї. І безперервне «УРА!» з розірваних криком ротів, і короткі команди, пересипані міцними й солоними словами. А попереду — ще одна смуга ворожої оборони — ти перескакуєш разом з усіма через неї і мчиш далі, щоб обов'язково осідлати якесь шосе, зайняти село чи містечко, чи якусь висоту, виконуючи поставлене заздалегідь «завдання наступне».

І тільки аж тут вперше оглянешся назад і побачиш рівнину, яку в думках і прагненнях тисячі разів перебігав подумки, стоячи в тривалій обороні, і сотні разів гинув на ній в мислях своїх, заспокоюючи самого себе: « Ні! Не мене! Не мене уб'ють! Уцілію на зло ворогам! На зло фашистам!»

А всі навколо тебе чужі, з інших батальйонів, і разом з тим — найрідніші з усіх рідних! Обійми, поцілунки, вигуки: « Наша взяла! Смерть фашистським завойовникам!»

А чужа артилерія десь здалеку б'є вже прицільно, і офіцери плачуть, як діти, не криючись, зробивши своє найтяжче в світі діло і тільки тепер згадавши втрачених друзів, з якими пройшли всю війну — від Києва, Москви, Севастополя чи Сталінграда.

А хазяйновиті старшини вже тут, під синюватий зимовий вечір, несподіваний і жаданий. Хоч і не віриться, що день так швидко, так блискавично минув. Старшини гасають чужими акуратними бруствереми під вогнем - вже підоспіли з боєприпасами і задимленими похідними кухнями, і кричать збуджено, мов на пожежу: «Де тут третій батальйон?», «Де сьома рота?».

3.

Але ж... Кому тепер розповіси про це? Як і рідному батькові не спромігся розповісти, доки він був ще живий. Хто тебе слухатиме? Хто, може, і схоче уявити тепер усе так яскраво, як воно й досі живе у твоєму серці пам'яті?

І пригадується останній, передсмертний фільм прекрасного актора театру імені Лесі Українки Олега Борисова, коли він серед хамуватих дворових циніків, що кричать йому: «Діду! Нащо начепив на себе оті цяцьки на піджак?» — сідає, бере в одного з них гітару і хрипкуватим, слабим, але задушевним голосом співає:

«А на том берегу-у-у,
а на том берегу-у-у,
А на том берегу,
где мы были...» — а сам плаче.

— Який берег, діду? — питають зацікавлені хлопчаки, дослухавши сумну пісню.

— Немає різниці, — відповідає Олег Борисов, витираючи сльози, — Дніпро, Даугава, Вісла чи Одер? Головне — там поліг увесь наш полк.

Він підводиться, щоб іти далі. Але хлопці не беруть у нього гітару:

— Ще раз заграйте і заспівайте нам. Бо ми таких пісень і не чули.

«А на том берегу-у-у,
а на том берегу-у-у,
А на том берегу,
где мы были-и-и..».

Я й зараз чую той голос. І — не можу стримати припізнілих сліз...

4.

Тільки тепер, всівшись нарешті на якийсь засніжений надгробок Гловачувського кладовища і не чуючи від утоми ніг під собою, згадаєш, як виринали з клубів диму, під гуркіт артилерійського вогню, з туману якісь примари з головами, обкутаними бинтами, крізь які просочується темночервона кров; з руками, теж забинтованими наспіх. І з них капає кров з перев'язки, лишаючи в снігу помітний кривавий слід. А той шкандибає, спираючись на короткоствольний карабін, бо нога в коліні теж перебинтована поверх штанів. А інший обома руками переставляє нашвидкуруч обчухрану молоденьку сосонку, перш ніж переступити з ноги на ногу, бо поранений в обидві. І всі вони здаються якимись чужими чи подаленілими, бо випали із загального наступу і йдуть йому назустріч, ніби наперекір!

Але чом же світяться радістю їхні обличчя і сяють очі? Радіють, що поранені, а не вбиті в цьому бою? В атаці на німецькі траншеї?

— Гей, слов'яни! — гукає один з них, шкандибаючи, — не квaптеся! Фашистську оборону прорвано! Підтримувати вогнем ваших «самоварів» нікого!

І я пізнаю в цьому тяжко пораненому капітана Яковлєва. Він дуже змінився. Схуд, спав з лиця й потемнів, ніби його присипанб сажею. «Це, мабуть, від втрати крові», — думаю собі. А очі веселі, на губах — усміх, в роті сигарета — йде ніби на прогулянці, і радіє, що вцілів?

5.

— Товаришу капітане! — кричу йому. — Це — я, сержант! Пам'ятаєте, як ми влітку брали з Хуратовим у полон збитого німецького аса!

Капітан Яковлєв зупиняється, придивляється і не пізнає.

— Невже це ти, Сашо? — радіє ще дужче. А потім гукає Акимову й Блинникову: — Бійці! Ану заберіть у свого командира мінометний ствол! Йому ж за статутом не положено таскати замість вас! — і вже тихше, до мене: — Проведи хоч трохи, бо важко мені пересуватися. Бачиш: вже втретє поранено не лише в ноги осколками міни, а й у ту саму руку, з якої ти вихвачував сигарету, коли я, бувало, здрімну на НП. Бо нерв там перебито, і я не чую, як пече непогашена сигарета.

Беру його під ту саму поранену руку, але він тепер не може нею спиратися на оту молоденьку сосонку. Вивільняє руку і раптом цілує мене. А потім, ніби засоромившись, опускає погляд, дивиться на свої перебинтовані ноги й каже мені:

— Іди, Сашо, командуй своїми хлопцями. Якось дошкандибаю й сам. Хіба мені, морському піхотинцеві, вперше бути пораненим? На Одері дожену вас після госпіталю. А бійців своїх веди ліворуч від отієї церкви на кладовище — там Сухов на вас чекає. Турбується, мабуть, що тебе, командира першої обслуги, й досі немає. До зустрічі на Одері! — гукає мені вслід.

А мені так шкода його залишати! Скільки ж його поранено й прооперовано?! І я не можу нічим йому допомогти. Покидаю самого на цій голій засніженій рівнині під синюватий зимовий вечір, наче на розпутті...

Кладовище знаходжу на самій західній околиці Гловачува. Повз нього пролягає автострада на Лодзь, біла-біла під незайманим снігом. І на її тлі виразно чорніють мармурові чи лабрадоритові пам'ятники й надгробки над могилами невідомих мені людей. Тут, мабуть, розташувався весь наш третій батальйон. Бо й високого капітана Ценних пізнаю, і щупленького Абрамова.

«Де ж тепер його баян?» — мимоволі думається само собою, дивно й недоречно.

Усі мені по-фронтовому ласкаво подають руку, всі вітають з проривом німецької оборони, ніби радіють, що я з'явився, цілий і неушкоджений.

А зимові сутінки не густішають, а синішають невідомо від чого. І на душі в мене якась дивна полегкість. І навіть здивування: невже й справді подолано три лінії укріпленої оборони противника? На яку ціле літо й осінь ми поглядали з перестороги і тривогою.

І хочеться всіх обняти, як обнімав мене поранений Яковлєв. І сказати, як я всіх їх люблю!

Олександр СИЗОНЕНКО.

Конча-Озерна, 21 квітня 2011 року.

ДАЛІ БУДЕ...

ЦІННОСТІ

Шляхом князя Святослава

Днями з Чернігова відпливли на двох човнах до Києва учасники міжнародного проекту «Ратний шлях». У ньому беруть участь п'ять українців та десять росіян. Вони вирішили реконструювати похід на човнах 965 року київського князя Святослава, який повертався з дружиною після перемоги над хозарами, за маршрутом «Єлець — Київ». Стартував захід 11 травня в селищі імені Карла Лібкнехта Липецької області. Потім були Льгов, Рильськ, Тьоткіно, Путивль, Батурин. Пливли по Швидкій Сосні, Сейму, Десні. У деяких місцях човни доводилося перекочувати по суходолу. 24 травня учасники походу припливли до Чернігова.

— Сьогодні важко уявити, як це було, — каже керівник — капітан експедиції Павло Семенов. — Тому ми вирішили максимально наблизитися до реалій тієї епохи. Учасники походу одягнуті у характерне для воїнів X століття спорядження, мають костюми з шерсті та льону, човни відтворені за старовинними зразками. Постачання суден і майно також відповідають заявленій добі. Зазначу: ми пропливли уже майже 600 кілометрів і переконалися, що в той час у такий спосіб можна було найшвидше дістатися потрібного місця.

29 травня учасники походу прибули до Києва.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

На знімку: учасники проекту на човні.

Фото автора.

Співробітники СБУ запобігли вивезенню старожитностей

У ході митного огляду багажу громадянина України співробітники Головного управління служби безпеки у Криму та кримської митниці виявили і вилучили низку унікальних предметів старовини.

Вивезти історичні та культурні цінності з України у ПАР намагався житель автономії. У його багажі оперативники виявили предмети старовини та книги видання кінця XIX — XX початку століття. Серед виявленого такі. які рідко зустрічаються в середовищі букіністів примірники, «The native races of South Africa», 1905 року видання, з вклеєною в кінці книги географічною картою 1880 року видання; «The last journals of David Livingstone, in Central Africa», 1875 року видання, «Plutarch's lives», 1860 року видання; «Starling experiences in the three wars», «Life and times William Henry Harrison», 1840 року видання; географічні карти з пояснювальними написами, 1847—1857 років видання, а також предмети побуту, якими користувалися жителі Криму — керамічний посуд, орнаментна тканина, грубий кахель і стародавня скринька.

Про те, що вивозити з України літературу, що являє культурну цінність, а також стародавні предмети побуту, категорично заборонено, чоловік добре знав. «Незважаючи на це, він ретельно впакував цінний вантаж у різні картонні коробки так, щоб вони під час митного огляду не привертали до себе підвищеної уваги. Однак це контрабандисту не допомогло. Предмети були виявлені й вилучені», — розповіла нашому кореспонденту співробітник прес-центру Ірина Галинська

Головне управління Служби безпеки України в АР Крим порушило кримінальну справу за фактом замаху на незаконне переміщення через державний кордон України історичних і культурних цінностей. Ведеться слідство.

Георгій ВЕРВЕС.

Повторна комісійна судово–медична експертиза допоможе встановити справжню причину загибелі покійного лідера Народного руху України В'ячеслава Чорновола, вважає прокурор Києва Анатолій Мельник *(УНІАН)*

Уряд працює над внесенням змін до чинного законодавства з метою формування ефективної правової бази у сфері приватизації. На розгляді Кабміну знаходиться новий проект Державної програми приватизації до 2014 року, *заявив міністр юстиції України Олександр ЛАВРИНОВИЧ*

По кому «стріляють» колеса?

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧІВ

Кілька херсонських інтернет-сайтів із посиланням на прес-службу УДАІ у Херсонській області поширили інформацію про те, що в Генічеську затримано водія рейсового автобуса «Ман-9150», який «перевозив близько 100 грамів сухої речовини рослинного походження з яскраво вираженим запахом коноплі».

Буквально по гарячих слідах на корпункт «Голосу України» зателефонував (цитую інформацію в Інтернет) «наркокур'єр» — 39-річний водій із села Стрілкове» і схвильовано повідав про те, що сталося.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

— Бачили б ви цей спектакль, — каже Віктор Подоляк (а це мова про нього). — Не встиг я на автостанції у Генічеську висадити пасажирів, як у салон буквально ввірвалося кілька міліціонерів. Нишпорили якусь мить і тут же від заднього сидіння «доказ» — замотану у ганчір'я траву. Як себе вели? Як спущені кимось із цепу пси...

Віктор одразу написав відповідну заяву у районну прокуратуру і описав детально те, як з нього зліпили «наркокур'єра».

За «збігом обставин» неприємності у Віктора Подоляка почалися одразу ж після того, як він порушив проблеми пасажирських перевезень у області і запросив кореспондента «Голосу України» побувати хоч би у рідному йому Генічеському районі.

«Ведмежий кут» невдоволений

Мешканці села Стрілкового, що на Арабатській стрілці Азовського моря, доставили в корпункт «Голосу України» копію колективного листа (371 підпис), якого адресують також районній і обласній владі.

Люди скаржаться на нікудишнє пасажирське обслуговування мешканців віддаленого села. У Стрілковому проживає півтори тисячі чоловік. Звідси до районного центру 40 кілометрів, а до обласного — 250 з гаком. І дорога сюди прокладена всепогодна — бетонка. Тільки що з того? Мешканці Стрілкового, а також Щасливцевого і Генгірки, попри все, називають поїздки у райцентр і далі «наругою і знущанням». Ось витяг із довжелезної скарги: «29 січня на перший рейс подали автобус обмерзлий, холодний, із жорсткими сидіннями, та ще й всього на 17 посадочних місць. І це для пасажирів із трьох сіл! За 8 днів — чотири зірваних рейси...».

Чи стало краще у лютому, березні, квітні, травні? Ні, не стало. І весною — «порядки» зимові: зірвані рейси, тиснява... Мало того. «Протяжність Стрілкового — близько 10 кілометрів. Добиратися до школи і дитсадка доводиться майже за 4 кілометри. Раніше автобуси їздили і по селу, а зараз — як якому водієві заманеться», — пишуть жителі курортної Арабатської стрілки.

Юля Велієва, Тетяна Захаркіна, Марина Курдюк, котрих я зустрів у центрі села, підтвердили, що у скарзі все правда:

— Автобуси аварійні. Влітку ще сяк-так, а зимою — каторга.

— А побачили б ви, що твориться, коли людей трамбують у ці душогубки. Почули б, якими матами обкладають пасажирів деякі водії. Хто ми для них? Худоба...

Сторож бази відпочинку «Таврія» Сергій Задерей на роботу у Стрілкове діставався чотири години:

— Уже й не сподівався, що доберуся, — показує на «тачку» із репнутим вітровим склом і лисими шинами. — Спасибі, хоч довіз!

— Так правду я кажу. Чи ні? — перепитує мене мій гід Віктор Подоляк. — От через ці порядки я й змушений був написати заяву на звільнення і повернутися на свої хліба...

«Поїде — не поїде...»

«Автобус відправляється тільки до Щасливцевого...», — голос диктора на Генічеській автостанції. Дядьки потягнулися до цигарок, два школярики — вбивати час на промерзлих вулицях райцентру.

— Часто так? — запитую у розгублених мешканців Стрілкового і нещасливого Щасливцевого.

— Часто і регулярно, — відповідають в один голос. — Що далі, то гірше. Кажуть, Президент в усьому винен: добиває країну...

Начальник Генічеського автовокзалу Анатолій Косовцов, відчувається, співчуває пасажирам.

— Зараз щодня приймаємо і відправляємо трохи більше півсотні рейсів, а влітку, у розпал курортного сезону, і 120 — не межа.

— А часто бувають зриви рейсів? — цікавлюся у Анатолія Івановича.

Начальник гортає папери:

— У грудні минулого року — 29, у січні — 25... Немало! Практично півмісяця у січні, вважай, не працювали. Виграли автоперевізники тендери, нахапали рейсів, а закривати їх нічим.

Але закривають, ще й як!

СХЕМА-ПРОБЛЕМА

— Їхати у віддалені Велетнівку чи Павлівку 45-50 чоловік завжди знаходиться, а дають автобус на 27, — зауважує начальник вокзалу. — Встановлену кількість квитків продають наші каси, решта пасажирів сідають в автобус за рогом. Та й на Херсон (227 кілометрів!) «Ікаруси» ходили, а не ХАЗи, як зараз.

У Косовцова побажання одне: не «закривати» чим-небудь рейси, а організувати перевезення пасажирів хоча б так, як років 10—15 тому.

«Смертний гріх» Подоляка

Ще кілька місяців тому приватний перевізник із Стрілкового Віктор Подоляк був у керівному «штабі» ТОВ «Югтранс» — підприємства, яке, по суті, стало монополістом внутрішньообласних пасажирських перевезень. Був, та недовго. — Знов за кермо потягнуло? — запитую.

Замість відповіді Віктор, із яким стоїмо на платформі Генічеського автовокзалу, каже:

— Подивіться хоч би на отой мікроавтобус, що вирулює на дорогу. Бачите, як ліве переднє колесо «вісімку» виписує?.. До аварії — один крок. А кого за грати посадять? Водія і мене, якби я залишався у «Югтрансі». Тому й пішов я з керівної посади на свої хліба. Черстві вони, зате свої...

До югтрансівського «крісла» шість років справно, без жодного нарікання з боку пасажирів возив земляків зі Стрілкового на «велику землю» і назад. Спочатку мікроавтобусом, а потім «Еталоном». Згодом, влізши у кредити, придбав «Ікарус» і «MAN».

Навіть за зовнішнім виглядом машин можна судити про те, як любить Подоляк техніку і як шанує пасажирів. Але не всім це подобається. Тільки-но чоловік пішов із «Югтрансу», що невідь-як виграв аукціон, тільки но вголос (хай і від образи) обнародував неподобства у стані монополіста («Югтрансу»), та ще й посмів заявити про те, що через «Югтранс» «прокачуються» чималі бюджетні кошти (за перевезення пільговиків») — як почалися у Віктора великі неприємності.

Із великими потугами вдалося Подоляку повернутися на свій маршрут не без наполягання голів і депутатів місцевих рад, яких, у свою чергу, дотиснули селяни, вимагаючи «пустити автобус».

Пустити то пустили, але графік перевезень Подоляку обрізали по саме «не можу». І це при тому, що добиратися до Генічеська чи з Генічеська людям часто нічим. Хіба одному Подолякові?

Даремне намагався я добитися в управлінні промисловості та розвитку інфраструктури облдержадміністрації коментаря стосовно порушеної тематики. Це відомство, яке безпосередньо відповідає не лише за організацію, а й за якість пасажирських перевезень, нагадує «великого німого», який безсловесно прикривається «умовами проведення конкурсу».

— Навіщо було віддавати пасажирські перевезення на відкуп Херсону? — каже голова Генічеської райдержадміністрації Сейтумер Німетулаєв. — Хіба ми на місці гірше знаємо, хто на що здатний, ніж в області?

Запитання аж ніяк не риторичне. Як і небезпідставне твердження самих водіїв про те, що «конкурси, які проводить управління промисловості та розвитку інфраструктури облдержадміністрації, більше схожі на аукціони — хто більше дасть! І «Югтранс» тут, як і його всесильне керівництво — «поза конкурсом».

Так це чи не так — судити не беруся. Втім, наприкінці квітня у місцевій пресі несподівано з'явилася реакція на рішення голови ОДА Миколи Костяка поміняти начальника територіального управління Головтрансінспекції України в області Павла Макейчика.

Цитую лист пана Макейчика, скерований ним у обласну і Генеральну прокуратури

МОВОЮ ОРИГІНАЛУ

«Розцінюю це (рішення голови ОДА. — Авт.) як помсту за те, що мною були припинені протизаконні дії підприємства «Авто-Лайф», що належить депутату Голопристанської райради від Партії регіонів Грибко А., підприємства «Союз-Авто», підприємств «Югтранс» і Бериславського АТП 16537, які нахабно, відкрито порушують транспортне законодавство, піддають небезпеці пасажирів при перевезенні».

Виходить, Подоляк таки був правий? Утім, відповідь на це запитання мають дати співробітники Генеральної і обласної прокуратур. А заодно дати відповідь Вікторові Подолякові на те, хто і для чого підкинув у салон його авто «травичку», втягнувши у «процес» генічеську міліцію, у якої і без того проблем вистачає.

Поки що ясно одне: «їзда в тумані» по просторах Херсонщини триває. І продовжують стріляти колеса у автобусів і мікроавтобусів.

Василь ПІДДУБНЯК.

Ліси потерпають від нелегальних старателів

РЕАЛІЇ

Відтоді, як у поліських районах Рівненщини знайдено поклади бурштину, сюди ринули нелегальні старателі. Після них залишаються місячні пейзажі (на знімку) — особливо потерпають ліси.

Легалізувати видобуток бурштину міг би проголосований у парламенті Закон України «Про бурштин», однак він заветований Президентом.

Тож копачі бурштину дедалі нахабніють, бо штрафи за це мізерні. Одну з нелегальних старательських артілей міліція цими днями виявила в урочищі «Кошарки» поблизу села Дубівка Володимирецького району. Бурштин мили дев'ять чоловіків із Рівного, Володимирецького і Зарічненського району. У них вилучили мотопомпу **(на знімку)**, сто метрів пожежних рукавів, інше знаряддя для видобутку бурштину, автомобіль УАЗ-452, на який не було реєстраційних документів, а також понад кілограм бурштину-сирцю. А ось інша група старателів в урочищі «Азалія» біля селища Клесів Сарненського району встигла намити лише 360 грамів «сонячного каменю».

Загалом із початку нинішнього року міліція затримала 47 осіб, які незаконно видобували бурштин-сирець. У них вилучено 32 мотопомпи, три автомобілі і стільки ж мотоциклів, майже 2,2 кілограма бурштину. Однак це неповна статистика незаконного старательства, оскільки контролювати величезні масиви, на яких залягають поклади бурштину, доволі складно.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Фото надано ЦЗГ УМВСУ в Рівненській області.

«Сергію виламували пальці на руках та сильно били»

МІЛІЦЕЙСЬКІ ІСТОРІЇ

Випадки катування в міліції та СІЗО дедалі частішають. За останній рік кількість смертей у цих закладах подвоїлася. Лише з початку 2011 року в РУВС загинуло близько 20 осіб. Принаймні такі дані наводять українські правозахисники.

Черговою жертвою правоохоронців став мешканець Кременчука Сергій Л. 18 грудня 2010 року він разом із друзями приїхав до Харкова, де мав намір провести кілька ділових зустрічей та переговорів. Однак попрацювати сіромасі не судилося. Бо цього самого дня його заарештували працівники Московського райвідділу міліції. Зі слів дружини Сергія Валентини, її чоловіка затримали за підозрою у крадіжках.

— У РУВС його спочатку сильно били. Потім почали катувати. Електричний струм підключали до різних частин тіла. Правоохоронці вимагали від чоловіка, щоб він зізнався у двох крадіжках. Спочатку Сергій відмовився це зробити. Адже він їх не скоював, — розповідає «Голосу України» пані Валентина. — Однак таких знущань не витримав і був змушений підписати всі документи. Після чого його доставили до слідчого ізолятора.

Однак на цьому мордування не закінчилися. Справжнє пекло для нього розпочалося вже 1 квітня цього року. Працівники УБОЗу міста Харкова забрали Сергія із СІЗО та відвезли до райвідділу. Там його знову катували. Цього разу «нелюди» вимагали від затриманого зізнатися ще в 12 злочинах.

— Сергію виламували пальці на руках та сильно били. Йому постійно погрожували. Мовляв, якщо не підпише зізнання, вони катуватимуть ще не один день. Він неодноразово непритомнів, але його обливали водою, щоб привести до тями. Мій чоловік вимагав, щоб йому провели медичне обстеження. Однак у цьому Сергію відмовили. А вже 6 квітня під час спроби правоохоронців вивезти із приміщення СІЗО на так званий допит, він вирішив накласти на себе руки. Після тяжкої травми, замість того щоб надати медичну допомогу, його помістили до карцеру, — веде далі жінка.

Фотоетюд Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Зі Світланою нам вдалося поспілкуватися тоді, коли Сергій був ще живий. Як стало відомо, за час перебування у СІЗО чоловік п'ять разів намагався піти із життя. На жаль, остання спроба стала фатальною. У СІЗО стверджують: медики наклали на порізану артерію Л. шви, але чоловік їх розірвав, зупинити кровотечу реаніматологи не змогли. Нагадаємо, що в Харківському СІЗО за останній місяць це вже другий суїцид. Наразі прокуратура області проводить перевірку.

Олександр ПЕКНИЙ.

ПРОКУРАТУРА ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ:

«13 травня 2011 року о 9-й годині 50 хвилин старший по корпусу карцерних приміщень Харківського СІЗО виявив, що ув'язнений Л. розірвав шви раніше завданої собі рани в області шиї та власноруч ушкодив магістральні судини шиї. Вказана рана була завдана ув'язненим 30 квітня цього року при спробі спричинення собі тілесних ушкоджень. Незважаючи на всі вжиті заходи, в тому числі й лікарями, була констатована смерть.

...На даний час Жовтневим РВ ХМУ ГУМВС України в Харківській області проводиться перевірка в порядку ст. 97 КПК України за фактом самогубства, а працівниками галузевого відділу прокуратури області проводиться перевірка в порядку ст. 97 КПК України за вказаним фактом стосовно службових осіб Харківського слідчого ізолятора».

За 200 тисяч гривень бізнесмен замовив свого партнера

СЛІДСТВО ВЕЛИ...

Сергій та Ігор дружили ще зі школи і, здавалося б, знали одне одного як своїх п'ять пальців. Кілька років тому друзі вирішили зайнятися бізнесом і в одному із селищ Лутугинського району відкрили міні-цех з переробки м'яса. Продукція виявилася затребуваною. Тут же, на заводі, її розфасовували й відправляли в торговельні точки, а також на харчові підприємства Луганська та області, з якими було укладено договори. Частка капіталу, вкладеного в бізнес, була не рівнозначна. Сергій вклав у цю справу 100% стартового капіталу, і фактично господарем МПП був саме він. Зі справами Сергій справлявся успішно: оперативно реагував на найменші зміни, що відбуваються на ринку м'ясопродуктів, здійснював моніторинг появи нових кафе та ресторанів, з якими укладав договори на постачання своєї продукції. А Ігор як менеджер займався персоналом: вів облік робочого часу, виплачував заробітну плату, звільняв і приймав нових працівників. Кожен виконував свою справу, значних проблем у стосунках не виникало.

Але тут Сергій став помічати, що друг його обкрадає. Прямих обвинувачень пред'явити Ігорю не міг, тому свої підозри вирішив перевірити за допомогою ревізії фінансово-господарської діяльності підприємства. Дізнавшись про це, Ігор занервував і, швидше за все, на те були вагомі причини. Результатом роздумів стало рішення позбутися партнера й друга. Через зв'язки Ігор знайшов людину, яка погодилася стати посередником у пошуку кілера, котрий за 200 тис. грн. був би готовий загнати в могилу шкільного товариша. На щастя, посередник не взяв гріх на душу, вирішивши розповісти про все жертві майбутнього злочину. Сергію не вірилося, що Ігор міг так вчинити. І все це через гроші? Страшно подумати про те, що могло статися, якби знайомий не розповів про задумане вбивство. Хіба можна це залишити безкарним? Сергій написав заяву до Лутугинського РВ УМВС, вказавши всі обставини, які стали йому відомі.

За умовою, що висунув замовник, посередник і кілер повинні були одержати свій гонорар тільки після виконання замовлення. 200 тис. грн. — сума велика, а в Ігоря таких грошей не було. В терміновому порядку, намагаючись не викликати підозри в Сергія, Ігор став об'їжджати своїх знайомих, друзів і позичати в них гроші, твердо обіцяючи: «Борг поверну найближчим часом». Вирішального моменту він чекав з якоюсь несамовитістю. Призначеного дня, надвечір, на його мобільний телефон подзвонили й повідомили, що замовлення виконано: його партнер мертвий. Виконавець і посередник вимагали гроші за «виконану роботу». Передача 200 тис. грн. мала відбутися в безлюдному місці на околиці Лутугиного. Ігор приїхав перший і з нетерпінням чекав своїх спільників. Однак із машини, яка під'їхала в обумовлене місце, вийшли не посередник із кілером, а співробітники карного розшуку. Поруч із ними йшов уже колишній друг Сергій. Живий і здоровий.

Алла АНТІПОВА.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ДОРОЖНІЙ РУХ

У столиці відбулися змагання юних помічників ДАІ

Запорукою того, що із сьогоднішніх школярів виростуть законослухняні учасники дорожнього руху, є залучення їх до різноманітних конкурсів і акцій з тематики безпеки дорожнього руху. Одним із напрямів такої діяльності є робота загонів юних інспекторів руху, зокрема конкурс ЮІР, що став уже традиційним. Цього року він відбувся на території школи-інтернату №14 (Дніпровський район).

Діти змагалися в умінні надавати першу медичну допомогу, володінні жестами регулювальника, майстерності керування велосипедом тощо. Змагання вдалися на славу. Всі 10 командучасниць показали високий рівень підготовки. Але умови такі, що потрібно було обирати кращих із кращих. Члени журі визнали, що найкраще до конкурсу підготувалась команда школи №190 (Деснянський район). А нагородою для переможців, окрім відеокамери, стала путівка до Дитячого міжнародного центру «Артек», де відбудуться республіканські змагання. Друге місце посіли учні з гімназії №32 (Печерський район). Вони також поїдуть до «Артека». До того ж команда отримала фотоапарат. А третє місце виборолі одразу дві команди: Шевченківського (школа №163) та Солом'янського (школа №279) районів. У подарунок діти отримали DVD-плеєр та мобільний телефон.

Загалом усі учасники змагань не залишилися без подарунків завдяки організаторам та спонсорам конкурсу: УДАІ м. Києва, ГУОН (КМДА), управлінню у справах сім'ї, молоді та спорту, Всеукраїнському фонду «Надії і добра», журналу «Автоцентр», компанії «Шелл» та Театру юного глядача.

— Головне в цих змаганнях — це те, що вони допомагають учасникам не лише підвищити свою кваліфікацію у знаннях правил дорожнього руху, але й те, що школярі мають можливість обмінятись досвідом та зміцнити дружні зв'язки між загонами ЮІР, — каже начальник столичної Державтоінспекції Анатолій Куринний. До того ж усі вони в майбутньому стануть законослухняними водіями та пішоходами. Тому дорослі ставлять собі за мету залучити широкий загал школярів до участі в роботі, яка спрямована на запобігання дорожньо-транспортному травматизму.

Анастасія ЦИБА,
інспектор УДАІ Києва.

СЛУЖБА 102

Три роки переховувався в Італії

З Італії до Вінниці доправили підозрюваного в скоєнні злочину 20-річного молодика. Його ще восени 2008-го оголосили в міжнародний розшук. За інформацією керівника сектору бюро Інтерполу УМВС України у Вінницькій області Василя Панкевича, затримали вінничанина в Мілані. Там він працював у фірмі, що займалася організацією виставок. Нині зловмисник перебуває у вінницькому слідчому ізоляторі. За скоєний злочин на нього чекає покарання у вигляді позбавлення волі строком до чотирьох років.

Як стало відомо, три роки тому, тоді ще 17-літній юнак, разом зі своїм приятелем, добре хильнувши, вирішили розім'яти кулаки. У мікрорайоні Тяжилів обласного центру на березі озера зустріли двох чоловіків. Хлопці спровокували бійку. Одного вдарили в голову й повалили на землю, а потім били ногами. Це тривало доти, доки товариш потерпілого не покликав на допомогу людей. Ті затримали хуліганів і викликали міліцію. Побитого чоловіка «швидка» доправила до лікарні. Лікарі діагностували в нього струс головного мозку та закриту черепно-мозкову травму.

Стосовно затриманих порушили кримінальну справу за ч. 2. ст. 296 КК України «Хуліганство». Після пред'явлення обвинувачення один із них залишив місце свого проживання та зник у невідомому напрямку. Після цього хлопця оголосили в розшук.

Віктор СКРИПНИК.
Вінниця.

Прийшов у військкомат — плати!

Військова прокуратура Полтавського гарнізону порушила кримінальну справу проти військового комісара Кременчука. Як повідомив військовий прокурор Полтавського гарнізону, підполковник юстиції Ігор Захаркевич, слідство встановило вже 14 епізодів отримання міськвійськкомом хабарів. Військовий прокурор допускає, що таких фактів виявлять більше, адже слідство лише почалося.

А загалом керівник військкомату встановив власну «систему штрафів» — за ті чи інші порушення військового обліку тощо. Причому ці «штрафи» інколи в кілька разів перевищували відповідні адмінштрафи, встановлені законодавством.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Полтавська область.

Не все те золото, що блищить

Прикра історія трапилася цими днями з однією з мешканок райцентру Ратне. Вона придбала в циганки за 18 тисяч гривень аж 22 «золоті» обручки. Мала купити в неї за півціни ще й деякі побутові речі, але смуглянка, яка обіцяла принести їх через півгодини, більше не повернулася. В жінки цілком логічно виникла підозра, що її ошукали.

Щоб розвіяти сумніви, поїхала в Ковель. Тамтешні ювеліри підтвердили її найгірші припущення: обручки біля золота навіть не лежали. Тепер жінку чекає ще одна прикрість: фальшивки вона придбала за позичені в сусідів гроші. Тож попереду ще одна неприємна й, напевно, довготермінова процедура віддачі боргу.

За фактом шахрайства порушено кримінальну справу.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

КУРІНЬ

№ 101 (5101) СУБОТА, 4 ЧЕРВНЯ 2011

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, місцями короткочасні дощі, грози. Вітер східний, північно-східний, 5—12 м/с, під час гроз місцями шквали 15—20 м/с. Температура вночі 10—16 градусів тепла, удень 22—28, на півдні та Закарпатті вночі 12—18 градусів, удень плюс 25—31.

ЦЬОГО ДНЯ, 4 ЧЕРВНЯ

■ **1500**. Київ згідно з Магдебурзьким правом звільнено від усіх торгових мит. ■ **1610**. Польський полководець Станіслав Жолкевський захопив Москву. ■ **1664**. Новий Амстердам перейменували на Нью-Йорк. ■ **1741**. Вітус Йонас Берінг відкрив Аляску. ■ **1775**. Російські війська Катерини II зруйнували Запорозьку Січ. ■ **1895**. Народився Михайло Яловий, український поет, прозаїк і драматург.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

1

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

2

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Мумба–благодійник

Президент Мумбалайзії Мумба Четвертий був шокований, дізнавшись про те, що 40 найбагатших сімей у світі пожертвували половину своїх статків на користь зиденних. Його вразила, однак, зовсім не щедрість багатіїв — либонь, з жиру казяться, — а те, що серед благодійників не виявилося його — Мумби. Президент терміново скликав позачергове засідання Ради Вождів Племен, де проголосив відчайдушну пристрасну промову.

Мумба до сліз розчулив правлячу еліту країни щирими словами співчуття до зубожілих, до яких, до речі, світова спільнота відносила чи не найперше саме мумбалайзійців. І хоча Мумбалайзія вважалася в світі однією з найбідніших держав, але за рівнем корупції вона була попереду багатьох розвинених країн. При тому всьому цю крихітну острівну державу чомусь ототожнювали з молодою демократією, і тому світова політична еліта, як мовиться, поблажливо поплескувала президента Мумбу Четвертого по плечах.

— Я знаю, — промовляв до співвітчизників Президент, — чому Мумбалайзія не може залучитися до благочинних акцій світового масштабу! Адже наша рідна еліта завжди була разом зі своїм багатостраждальним народом. А тому ні я, ані присутні тут достойні сили свого народу не маємо таких капіталів, якими ми могли б, як шляхетна частина світової спільноти, ділитися нині з біднотою.

Тут Мумба, попри звичку, говорив правду, адже в Мумбалайзії не було справжньої конвертованої валюти, а в обігу оберталися лише якісь папірці. Але справжньою правдою було й те, що наймiцнішою валютою на острові була риба, яку виловлювали мумбалайзійці в океані та вівці, що цілий рік паслися на зелених схилах мумбалайзійських пагорбів. Але достеменною правдою було й те, що і рибою, і вівцями фактично володів Мумба і його найближче оточення.

А тому, — волав Мумба, — нашим священним обов'язком є накопичення мною і кожним достойним слугою народу пристойного капіталу, яким ми могли б поділитися з бідними людьми на землі. Я ставлю перед демократичною Мумбалайзією почесне суперзавдання: в найкоротший термін зібрати для свого Президента капітал, розміром щонайменше два мільйони доларів США, аби я не осоромився перед людьми і не заплямував честі Батьківщини, віддаючи один мільйон на благочинність!

Для 20-тисячного населення острова це був почесний і майже нездійсненний наказ. Люди знали, що хоча кожен із них жодного разу в житті не тримав у руках сотню доларів, та перед світовою спільнотою Президент Мумба Четвертий ніколи не осоромиться.

Така вже вдача кожного справжнього благодійника.

Юрій БОЛЬШАК.

Плачуть гроші

— Що це, друзі,
за біда?
— З гаманця тече
вода
— Як тече?
У ньому дірка?
— Ні, це гроші
плачуть гірко!

Хто сипле сіль?

— Хто на рани
сипле сіль?
— Хто роз'ятрює
твій біль?
— Це ті,
як правило,
до речі,
Що кажуть
вам солодкі речі.

Гріха не брав

Чиновник цей,
сказати мушу,
У мріях не злітав
до хмар.
Не брав ніколи
гріх на душу,
Зате відмінний
брав хабар.

Володимир СЛЄПЦОВ.

ДОШКА ПОШАНИ

Оркестр замовлено

Михайло Бродський, уповноважений уряду з дерегуляції господіяльності:

— Нині у країні почали нормально стягувати податки, все почало рухатися.

Від чергового:

— І, зауважте, цей рух відбувається під звуки безплатного урядового похоронного оркестру.

Чекаємо...

Геннадій Москаль, народний депутат, «НУ—НС» (про те, як керівництво МВС організувало почесну варту із працівників міліції на світській вечірці):

— Якщо Юрій Луценко нині сидить за організацію святкування Дня міліції, то Анатолій Могильов має негайно сісти разом із ним — думаю, їм буде про що поговорити.

Від чергового:

— Гадаю, розмови не вийде, адже Могильов сидітиме в «Кадилаку...».

Питання з подихом

Петро Порошенко, очільник наглядової ради Нацбанку:

— Воду пити вже не можна без податків. Я думаю, що незабаром у нас і з подихом настане питання.

Від чергового:

— Тепер питання буде мати такий вигляд. Міліціонер перехожому:

— А ну дихни! Воду пив?!

Влада на нересті

Олександра Кужель, екс-глава держпідприємництва:

— Певен, що потрібно вчитися з будь-якою владою бути щукою, яка не давала б їй дрімати.

Від чергового:

— Поки щука, дрімаючи, вчиться працювати, влада вже давно нереститься в офшорах.

На що ви витратили ці мільйони?

Віктор Ющенко, третій Президент України:

— Лідером парламентської більшості була прем'єр-міністр, у мене не було власної газети, власного канала, власного заводу, газової труби. У мене не було бюджетних грошей.

Від чергового:

— Але у вас були ми — 47 мільйонів!

Велет думки, батько нашої демократії

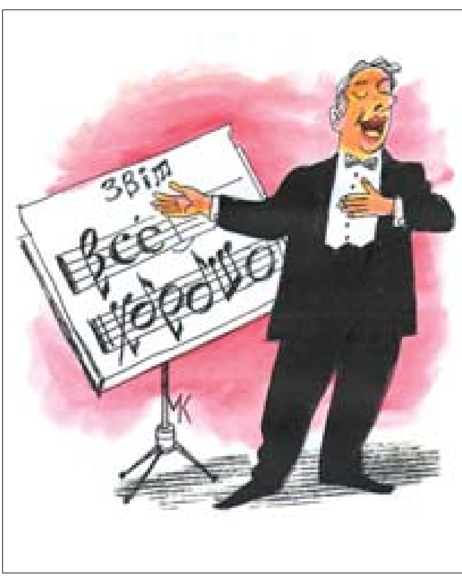

Микола Азаров, Прем'єр-міністр України:

— Як казав незабутній Петро I: «Заберіть у нього папір, дайте можливість говорити, щоб дурість кожного було видно». Ви від мене дурість чули коли-небудь, ні?

Від чергового:

— Своїм запитанням ви загнали в глухий кут усю країну.

На чужому весіллі

Костянтин Грищенко, глава МЗС (про українсько-російські відносини):

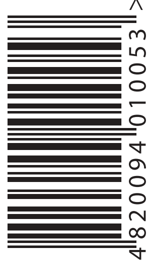
— Ми не відштовхуємося, ми навпаки шукаємо це місце разом. Але це не означає, що ми повинні ходити на всі весілля разом і обов'язково на дев'яту годину збиратися навколо сімейного столу.

Від чергового:

— Виходить, за тим сімейним столом на всіх весіллях за всіх вас відбуває один лише міністр Д. Табачник?

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА, Вадима СИМИНОГИ, Миколи КАПУСТИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Над номером працювали: Сергій БОРИСЕНКО, Тетяна УВЄРОВА, Наталя ОВДІЄНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2011 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. (п'ятиразовий) та 8,00 грн. (триразовий: вівторок, четвер, п'ятниця), для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 20290

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4 820094 010053